

قنا سققلله اقط مذهى بسقذىاً لسه قعقم بان اقمقم لسه سىذاً لى ذ قىقنا . ١ قاعذيه
س يهظيهظ آه ناهمذيا آه يعقزنى لسه س قظ قنا لسه اعذيمسه آه يعقناى لمقازست
لى لسه قنا سظ لمقاسه يمنق لسه ، يعقنايم لناهظ آه اسقى سه ققىاً قنا سظ قلهسه
Article 2. If any goods belonging to any

nation
of vess
attemp
subject
prize v
subject
قاعذيه
لله سظ
قققلله اقط
باليهى
ناه قنا
م يمنقنا
بought
nation,
sufficie
time fo
م س ايمم
بقناه يه
لى س سه
هذى لسه
نه لاله

on board
, and no
citizens,
on board a
citizens or
owners.
يعقنايم
قعهساى نه
س اعقياى ذ
بالب يعقاسذ
يه آ بسقذذ
y having
any other
shall be a
reasonable
يعقناق آه
س سهذى ذ
آذ لسه
قبنا لسه
هقىمه يعق
ه اعقباقمسه

Vergeten diplomatie in de Middellandse Zee

De Amerikaans-Ottomaanse betrekkingen in Noord-Afrika, 1778-1797

Tayfun Karabagli
3406067

Geschiedenis B
Faculteit Geesteswetenschappen
t.karabagli@students.uu.nl

Docente: Dr. Liesbeth Geevers
Onderzoeksseminaar III:

Diplomatieke praktijken in vroegmodern Europa: spionnen, kunstenaars en diplomaten
10840 woorden
5 februari 2011

Article 7. Should a vessel of either party be cast on the
shore of the other, all proper assistance
قنا لسه سذمسقى باليهى س اقمقمهيم قنا ؛ لمقلله مال قظ باليهى قق مالذم سه ؛ قيامهقم
س قنا باذنا لمقينه لسه لمقناقمهيم للقمى قنا لسه ، يعقس لله قنا آه سه ذاذى هم ذى نه
آه لقه ، قق آذ . ٨ قاعذيه . . عاسنه يمنقنا ها اسقى ، قظ سه

Afbeelding op de voorpagina; Afkomstig uit <http://www.billiesilvey.com/golden.html>, 'De kaart van Barbarijse kusten', http://www.billiesilvey.com/barbary_map.jpg/ (27 december 2010 om 22.30 uur).

Inhoudsopgave

Inleiding	5
1. De voorgeschiedenis van de Barbarijse staten en de Amerikaanse Republiek	8
1. 1. Het Ottomaanse Rijk	8
1. 1. 1 Algerije	8
1. 1. 2. Tripoli	10
1. 1. 3. Tunis	10
1.2. De Amerikaanse Republiek	11
2. De eerste betrekkingen tussen het Ottomaanse Rijk en de Amerikaanse Republiek	14
2. 1. De vroegere betrekkingen	14
2. 2. Internationale context en de Barbarijse kwestie voor de Amerikaanse Republiek	15
2. 3. De Amerikaanse Betrekkingen met de Ottomaanse Provincies, 1778-1797	19
3. De bilaterale verdragen	26
3. 1. Het verdrag met Algerije	27
3. 2. Het verdrag met Tripoli	28
3. 3. Het verdrag met Tunis	29
3. 4. Belangrijke thema's in de verdragen	31
3. 4. 1. Handel, piraterij en slavernij	31
3. 4. 2. Diplomatie	33
3. 4. 3. Tribuut	34
3. 4. 4. Andere bijzonderheden	35
Conclusie	37

Bijlagen	40
Bijlage I: Kaart van het Ottomaans Rijk, 1774-1914	41
Bijlage II: Kaart van de Dertien Koloniën, 1776.....	42
Bijlage III: Midderraanse Pas van Britse Schepen uit het koloniale Amerika	43
Bijlage IV: Midderraanse Pas van de Amerikaanse Republiek.....	44
Bijlage V: Midderraanse Pas van de Verenigde Nederlanden.....	45
Bijlage VI: Originele verdrag met Algiers van 1795	46
Bijlage VII: Ottomaans-Turkse tekst van het verdrag met Algiers in Latijne letters.....	53
Bijlage VIII: Engelse vertaling van het verdrag met Algiers	64
Bijlage IX: Originele verdrag met Tripoli van 1796	69
Bijlage X: Engelse vertaling van het verdrag met Tripoli.....	73
Bijlage XI: Originele verdrag met Tunis van 1797	76
Bijlage XII: Ottomaans-Turks tekst van het verdrag met Tunis in Latijne letters	81
Bijlage XIII: Engels vertaling van het verdrag met Tunis.....	91
Literatuurlijst.....	98

Inleiding

In 2000 werd het tweede eeuwfeest van de Amerikaans- Turkse betrekkingen in het Amerikaanse consulaat in Ankara in een feestelijk sfeer gevierd. De Amerikaanse ambassadeur Robert Pearson legde met buitengewone mooie woorden nadruk op de lange geschiedenis van betrekkingen tussen beide landen.¹ Zijn landgenoot, de Amerikaanse president Obama dacht daar niet anders over dan Pearson zelf. In juni 2009 heeft hij het Afrikaanse land Egypte bezocht. In Cairo opende hij, met een uur durende toespraak over de Amerikaanse relaties met de Afrikaanse staten en beschreef daarbij de oude verdragen met Noord-Afrikaanse staten, met name het verdrag van Tripoli uit 1797 dat met een van die voormalige Ottomaanse provincies was getekend. Deze Amerikaanse relaties waren volgens Obama ook de eerste betrekkingen in de geschiedenis van de toen nog jonge republiek.² De belangrijke rol van de Noord Afrikaanse staten, die zij toen op het internationale politieke toneel speelden, lijkt daarmee nogmaals door een hoge diplomatieke functionaris bevestigd.

De Noord-Afrikaanse provincies, de *Garb Ocaklari*, van het Ottomaanse rijk werden in Europa de Barbarijse staten genoemd.³ Oorspronkelijke woonden hier de Berbers. Het Griekse woord Barbar, waarmee de niet-Grieken werden aangeduid was een benaming voor de berbers. Ze noemden zichzelf Imazigh, wat in hun eigen taal vrije mens betekent. De benaming de Barbarijse staten was in Europa een zeventiende-eeuwse manier om de piraterij en slavernij in deze gebieden onhumanaan te presenteren. In Noord-Afrika waren deze praktijken ontstaan door de komst van de Ottomaanse kapers. Op de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee hebben Barbarijse zeerovers bestaande uit Turkse, Nederlandse en Britse zeelieden vele schepen gekaapt. Ze plunderden en bezetten ook de Europese kuststeden. De Barbarijse staten wisten hun befaamde positie in de Middellandse Zee tot de tweede helft van de negentiende eeuw te behouden en bleven tot het begin van twintigste bestaan.

In 1785 werden de eerste Amerikaanse schepen door de Barbarijse zeerovers gekaapt en de schepen met de bemanningsleden meegenomen naar Algerije. Deze gebeurtenis heeft de weg naar de betrekkingen tussen beide landen geopend die tot heden zou bestaan. In dit onderzoek wordt dieper gekeken naar de eerste fase van de betrekkingen tussen de

¹ W. R. Pearson, '200 years of Turkish-American Relations', *The Turkish Yearbook of International Relations* 31 (2000) 1.

² Het Vrije Volk, 'De Verenigde Staten, de Barbarijse zeerovers en Obama's interpretatie van de geschiedenis' (versie 07 Augustus 2010), <http://www.hetvrijevolk.com/index.php?pagina=11858> (16 januari 2011 om 20.50 uur).

³ Marokko was officieel geen onderdeel van de Ottomaanse provincies. Het land behoorde wel tot de geografische entiteit de Barbarijse staten.

Amerikaanse Republiek en de Barbarijse staten, de voormalige Noord-Afrikaanse provincies van het Ottomaanse rijk, aan het einde van de vroegmoderne tijd. De probleemstelling luidt dan als volgt: Welke zaken speelden een belangrijke rol in de diplomatieke contacten tussen de Amerikaanse Republiek en het Ottomaanse rijk in de periode van 1778 tot 1797? Het antwoord op de hoofdvraag zal in verschillende hoofdstukken beantwoord worden.

In het eerste hoofdstuk wordt kort de voorgeschiedenis van beide landen, zowel de Amerikaanse Republiek als de Ottomaanse provincies in Noord-Afrika, bekeken. De toen nog jonge Amerikaanse Republiek is niet te begrijpen zonder de dertien koloniën in het verhaal te noemen. Dit gold ook voor de Barbarijse staten, van Marokko tot Tripoli, die geografisch en demografisch wel een entiteit vormt, maar politiek gezien niet. Marokko hoorde niet tot de Ottomaanse provincies en daarom wordt ze verder in dit werkstuk buiten beschouwing gelaten. Om een algemeen beeld te schetsen zullen de volgende vragen gesteld worden. Welke voorgeschiedenis kennen ze? Hoe ziet het politieke systeem er uit? Hoe zijn de taakverdeling in het systeem? Dit zijn de vragen die zowel aan de dertien koloniën in Amerika, de jonge Amerikaanse Republiek, als aan de Ottomaanse provincies als Algerije, Tripoli zullen worden gesteld.

In het tweede hoofdstuk wordt gekeken naar de eerste diplomatieke stappen tussen beide landen, waarmee de wederzijdse relaties zijn begonnen. Behalve individuele initiatieven van deze landen zelf, wordt ook nog naar de er omheen liggende aspecten gekeken die enige vorm van invloed hadden uitgeoefend op de eerste stappen in de richting van diplomatie, bijvoorbeeld de internationale context en de tijdgeest. Wat waren de internationale politieke omstandigheden? Welke rol oefende onderlinge relaties van Europese mogendheden op het verloop uit? Dit zijn de vragen die verwacht kunnen worden.

In het derde hoofdstuk staan de wederzijdse afspraken, die tussen beide landen in de periode van 1795 tot 1797, tot stand zijn gekomen. De bilaterale afspraken brachten namelijk niet alleen verplichtingen voor beide landen maar ook oplossingen voor de kwesties die tussen beide landen al lang speelden. Tevens hadden ze op verschillende gebieden toegevoegde waarde. Daarom worden deze verdragen breed geanalyseerd.

In de totstandkoming van dit onderzoek werden primaire en secundaire bronnen uit beide landen in zowel Engels als Turks gebruikt. De gekozen primaire literatuur bestaat uit rapporten van het Amerikaanse congres, de correspondenties van de Founding Fathers en van de Ottomaanse functionarissen. De secundaire literatuur is uit de Amerikaanse, Turkse en de Nederlandse literatuur die zich op de verschillende facetten van de ontwikkelingen in

Amerika en de Barbarijse staten hebben geconcentreerd. Dit onderzoek probeert de lezer een genuanceerd beeld te geven over de belangrijke zaken die een belangrijk rol in de diplomatieke contacten en praktijken tussen de Verenigde Staten en het Ottomaanse rijk rol hebben gespeeld. Om een extra dimensie aan de gebeurtenissen toe te voegen en het verhaal voor de lezer te verduidelijken, zijn er bijlagen toegevoegd, te weten de verdragen en verscheidene kaarten.

1. De voorgeschiedenis van de Barbarijse staten en de Amerikaanse Republiek

1. 1. Het Ottomaanse Rijk

De *Garb Ocaklari* waren geografisch groot van omvang en lagen ver van *de Porte*. Dit maakte deze provincies moeilijk te besturen en te controleren. In 1587 koos de Porte om deze Westelijke provincies van het Ottomaanse rijk op bestuurlijk gebied te verdelen. Zo werden Tripoli en Tunis losgekoppeld van Algerije en kregen nieuwe bestuurders benoemd.⁴ De Westelijke provincies hebben in hun bestuurlijke systeem verschillende fases doorlopen. Daarmee kunnen we enerzijds hun losbandige karakter en anderzijds hun sterke banden met de Porte verduidelijken. Hieronder komt tevens de diplomatieke cultuur en de relaties van deze provincies en staten met de Porte aan de orde.

1. 1. 1 Algerije

Algerije, Tunis en Tripoli werden onder de Ottomaanse heerschappij als *ocak* bestuurd. Een *ocak* staat voor een militaire eenheid in het Ottomaanse systeem. Ze werden in de zestiende eeuw door de *Beylerbeyi* en *vali's* bestuurd. De *Beylerbeyi* had de hoogste bestuurlijke functie in Algerije. Tripoli en Tunis waren als *ocak* bestuurlijk gebonden aan de *Beylerbeyi* in Algerije. De *Vali's* hadden een lagere functie dan de *Beylerbeyi* en werden met het besturen van Tunis en Tripoli belast. De *Beylerbeyi* mocht munitie en wapens van de Porte krijgen en had een vrijbrief bemachtigd om regelmatig soldaten en zeelui van de Anatolische kusten te verzamelen om in Algerije dienen. Ze werden tot Janitsaren opgeleid om de Ottomaanse bestuurders te beschermen.⁵ De Janitsaren waren daarmee een geprivilegieerde militaire klasse in het bestuur van deze provincies.

De *Beylerbeyi*, de hoogste Ottomaanse bestuurder van de regio, verloor in de periode tussen 1587 tot 1771 zijn macht aan de opkomende militairen als Janitsaren. Hun taak kreeg steeds meer een symbolische en een ceremoniële waarde.⁶ In de zestiende en zeventiende eeuw werd de *Paşa*, de titel voor de commandanten in de Ottomaanse marine en leger, de hoogste bestuurder. Na een militaire coup in 1659 hebben de Janitsaren het meeste voor het zeggen gekregen in Algerije. Ze hebben hun opperbevelhebber, *de Ağa*, op de bestuurlijke troon gezet. De *Paşa's* wisten hun positie niet te verbeteren en bleven een functie als

⁴ A. Kavas, *Osmanlı-Afrika İlişkileri* (De Ottomaans-Afrikaanse Relaties) (Istanbul 2006) 102.

⁵ Kavas, *Osmanlı-Afrika İlişkileri*, 44-97.

⁶ B. Tezcan, *The Second Ottoman Empire: Political and Social Transformation in the Early Modern World* (New York 2010) 224.

tussenpersoon spelen tussen de Porte en Algerije. In 1711 kreeg het systeem de vorm van een militair ingerichte hiërarchische staat met een Dayı aan het hoofd. De Dayı kwam uit de Janitsaren klasse; het betekent in het Turks ‘Oom’. De Dayı zou door de Ağa opgevolgd worden en door de Divan, het militair college van bestuurders van de provincie gesteund worden. De Sultan hield als kalief, de religieuze autoriteit, de officieelē macht over Algerije in handen. De Dayı moest altijd rekening met de Janitsaren en zeelui houden. Die hielden hem namelijk in het zadel.⁷ De Porte werd door loyaliteitsdiplomatie, door gezanten met giften te sturen, tevreden gehouden.⁸ Tevens bracht dit het gevaar met zich mee dat deze hersende groep Janitsaren in Algerije onafhankelijk zouden gaan manoeuvreren.

De economie in Algerije was gebonden aan de maritieme activiteiten en piraterij was de voornaamste inkomstenbron. Dit was in de zestiende eeuw begonnen als een heilige oorlog tegen Spanje en tegen de landen die geen verdrag met Porte hadden, en hield de handel in de Noord-Afrikaanse steden in stand. De zeelieden, die vaak onafhankelijk gingen opereren, waren in de loop van de tijd door de Janitsaren onderworpen en aangestuurd.⁹ De Europese handelsschepen, die geen regeling met de Porte hadden getroffen, werden door de zeerovers op zee in beslag genomen.¹⁰ De gekaapte schepen en hun bemanningsleden werden in de marine als galeislaven ingezet om te blijven strijden en te kapen. Het lot van gevangenen is tot een literair genre in Europa uitgegroeid.¹¹ De gevangenen mochten alleen vrijgelaten worden als ze bekeerd of vrijgekocht werden. De leverde weer geld op om de Janitsaren te blijven betalen.¹²

⁷ J. M. Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period* (New York 1987) 159-162.

⁸ Kavas, *Osmanlı-Afrika İlişkileri*, 104; A. N. Kurat, ‘Berberi Ocakları ile Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)’ (De relaties van de Verenigde Staten met de Berberse Provincies) (1774-1816), *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü Tarih Araştırmaları Dergisi (Journal of History Research of Ankara University College of Language, History and Geography)* 2 (1964) 187-198; Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, 193.

⁹ Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, 150- 161.

¹⁰ Het woord ‘regeling’ verwijst naar een verdrag tussen het Ottomaans rijk en de Europese landen. Dit kan in de vorm van een capitulatie plaatsvinden waarbij de handelsprivileges aan de vreemde landen door de Porte verleend worden. Een *consulaire pas* of een *mediterrane pas* is een vervoerbewijs die door de verdragen aan de handelsschepen worden toegekend. Daarmee mochten de Europese handelsschepen in de middellandse zee veilig varen.

¹¹ P. Baepler, ‘Rewriting the Barbary Captivity Narrative: The Perdicaris Affair and the Last Barbary Pirate’, *Prospects* 24 (1999) 177.

¹² A. Thomson, *Barbary and enlightenment: European attitudes towards the Maghreb in the 18th century* (Leiden 1987) 28; G. S. Krieken, *Kapers En Kooplieden: De Betrekkingen Tussen Algiers En Nederland, 1604-1830* (Amsterdam 1999) 8.

1. 1. 2. Tripoli

Tripoli had een politieke ontwikkeling parallel aan Algerije doorgelopen. De Paşa's, die door de Porte benoemd werden, bestuurden de provincie en werden door de Divan bijgestaan.¹³

Ahmet Karamanli Paşa wist in 1711 door een militair optreden deze bestuurspost als Dayı te bemachtigen. De pogingen van de Porte hem tot terugtrekking te dwingen, bleken onsuccesvol. Hij wist zijn heerschappij door de Porte te laten erkennen en zich tot Beylerbeyi en Paşa van Tripoli te laten benoemen. Hiermee is een periode van dynastieke opvolging van de Dayı's uit de Karamanli familie in deze provincie tot stand gekomen.¹⁴ De Karamanli's beleven goede relaties met de Sultan behouden door middel van diplomatie door gezanten met giften te sturen en de Porte tevreden te stellen door hen als de hoogste autoriteit te blijven erkennen.¹⁵ Concluderend: Tripoli bleef gebonden aan de Porte.

Voor Tripoli was de piraterij, net als in Algerije, de voornaamste maritieme activiteit met een hoge economische waarde. De piraten werden door de bestuurders onderscheiden voor hun activiteiten die de staat inkomsten opleverden. De gekaapte schepen met de bemanningsleden ondergingen hetzelfde lot als in Algerije. Onder de heerschappij van de Karamanli dynastie werd piraterij een vorm van machtsvertoon van Tripoli, vooral tegen de in de Middellandse Zee handelende landen. Enkele Europese staten gingen afspraken met Tripoli maken om hun handel te verzekeren.¹⁶ De piraterij bleef een voorname economische activiteit voor Tripoli.

1. 1. 3. Tunis

De Paşa's en de Beylerbeyi in Tunis ondergingen hetzelfde lot als in Algerije. De Dayı's wisten de macht in Tunis in de handen te krijgen. Hiermee kreeg de Paşafunctie een symbolische waarde in het bestuur.¹⁷ In de zeventiende eeuw wist Murad Bey, een districtsbestuurder, de Dayı's, voor wie hij werkte, op te volgen door opstanden in Tunis te onderdrukken. Hij kreeg van de Porte zijn benoeming tot de Paşa van Tunis. De Dayı's en de rol van de Divan werden daarmee beperkt. De periode van de Muradi Dynastie was begonnen en duurde tot de politieke omwenteling die met de strijd tussen de Muradi's en de Dayı's in het begin van de achttiende eeuw was begonnen. Huseyin Bey wist als winnaar uit de strijd tegen Algerije's militaire inmenging en de Dayı's van Tunis te komen, en zijn dynastieke

¹³ Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, 190.

¹⁴ Kavas, *Osmanlı-Afrika İlişkileri*, 104.

¹⁵ Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, 193.

¹⁶ *Ibidem*, 194.

¹⁷ Kavas, *Osmanlı-Afrika İlişkileri*, 47.

opvolging op te zetten.¹⁸ Het Ottomaanse bestuurlijke karakter en de aanwezigheid bleven hiermee in Tunis nog lang bestaan.

De economie in Tunis was gebonden aan buitenlandse handel. Piraterij was niet zoals in Algerije en Tripoli de voornaamste bron van inkomsten en van staatsbelang. De verschillende verdragen met Europese landen zorgden ervoor dat Tunis verdiende aan de import en export. De macht van de piraten bleef onder Husaynid's bestuurders beperkt. In plaats daarvan kregen de Joodse, Franse en uit Andalusië verdreven handelaren de mogelijkheid om te gaan handelen en een productieindustrie op te zetten.¹⁹ Dit leverde bestuurders veel geld en de bevolking economische ontwikkeling op.

1.2. De Amerikaanse Republiek

De Verenigde Staten bestonden uit de voormalige Britse koloniën in Noord-Amerika. In de zeventiende eeuw kwamen hier de eerste Britten aan. De Britse kolonisten waren uitgezonden om het moederland van de nodige grondstoffen te voorzien. Ze werden al snel door in England en elders in Europa onderdrukte religieuze sektes, gevolgd. Deze groepen waren vooral Quakers, Amish, Mormonen en Hugenoten. Ze behoorden tot de protestantse tak van het christendom en zagen de vrede te prediken als voornaamste religieus fundament. Deze sektes speelden, vooral de Quakers in het Noorden, een gewichtige rol in de ontwikkeling en de stichting van de Britse koloniën.²⁰

De Britse koloniën, dertien koloniën aan de Atlantische kust, hebben in de zeventiende eeuw een eigen politieke en economische ontwikkeling mee gemaakt. De koloniën mochten van Engeland hun eigen interne politiek op verschillende gebieden bepalen, van wetgeving tot het innen van diverse belastingen. Op economisch gebied, hadden de noordelijke koloniën zich gericht op industrie en handel vooral op maritiem gebied en de zuidelijke koloniën op landbouw met grote plantages. Vooral in de havensteden in het Noorden zoals Boston werd het grootste deel van de Britse schepen in de Amerika gebouwd. In het Zuiden namen de plantages van levensmiddelen met rijst, tabak en indigo toe, waardoor er grote behoefte aan slaven ontstond om de landerijen te laten bewerken.²¹ Door deze ontwikkelingen werden de koloniën steeds groter. Enerzijds door de toename van het aantal slaven en anderzijds door nieuwe Europese gelukszoekers.

De eigenaardige ontwikkeling van de koloniën veranderde in de tweede helft van de

¹⁸ Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, 172-173.

¹⁹ Ibidem, 177-179.

²⁰ J. Oudheusden, *De Amerikaanse Geschiedenis in Een Notendop* (Amsterdam 2000) 12-13.

²¹ Oudheusden, *De Amerikaanse Geschiedenis in Een Notendop*, 15-16.

achttiende eeuw. Engeland was in 1756 in oorlog met Frankrijk geraakt en had weliswaar in 1763 gewonnen maar de behoefte aan financiële middelen om het Britse Rijk weer op te bouwen steeg. In de koloniën werden door Engeland allerlei nieuwe belastingen onder dwang ingevoerd. Deze ongepaste belastingmaatregelen werden een reden om tegen het moederland in opstand te komen.²² Onder leuzen als ‘no presentation without taxation’ en ‘we are treated like negros’ die bedoeld waren om het moederland tot rechtvaardiger handelen met de koloniën te dwingen en ze niet alleen als een permanente inkomstenbron te zien, veranderde de opstand in een radicale houding. ‘Throwing off the yoke (chains) of their taskmasters (tyranny)’ was de enige optie die de koloniën, tegen de ongepaste houding van het moederland, zagen om een onafhankelijkheidsoorlog te beginnen.²³

De koloniën riepen zich op 4 juli 1776 uit tot de Verenigde Staten van Amerika door middel van de *Declaration of Independence*, die door Thomas Jefferson als een van de Founding Fathers werd geschreven; tevens werd de oorlog aan Engeland verklaard.²⁴ De Founding Fathers, de vooraanstaande mannen uit de koloniën als George Washington, Thomas Jefferson, John Adams en Benjamin Franklin speelden een rol in het bepalen van de politieke inrichting van de nieuwe staat. Het congres was voortaan de wetgevende macht en bestond uit twee delen: het huis van afgevaardigden en de Senaat, die door de gekozen vertegenwoordigers werden gevormd.²⁵ Zaken als buitenlandse relaties en opperbevelhebber van het leger komen onder verantwoording van de President als staatshoofd. De president had tegenover het congres een zwakke machtspositie en de vraag of het congres of de president de macht in een oorlog had bleef nog lang open.²⁶ Als rechterlijke macht moest het hoogerechtshof de wetten aan de grondwet toetsen. Deze instanties waren met elkaar verbonden in de vorm van ‘checks and balances’ om elkaar te controleren. De *declaration of the independence* werd door het congres als constitutie geratificeerd en de staat was voortaan een federale republiek.²⁷

De Amerikaanse revolutie, een andere benaming voor de Onafhankelijkheidsoorlog, was een aankondiging van de Verenigde Staten aan de wereld. De volgende stap was om diplomatieke relaties aan te gaan om erkend te worden. Frankrijk, als Britse tegenstander, was

²² Ibidem, 19.

²³ Ibidem, D. Brown en C. Webb, *Race in the American South: From Slavery to Civil Rights* (Edinburg 2007) 63; W. J. Bennett en J. T. E. Cribb., *The American Patriot's Almanac* (Nashville 2008) 425.

²⁴ M. B. Norton, *A People and a Nation A History of the United States* (Princeton 2008) 158.

²⁵ M. Os, van en M. Potjer. *Een kennismaking met de geschiedenis van de nieuwe tijd* (Muiderberg 2003) 162.

²⁶ Norton, *A People and a Nation A History of the United States*, 189; Os en Potjer, *Een kennismaking met de geschiedenis van de nieuwe tijd*, 164.

²⁷ Norton, *A People and a Nation A History of the United States*, 193.

al heel lang bezig de vinger aan de pols te houden in Britse koloniën. De Amerikaanse revolutie bracht als eerste Frankrijk met de dertien koloniën bij elkaar. Frankrijk hielp de Amerikanen met troepen en materiaal tegen Engeland. In het licht van deze opkomende betrekkingen Benjamin Franklin werd naar Frankrijk gestuurd om de relaties te verstevigen.²⁸ Dit wierp in 1778 zijn vruchten af in de vorm van een vriendschaps- en handels verdrag tussen beide landen. De republiek kreeg nu als een erkend land voet aan de grond in de wereldpolitiek tussen de grootmachten.

²⁸ Ibidem, 161.

2. De eerste betrekkingen tussen het Ottomaanse Rijk en de Amerikaanse Republiek

2. 1. De vroegere betrekkingen

De eerste officiële contacten tussen beide landen vonden vooral plaats onder Britse bescherming. De handelaren uit de Amerikaanse koloniën mochten via de Britse Levant Company handel met het Ottomaanse rijk drijven. Deze handelscompagnie was door Londense handelaren in 1581 opgericht. Ze hadden in drie Ottomaanse steden, Constantinopel, Smyrna en Aleppo, factorijen plus consuls zitten. Ze vertegenwoordigden Britse handelsbelangen en mochten, als dat nodig was, tussen beide landen politiek bemiddelen.²⁹ De Tot zo ver bekende eerste Amerikaanse handelsactiviteiten naar het Ottomaanse rijk werden door John Randolph uit Boston in 1676 onder de bescherming van Levant Company naar Syrië gedaan.³⁰ De Levant Company onderhield vriendschappelijke relaties met de Ottomaanse provincies, waardoor handel tussen beide landen in de Middellandse Zee ongestoord plaats kon vinden.³¹ Het gebeurde wel eens dat Britse schepen, met Britse burgers uit de Amerikaanse koloniën door de Barbarijse zeerovers werden gevangen. In de jaren 1679-1680 gebeurde dit bijvoorbeeld. Engeland onderhandelde in 1686 met Ottomaanse provincies zodat zijn schepen (en onderdanen) niet meer gevaar zouden lopen om gekaapt te worden.³²

In de dertien koloniën waren de bevolkingsaantallen in de zeventiende en achttiende eeuw toegenomen en dat had logischerwijs tot een toename in de vraag naar de grondstoffen geleid.³³ Amerikaanse handelaren zoals Randolph hadden tussen Izmir en Boston een druk handelsverkeer opgezet.³⁴ De Noord-Afrikaanse provincies van het Ottomaanse rijk behoorden ook daarbij. Dit werd ook tijdens de onafhankelijkheidsoorlog (1775-1783) doorgezet. De Amerikaanse schepen voerden vis, graan, rijst en maïs naar de Noord Afrikaanse havens aan. Per jaar bezochten zo'n 1200 bemanningsleden en 80 á 100 schepen de Ottomaanse havens aan de Middellandse Zee.³⁵ Op de terugweg namen deze schepen ook

²⁹ S. P. Anderson, *An English Consul in Turkey: Paul Rycaut at Smyrna, 1667-1678* (Oxford 1989) 25-27.

³⁰ L. I. Vogel, *To See a Promised Land: Americans and the Holy Land in the Nineteenth Century* (Pennsylvania 1993) 33.

³¹ Anderson, *An English Consul in Turkey: Paul Rycaut at Smyrna, 1667-1678*, 27.

³² R. B. Parker, *Uncle Sam in Barbary: A diplomatic history* (Gainesville 2004) 33-34.

³³ J. L. Goloboy, *Industrial Revolution: People and Perspectives* (Santa Barbara 2008) 2; Oudheusden, *De Amerikaanse Geschiedenis in Een Notendop*, 15-16.

³⁴ M. Dumper en B. E. Stanley, *Cities of the Middle East and North Africa: A Historical Encyclopedia* (Santa Barbara 2007) 191.

³⁵ Ç. Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)' (De Amerikaanse relaties met Maghrebijnse landen) (1776-1815), *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi (Journal of the Faculty of Political Sciences of Ankara University)* 53 (1998) 129.

goederen met zich mee naar Amerika. De goederen uit Izmir waren zo populair bij de Amerikaanse consumenten dat men in de Bostonse kranten al in 1785 advertenties van uit deze stad geëxporteerde goederen tegenkwam.³⁶ Niet alleen dit maakte Izmir aantrekkelijk, de opium was ook een reden waarom de Amerikaanse schepen Turkse havens zochten. De opium die via deze havens werd geladen vond zijn weg richting China.³⁷ De opiumhandel was zo winstgevend, dat aan het eind van de achttiende eeuw de Chinese economie mede daardoor werd geruïneerd, omdat men regelmatig met zilver ging betalen.³⁸ Daarmee was het Ottomaanse rijk vaak een aantrekkelijk gebied voor de Amerikaanse handelaren en de Amerikaanse Republiek geweest.

2. 2. Internationale context en de Barbarijse kwestie voor de Amerikaanse Republiek

De Onafhankelijkheidsoorlog had een groot effect op de Amerikaanse handel. De handel tussen Engeland en de Amerikaanse Republiek was daarmee verbroken.³⁹ De handel was voor de Amerikanen belangrijk omdat het een manier van inkomsten vergaren was. Met de handelsinkomsten werd de toenemende oorlogsschuld van de Amerikaanse Republiek betaald.⁴⁰ Om dit verder te beperken pasten de Britten met de Amerikaanse opstand hun maritieme politiek aan om het continent te isoleren en de opstand zo snel mogelijk te beëindigen. Als onderdeel van deze politiek werden de consulaire passen ingetrokken in de Middellandse Zee. De consulaire passen waren de paspoorten die aan de handelsschepen werden gegeven zodat ze in de Middellandse Zee veilig naar hun bestemming konden varen zonder enige belemmering van de Barbarijse zeerovers. Het laatste land waarin deze passen voor de Amerikanen niet meer geldig waren, was Marokko. In 1777 werden de Amerikaanse schepen hier buitengesloten.⁴¹ Daarmee zou de Amerikaanse handel nog een klap in het gezicht krijgen en de handel zich verder verkleinen. Tevens zouden de handelsschepen gevaar lopen door alle Barbarijse zeerovers gekeerd te worden.

De Barbarijse zeerovers die in die gebieden Algiers, Tunis, Tripoli en Marokko leefden, hielden vanaf de zestiende eeuw de handelsschepen die in de Middellandse Zee voeren aan. De producten en de schepen werden buit gemaakt en de bemanningsleden werden

³⁶ W. B. Dinsmoor, Proceedings of the American Philosophical Society, *The Early History of Science and Learning in America* 87 (1943) 77.

³⁷ S. Dearden, *A nest of Corsairs: The fighting Karamanlis of Tripoli* (London 1976) 51.

³⁸ R. Marks, *The origins of the modern world: Fate and fortune in the rise of the West* (Lanham 2007) 127.

³⁹ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 129.

⁴⁰ F. Lambert, *The Barbary wars: American independence in the Atlantic world* (New York 2005) 24.

⁴¹ P. H. Roberts en R. S. Roberts, *Thomas Barclay (1728-1793): Consul in France, Diplomat in Barbary*. (Bethlehem 2008) 198.

gevangen genomen en tot slaven gemaakt. Europese landen als Nederland, Denemarken, Frankrijk, Oostenrijk en Zweden werden allemaal genoodzaakt om een verdrag met ze te sluiten en betaalden hoge bedragen om vrede voor elkaar te krijgen. De gevangenen vrij krijgen van de Barbarijse zeerovers was alleen mogelijk door een losgeld te betalen. Een verdrag voorkwam voortaan aanvallen op de schepen en het betalen van losgeld.⁴² In 1777 was een Amerikaans schip genaamd Sukey door de Marokkaanse zeerovers gevangen genomen maar dankzij de soepele houding van de Marokkaanse koning vrijgelaten.⁴³ Dit werd zonder enig probleem opgelost. De Amerikanen toonden weinig interesse in het begin om het via lokale heersers op te lossen.

De Amerikaanse regering was van mening dat de kwestie van de Barbarijse Zeerovers, via Frankrijk en Engeland op viel te lossen. Als men in beide landen via verdragen garanties zou krijgen voor haar handelsschepen zodat die in de Middellandse Zee mochten varen, dan zou dat de Amerikanen niets kosten. Frankrijk had goede contacten met de Amerikaanse Republiek. In 1775 had Frankrijk in het geheim de opstandige Amerikaanse kolonisten met munitie en geld gesteund.⁴⁴ In 1776 was Benjamin Franklin naar Parijs vertrokken om de goede contacten tussen Frankrijk en de Amerikaanse Republiek te verstevigen en eventueel de handel via Franse bescherming te regelen. Dit was namelijk goed te lezen uit zijn brieven die hij voor zijn vertrek naar het congres had gestuurd.⁴⁵

‘[...] The British Recall of their Mediterranean Passes is an Object of great Consequence, and may require much Intercession with the Court of France to prevent the Mischiefs, that may be derived to American Commerce therefrom; but this Subject has already been touched upon in your Instructions on the Sixth Article of the Treaty proposed to be made with France.’⁴⁶

Handel drijven in de Middellandse Zee was niet eenvoudig zonder enige afspraak met de Barbarijse staten te hebben. De Italiaanse handelaren wilden ook met de Amerikanen handel bedrijven. De enige belemmering die de Italiaanse handelaren terughoudend maakte

⁴² D. Panzac, *Barbary Corsairs: The End of a Legend, 1800-1820* (Leiden 2005) 336; S. Lane-Poole en J. D. J. Kelley, *The Story of the Nations: The Story of the Barbary Corsairs* (Middlesex 1970) 125.

⁴³ Roberts en Roberts, *Thomas Barclay (1728-1793)*, 198.

⁴⁴ L. H. Brune en R. D. Burns, *Chronological History of U.S. Foreign Relations I, 1607-1932* (New York 2003)8; Norton, *A People and a Nation A History of the United States*, 161.

⁴⁵ Norton, *A People and a Nation A History of the United States*, 161.

⁴⁶ Benjamin Franklin Papers, ‘The Committee of Secret Correspondence to the American Commissioners, 21-23 December 1776’ (versie onbekend), <http://franklinpapers.org/franklin/yale?vol=23&page=050a&rqs=1230&rqs=1234&rqs=1236&rqs=1237&rqs=1238&rqs=1239&rqs=1240&rqs=1241&rqs=1242&rqs=1243&rqs=1244&rqs=1245&rqs=1246&rqs=1247&rqs=1248&rqs=1249&rqs=1250&rqs=1251&rqs=1252&rqs=1253&rqs=1254> (15 januari 2011 om 22.35 uur).

om hun poorten voor de Amerikanen te openen waren de Barbarijse zeerovers.⁴⁷ Zonder de consulaire passen van de Britten was de Middellandse Zee onveilig voor de Amerikaanse handelsschepen. Artikel VIII van het vriendschaps- en handelsverdrag tussen Frankrijk en de Amerikaanse Republiek leek een oplossing voor de Amerikaanse handelsschepen om de kwestie van de onveilige handel in de Middellandse Zee op te lossen.

‘The King of The Most Christian King will employ his good offices and interposition with the King or Emperor of Morocco or Fez, the regencies of Algier, Tunis, and Tripoli, or with any of them; and also with every other Prince, State or Power, of the coast of Barbary, in Africa, and the subjects of the said King, Emperor, States and Powers, and each of them, in order to provide as fully and efficaciously as possible for the benefit, conveniency and safety of the said United States, and each of them, their subjects, people and inhabitants, and their vessels and effects against all violence, insult, attacks, or depredations, on the part of the said Princes, and States of Barbary, or their subjects.’⁴⁸

De Amerikanen hadden daarmee hun wensen goed in het verdrag met Frankrijk kenbaar gemaakt. Ondertussen was de oorlog met de Britten op het Amerikaanse continent gewonnen. De Britten werden gedwongen om de Amerikaanse staat te erkennen. In 1783 heeft Groot-Brittannië de Amerikaanse Republiek met het verdrag van Parijs erkend. De Amerikanen stelden tijdens de onderhandelingen in Parijs voor om de handel in de Middellandse Zee onder de uitgebreide vorm van bescherming van Britten te verrichten, zodat de Amerikaanse schepen geen gevaar door de Barbarijse zeerovers zouden lopen.⁴⁹ Dit voorstel dat bij het Franse verdrag van 1778 was gelukt, had in het verdrag van Parijs niet tot een duidelijk besluit geleid. Benjamin Franklin had zijn enige verklaring daarvoor per brief aan het Congres laten weten.

‘[...] I think it not improbable that those Rovers may be Privately encouraged by the English to fall upon us; and to prevent our Interference in the carrying Trade; for I have in London heard it as a Maxim among the Merchants, that if there were no Algiers it would be worth Englands while to build one. I wonder however that the rest of Europe do not combine to destroy those Nests, and secure Commerce from their future Piracies. [...] but that is not sufficient; and perhaps now we have Peace, it will be

⁴⁷ R. W. Irwin, *The Diplomatic Relations of the United States with the Barbary Powers, 1776-1816* (New York 1970) 21.

⁴⁸ Avalon Project, ‘Treaty of Amity and Commerce Between The United States and France; February 6, 1778’ (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/fr1788-1.asp (13 januari 2011 om 22.35 uur).

⁴⁹ S. F. Bemis, *The diplomacy of the American Revolution* (Bloomington 1965) 250-251.

proper to send Ministers with suitable Presents to establish a Friendship with the Emperor of Morrocco, and the other Barbary States.⁵⁰

Uit deze brief blijkt ook dat de de Amerikanen ook andere manieren wilden blijven proberen om gunstige afspraken tussen de Verenigde Staten en de Barbarijse Staten te krijgen

Een van de voornaamste politici van de Amerikaanse Republiek, Thomas Jefferson, was van mening dat de Amerikaanse Republiek ook handelsverdragen met de voornaamste landen in Europa moest maken om haar handelsgebied te vergroten. Onder deze landen was ook het Ottomaanse rijk. Dit rijk was voor de Amerikanen aantrekkelijk omdat het gebieden op drie continenten had.⁵¹ Dit betekende een grote afzetmarkt voor de Amerikaanse handelaren. Op 7 mei 1784 benoemde het congres een commissie bestaande uit Jefferson, Adams en Franklin om verdragen te tekenen met verschillende Europese landen, te weten Rusland, de Hof van Wenen, Pruisen, Denemarken, Saxonie , Hamburg, Groot Britannië, Spanje, Portugal, Genua, Toscane, Rome, Napels, Venetië, Sardinië, en de Porte.⁵²

Op het besluit van 11 mei van het Congres stonden ook Marokko, Algiers, Tunis en Tripoli tussen de landen opgenomen waarmee de Amerikaanse Republiek verdragen wilden sluiten.⁵³ Dat moest in de vorm van vriendschaps- en handelsverdragen. Bovendien kreeg deze commissie een bedrag van 80000 dollar die nodig konden zijn om de verdragen met deze staten tot stand te brengen.⁵⁴ Toen Jefferson 1785 in Parijs aankwam veranderde hij van gedachten. Hem werd door de Franse diplomaat Charles Gravier aangeraden dat het niet eenvoudig zou zijn om een verdrag met de Ottomaanse Sultan te sluiten. Een verdrag met de Ottomaanse Sultan zou de Amerikaanse commissie duur komen te staan. De commissie had geen groot budget dus dat werd van de hand gedaan.⁵⁵

In 1785 werd het Amerikaanse handelsschip 'Betsey' van kapitein James Erwin door de kapers gevangen genomen. Ze voeren van Cádiz naar Tenerife toen ze door de Marokkaanse zeerovers uit Sale in de Atlantische Oceaan werden aangevallen. De bemanningsleden werden gevangen genomen en ze waren een belangrijke troef in de handen

⁵⁰ Benjamin Franklin Papers, 'To Robert R. Livingston (unpublished), 22 Juli 1783' (versie onbekend), <http://franklinpapers.org/franklin/yale?vol=40&page=083&rqs=2530&rqs=2531&rqs=2532> (15 januari 2011 om 20.30 uur).

⁵¹ W. C. Ford e.a., *Journals of the Continental Congress XXV, 1783* (Washington 1922) 821.

⁵² F. Wharton, *The Revolutionary Diplomatic Correspondence of the United States VI* (Washington 1889) 801-804.

⁵³ P. H. Smith en R. M. Gephart, *Letters of delegates to Congress XXI, 1774-1789* (Washington 1994) 621.

⁵⁴ T. Lyman, *The diplomacy of the United States: Being an account of the foreign relations of the country, from the first treaty with France, in 1778, to the present time, I* (Boston 1828) 341.

⁵⁵ G. W. Allen, *Our navy and the Barbary corsairs* (Boston 1905) 34.

van de Marokkaanse Sultan. Hij was van plan om een bedrag voor de gevangenen en bovendien een handelsverdrag te krijgen. Maar de *Betsey* werd op 9 juli 1785, net zoals 'Sukey' in 1777, door de koning vrijgelaten.⁵⁶ Marokko wilde namelijk een staand leger opbouwen en wilde dat via de handelsinkomsten financieren.⁵⁷ De pest die in Marokko al decennia heerste, had de bevolking van het land gehalveerd.⁵⁸ In deze toestand had Marokko geen betere mogelijkheid dan een verdrag tekenen, zonder een groot bedrag van de Amerikanen te eisen. Een mooi gebaar van de Sultan naar de Amerikanen toe was veel verstandiger dan ze in deze situatie te confronteren met een oorlog.⁵⁹

Jefferson vond dat er te onderhandelen viel met Marokko. Hij stuurde Thomas Barclay als geschikte kandidaat voor de onderhandelingen naar Marokko. Adams stond ook achter het besluit van Jefferson.⁶⁰ Hij nam giften met een waarde van 20.000 dollar mee voor de Sultan.⁶¹ De giften waren altijd een goed instrument in het tot stand brengen van de verdragen in die gebieden. Ze konden de diplomatie met die landen in Noord Afrika altijd positief beïnvloeden.⁶² Op 23 juli 1785 werd het verdrag tussen beide landen door Thomas Barclay en de Sultan van Marokko getekend.⁶³ Daarmee werd Barclay ook de eerste diplomaat van de Amerikaanse Republiek in Marokko.⁶⁴ En haar eerste vrede in Noord Afrika werd hiermee tot stand gebracht.

2. 3. De Amerikaanse Betrekkingen met de Ottomaanse Provincies, 1778-1797

De Amerikaanse Republiek had goede relaties met Marokko opgebouwd en er was vrede tussen beide landen tot stand gebracht. Deze vrede gold voor de Ottomaanse Provincies in Noord-Afrika nog niet. Een bewijs daarvoor waren incidenten met kapers. De Amerikaanse schepen *Maria* onder kapitein Isaac Stevens en *Dolphin* onder kapitein Richard O'Brien waren net zo als *Betsey* die in de zomer van 1785 in de Atlantische Oceaan door de Algerijnse Zeerovers gevangen genomen. Ze werden naar de haven van Algiers gesleept en de 21

⁵⁶ G. Fremont-Barnes, *The wars of the barbary pirates: To the shores of Tripoli: the rise of the US navy and marines* (Oxford 2006) 32-33.

⁵⁷ S. B. Wells, 'Long-Time Friends: A History of Early U.S.-Moroccan Relations, 1777-1787' (versie onbekend), http://rabat.usembassy.gov/historical_background.html (4 januari 2011 om 21.30 uur).

⁵⁸ Abun-Nasr, *A History of the Maghrib in the Islamic Period*, 240.

⁵⁹ Fremont-Barnes, *The wars of the barbary pirates*, 32-33.

⁶⁰ Roberts en Roberts, *Thomas Barclay (1728-1793)*, 17.

⁶¹ Fremont-Barnes, *The wars of the barbary pirates* 32.

⁶² Roberts en Roberts, *Thomas Barclay (1728-1793)*, 185.

⁶³ Fremont-Barnes, *The wars of the barbary pirates*, 32.

⁶⁴ Roberts en Roberts, *Thomas Barclay (1728-1793)*, 17.

bemanningsleden van het schip werden tot slaaf gemaakt.⁶⁵ Dit bekende tevens de eerste confrontatie van de Amerikaanse Republiek met de Ottomaanse provincies in Noord Afrika. Deze daad van de Algerijnen tegen de Amerikaanse handelsschepen werd als een oorlogsverklaring gezien. Ze waren voortaan niet alleen vijand maar bovendien een obstakel die de handel met Spanje wilden blokkeren.⁶⁶

Algerije was in vergelijking met Marokko anders. Te land en ter zee telden het militair tegenover landen als Nederland, Zweden en Denemarken mee en dwong die landen ook tot het betalen van tribuut.⁶⁷ De Amerikaanse Republiek die toen nog geen marine had, vormde geen gevaar voor de Algerijnen. De Amerikaanse vloot was na de onafhankelijkheidsoorlog ontmanteld en het laatste marineschip was in 1785 verkocht. De Amerika Republiek kon geen geld meer vrij maken om de marine te onderhouden.⁶⁸ Daarom moest het met lede ogen aanzien hoe zijn handelsvloot door Barbarijse zeerovers lastig werd gevallen. Het Congres was hierdoor niet in staat oorlog met de Barbarijse staten te voeren. Het stuurde in dezelfde periode een commissie naar Europa, welke geïnstureerd was om vrede met de Barbarijse staten tot stand te brengen.⁶⁹ Bovendien was John Lamb door het Congres benoemd om met één van de Ottomaanse provincies, Algerije, over vrede te onderhandelen. Hij kwam 19 september 1785 in Parijs aan. Jefferson en Adams hadden geen hoge verwachtingen van Lamb.⁷⁰

Ondertussen had Adams met een Tripolitaanse diplomaat genaamd Abdurrahman in Londen afgesproken. Tijdens deze ontmoeting kwam het verdrag tussen beiden landen ter sprake. Abdurrahman was van mening dat een verdrag tussen Tripoli en de Amerikaanse Republiek alleen tot stand kon komen als het 100.000 dollar per jaar zou betalen.⁷¹ Dit had Adams aan Jefferson laten weten en hij kwam daarop in Londen aan.⁷² Het antwoord op de vraag van Adams waarom de Barbarijse zeerovers de handelsschepen aanvielen, beantwoorde hij met de volgende woorden.

⁶⁵ Fremont-Barnes, *The wars of the barbary pirates*, 32; H. P. Nash, *The forgotten wars: The role of the U.S. Navy in the quasi war with France and the Barbary Wars 1798-1805* (South Brunswick 1968) 26.

⁶⁶ R. J. Allison, *The crescent obscured: The United States and the Muslim world, 1776-1815* (New York 1995) 3.

⁶⁷ Panzac, *Barbary Corsairs*, 336; Lane-Poole en Kelley, *The Story of the Nations*, 125.

⁶⁸ Nash, *The forgotten wars*, 27.

⁶⁹ Ibidem, 32.

⁷⁰ H. G. Barnby, *The prisoners of Algiers: an account of the forgotten American-Algerian war 1785-1797* (London 1966) 73.

⁷¹ A. N. Kurat, 'Berberi Ocakları ile Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)' (De relaties van de Verenigde Staten met de Berberse Provincies) (1174-1816), *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü Tarih Araştırmaları Dergisi (Journal of History Research of Ankara University College of Language, History and Geography)* 2 (1964) 184.

⁷² Allen, *Our navy and the Barbary corsairs*, 33.

‘[...] Ambassador answered us that it was founded on the Laws of their Prophet, that it was written in their Koran, that all nations who should not have acknowledged their authority were sinners, that it was their right and duty to make war upon them wherever they could be found, and to make slaves of all they could take as Prisoners, and that every Musselman who should be slain in Battle was sure to go to Paradise.’⁷³

Terwijl Abdurrahman dit als antwoord gaf, wilde hij gelijk een hoog bedrag voor zichzelf als betaling voor zijn werk als makelaar om de vrede tussen Amerikanen en de Tripolitanen tot stand te brengen. Omdat de eis van de Tripolitaanse Ambassadeur te veel geld zou kosten en het ook om diens eigen belang ging, wilde Adams en Jefferson deze onderhandse onderhandelingen beëindigen.⁷⁴

Ambassadeur Lamb was richting Algerije vertrokken. In Algerije zat Dayı Mehmet Paşa op de troon. Dit was een man die goede relaties met Engeland wilde en daarbij goed bevriend geraakt met de Engelse ambassadeur Charles Logie. Engeland had namelijk Algerije nodig om de Spanjaarden in de Middellandse Zee in toom te houden. Daarom was de Dayı nog niet van plan om vrede met de Amerikanen te sluiten. Hij wilde het liever over het losgeld voor de Amerikaanse zeelieden hebben, maar niet over een verdrag. Zijn eis omtrent het losgeld bedroeg al 60.000 dollar. Zolang dit niet voldaan werd zouden de Amerikanen niet vrij komen.⁷⁵ Het bedrag van het losgeld steeg telkens in de onderhandelingen. Lamb had als onderhandelaar het financiële limiet van Jefferson overschreden. De Dayı wilde zich liever richten op de vredesonderhandelingen met Spanje. Deze vrede moest ook nog tot stand komen.⁷⁶ De vrede met Algerije had Spanje in 1786 al meer dan 2,5 miljoen duros gekost. Dit bedrag hield ook de tributen, giften en het losgeld voor het vrijkopen van de Spaanse zeelieden in.⁷⁷ Lamb kwam met lege handen terug. Hiermee werd het onvermogen van Lamb in de ogen van Jefferson en Adams bevestigd.⁷⁸

De gesprekken met Abdurrahman in Londen en de initiatieven van Lamb hadden geen goede resultaten opgeleverd. De meningsverschillen tussen de diplomaten in de commissie namen toe. Adams was in tegenstelling tot Jefferson voorstander van het betalen van tribuut. Hij wilde gewoon geen oorlog voeren Algerije. Als Amerika net zoals de andere landen het door de Barbarijse staten gewenste bedrag zouden betalen, konden ze veel geld aan de

⁷³ T. Williams, *American spirit: The story of commodore William Phillip Bainbridge* (Bloomington 2010) 7.

⁷⁴ Kurat, ‘Berberi Ocakları ile Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)’, 184.

⁷⁵ Nash, *The forgotten wars*, 27

⁷⁶ Ibidem, 81.

⁷⁷ Fremont-Barnes, *The wars of the barbary pirate*, 33.

⁷⁸ Allison, *The crescent obscured*, 10.

vrijgemaakte handel verdienen. In Adam's visie zou een oorlog de Amerikaanse Republiek geen winst opleveren. Jefferson dacht anders en hij wilde een oorlog tegen de Barbarijse zeerovers voeren.⁷⁹ Deze gedachte werd door de Britten, Fransen en Spanje niet ondersteund.⁸⁰ Spanje had al een verdrag met Algerije getekend. Voortaan hadden deze landen geen conflict meer. Met het uitbreken van de Franse revolutie was Jefferson van Parijs naar Amerika teruggegaan.⁸¹ Het enige land van wie de Amerikanen steun konden verwachten was Portugal. De Portugese koningin die goederen uit Amerika importeerde, beloofde de Amerikaanse schepen te beschermen. Portugal was namelijk ook in oorlog met de Algerijnen. In 1792 werd met behulp van Britse initiatieven vrede tussen Portugal en Algerije tot stand gebracht. De Barbarijse zeerovers hadden na deze vrede met Portugal weer vrij toegang tot de Atlantische Oceaan. De Portugese bescherming van de Amerikaanse handelsschepen was nu weggefallen en de aanvallen van de Barbarijse zeerovers werden in 1793 hervat.⁸²

In het jaar 1793 werden steeds meer Amerikaanse schepen in de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan doelwit van de Algerijnse zeerovers. Een groep van Algerijnse schepen staken de straat van Gibraltar over en maakten in het zelfde jaar de Amerikaanse schepen *Hope, Minerva, Prudent, Thomas, George, Polly, The Olive Branch, Jane en Dispatch* buit.⁸³ Jefferson's oorlogsvisie kreeg nu de overhand. In 1794 werden telkens discussies opgestart in het Amerikaanse Parlement over het bouwen van een eigen marine vloot. President Washington had op 27 maart 1794 het besluit getekend om een vloot te bouwen bestaande uit zes schepen. Daarvoor werd een budget van 688,888 dollar voor vrijgemaakt.⁸⁴ Deze vloot zou de Amerikaanse handelsschepen moeten beschermen tegen de aanval van Barbarijse zeerovers totdat er vrede werd gesloten.⁸⁵ De Europese grootmachten konden door de aanvallen van Barbarijse zeerovers op de Amerikanen en de Italianen hun handelsaandeel in de Middellandse Zee behouden.⁸⁶ Met het besluit tot het bouwen van een marine was de wens van Jefferson toch uitgekomen.

Na terugkeer uit Europa werd Jefferson staatssecretaris en Adams vicepresident van de

⁷⁹ Ibidem.

⁸⁰ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 132.

⁸¹ Kurat, 'Berberi Ocakları İle Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)', 186.

⁸² F. Lambert, *The Barbary wars: American independence in the Atlantic world* (New York 2005) 74.

⁸³ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 133.

⁸⁴ Kurat, 'Berberi Ocakları İle Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)', 190.

⁸⁵ Nash, *The forgotten wars*, 9.

⁸⁶ S. Dearden, *A nest of Corsairs: The fighting Karamanlis of Tripoli* (London 1976) 152; Lambert, *The Barbary wars: American independence in the Atlantic world*, 44.

Amerikaanse Republiek.⁸⁷ Jefferson wilde dat elke aanval van de Barbarijse zeerovers met een aanval beantwoord zou worden.⁸⁸ Adams bleef van mening dat een vrede met een lager bedrag gekocht zou kunnen worden. Dat was veel verstandiger dan Jefferson's onveranderde houding om een groot budget vrij te maken voor een vloot.⁸⁹

Adams visie zou in toekomst van de Amerikaanse politiek voorkeur krijgen en bepalend zijn in de Amerikaanse politieke houding omtrent de Ottomaanse provincies in Noord Afrika.⁹⁰

Op 30 maart 1795 droeg de Amerikaanse President George Washington David Humphreys op om verdragen tussen de Amerikaanse Republiek en de machthebbers in de Noord-Afrikaanse Ottomaanse provincies tot stand te brengen.⁹¹ Joseph Donaldson zou als Amerikaanse onderhandelaar in Algerije aanwezig zijn. De Amerikaanse kapitein O'Brien die in Algerije vast zat had aan Humphreys laten weten dat de nieuwe Dayı bijna 2,5 miljoen dollar (bijna hetzelfde bedrag wat ze van Spanje hadden gekregen) eiste. De Amerikanen hadden maar 800.000 dollar meegenomen. Dit was natuurlijk niet genoeg. Na een lange onderhandeling kwam op 4 november 1796 een verdrag tot stand. Het bedrag dat Amerika zou betalen was bijna 992.463,25 dollar geworden.⁹² De Amerikaanse regering zou Algerije jaarlijks 12.000 Algerijnse goudstukken, omgerekend 21.600 Amerikaanse dollars betalen of wel Algerije voor een vergelijkbaar bedrag aan maritieme militaire materialen te voorzien.⁹³ In het jaar 1797 werd een nieuw schip aan de Dayı van Algerije overhandigd om een achterstand in de betaling te compenseren. Na dit mooie gebaar nam de Dayı de gelegenheid waar om gelijk vijf nieuwe schepen bij de Amerikaanse staat te bestellen als vervolgbetalingen die nog aan Algerije gedaan moest worden.⁹⁴ De 119 Amerikaanse burgers die als slaven in Algerije zaten kwamen vrij.⁹⁵ Daarmee was de achterliggende gedachte van de Algerijnse zeerovers duidelijk geworden.

Na het ondertekenen van het verdrag met Algerije maakten de Amerikaanse onderhandelaren bij de Dayı van Algerije bekend, dat ze ook van plan waren om met zijn hulp

⁸⁷ T. Jefferson and B. F. Woods, *Thomas Jefferson: Thoughts on War and Revolution : Annotated Correspondence* (New York 2009) 2.

⁸⁸ S. Howarth, *To shining sea: A history of the United States Navy, 1775-1998* (Okla 1999) 68.

⁸⁹ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 133.

⁹⁰ J. Wheelan, *Jefferson's War: America's First War on Terror 1801-1805* (New York 2004) 42-43.

⁹¹ H. T. Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002) 187.

⁹² Avalon Project, 'Note Regarding Ratification' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795n.asp#n4 (16 januari 2011 om 20.50 uur).

⁹³ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 185.

⁹⁴ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 135.

⁹⁵ J. W. Pratt, *A history of United States Foreign Policy* (New York 1955) 110.

een verdrag met Tripoli en Tunis tot stand te brengen. Daarop beloofde Dayı zijn invloed te willen inzetten voor de Amerikaanse belangen in Tripoli en Tunis.⁹⁶ Tripoli had geen handelsmogelijkheden en de staatskas was te leeg om goederen aan te schaffen. De pest had via Tunis en Egypte ook Tripoli bereikt. De graanhandel had de pest verder in het land verspreid.⁹⁷ Terwijl de Amerikanen de vrede met Algerije wel hadden getekend, was dit nog niet gerealiseerd met de Tripolitanen. Murad Reis uit Tripoli, de Schotse bekeerling Peter Lesly, had twee Amerikaanse handelsschepen, de *Sophia* en de *Betsy*, gevangen genomen.⁹⁸ De Amerikaanse regering had nog geen verdrag met Tripoli om ze te vrij krijgen.

Joel Barlow was de Amerikaanse consul in Algerije. Hij werd nu ook aangesteld als onderhandelaar voor de Amerikaanse Republiek om een verdrag tot stand te brengen met Tripoli. Hij werd tijdens zijn reis naar daarheen vergezeld door de Amerikaanse kapitein Richard O'Brien.⁹⁹ Met de ondertekening van het verdrag werden ook vier Amerikaanse zeelieden vrijgelaten die in de Tripolitaanse gevangenissen zaten.¹⁰⁰ Yusuf Paşa wilde net zo als Algerije ook een jaarlijks tribuut ontvangen bovenop het bedrag van 40.000 dollar. Als de Amerikanen geen geld gaven dan konden ze in gelijke waarde met maritiem militair materiaal betalen.¹⁰¹ De achterliggende gedachte van Yusuf Paşa was het versterken van zijn marine door middel van de Amerikaanse betalingen. Anders zou hij deze optie niet gesteld hebben.

Uiteindelijk werd de overeenstemming bereikt door 56.000 dollar overeen te komen die Tripoli eenmalig van de Amerikaanse Republiek zou krijgen.¹⁰² Dayı Hasan Paşa van Algerije die zijn diensten verleend had om het verdrag tussen Tripoli en de Amerikaanse Republiek tot stand te brengen, werd tevens de garant van het verdrag. Het verdrag werd eerst tussen Yusuf Paşa, Joel Barlow en de andere voornaamste personen van Tripoli op 4 november 1796 getekend. Daarna werd het tussen Hasan Paşa en Joel Barlow op 3 januari 1797 in Algiers nog een keer getekend en gezegeld.¹⁰³ De reden waarom Hasan Paşa bij de onderhandelingen werd betrokken, was David Humphreys. Hij vond de betrokkenheid van Dayı Hasan Paşa nodig, als garantie voor als de Tripolitanen hun afspraken niet nakwamen.

⁹⁶ Kurat, 'Berberi Ocakları İle Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)', 182.

⁹⁷ Dearden, *A nest of Corsairs*, 102.

⁹⁸ M. Erol, 'Amerikan Trablusgarp İlişkileri' (De Amerikaanse relaties met Tripoli), *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü Tarih Araştırmaları Dergisi (Journal of History Research of Ankara University College of Language, History and Geography)* 24 (1981) 129.

⁹⁹ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 185.

¹⁰⁰ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 136.

¹⁰¹ Erol, 'Amerikan Trablusgarp İlişkileri', 130.

¹⁰² Pratt, *A history of United States Foreign Policy*, 110.

¹⁰³ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tripoli November 4, 1796' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1796t.asp (16 januari 2011 om 20.50 uur).

Dayı Hasan Paşa kon dan zijn invloed op Tripoli gebruiken voor het nakomen van de overeenkomst.

Tunis kwam als laatste in de reeks verdragen tussen de Ottomaanse provincies en de Amerikaanse Republiek. De voornaamste reden daarvoor was dat Hamdullah Bey terughoudend was en afwachtte wat de andere Ottomaanse provincies zouden doen.¹⁰⁴ De Bey van Tunis wilde heel graag een bedrag van 107.000 dollar hebben van de Amerikanen om het verdrag te tekenen. Hij suggereerde daarbij dat dit bedrag bijna niets was vergeleken met wat de Amerikanen aan de Algerijnen hadden beloofd te betalen. Daarmee wilden hij een groter bedrag naar zichzelf toetrekken. De Amerikanen die dat in het jaar 1796 niet wilden betalen, zagen uiteindelijk geen andere optie door de onveranderde houding van de Bey.¹⁰⁵ Joseph Famin, een Franse handelaar in Tunesië, en de Amerikaanse consul van Algiers Joel Barlow waren bij deze onderhandelingen betrokken. Op 28 augustus 1797 werd een akkoord bereikt en het verdrag werd door beide partijen ondertekend.¹⁰⁶

Het getekende verdrag met Tunis bleek in de Amerikaanse Senaat niet helemaal te voldoen aan de wensen van de parlementariërs. In 1799 werden de meeste artikelen van het verdrag wel, maar de artikelen 11, 12 en 14 niet goedgekeurd.¹⁰⁷ De senaat wilde graag een aanpassing in deze artikelen brengen. Om de veranderingen in het verdrag mogelijk te maken eiste de Bey militaire materialen om de Amerikaanse schepen te groeten en een bedrag van 20.000 dollar extra als het eerste Amerikaanse consulaat in Tunesië geopend zou worden.¹⁰⁸ Zijn eisen hielden hiermee nog niet op, als laatste kwam ook nog een juweel en een oorlogsschip in de onderhandelingen naar boven om het verdrag aan te passen.¹⁰⁹ Hiermee was hij net zo als anderen er op uit om zijn marine te versterken.

¹⁰⁴ Erhan, 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)', 136.

¹⁰⁵ Kurat, 'Berberi Ocakları İle Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)', 194-195.

¹⁰⁶ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 187.

¹⁰⁷ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tunis August 28, 1797' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797t.asp (16 januari 2011 om 21.50 uur).

¹⁰⁸ A. Perry, *Carthage and Tunis, past and present, in two parts* (Providence 1869) 194.

¹⁰⁹ Avalon Project, 'The Negotiations of 1799' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797n.asp#n2 (16 januari 2011 om 22.50 uur).

3. De bilaterale verdragen

De Amerikaanse Republiek heeft tussen 1778 en 1788 verschillende verdragen met Frankrijk, Nederland, Zweden en Marokko gesloten en daarmee haar handelsterrein in de wereld vergroot.¹¹⁰ Het handelsverdrag met Marokko gaf Amerika nog steeds geen volledige toegang tot de Middellandse Zee. De verdragen die met de Ottomaanse provincies als Algiers, Tunis en Tripoli waren getekend, hebben de Middellandse Zee voor de Amerikaanse handel open gemaakt. Deze verdragen bewijzen hoe belangrijk de Amerikaanse Republiek, als een opkomende staat die haar positie tussen andere landen wil verbeteren, de handel vond.¹¹¹ Bij het tot stand brengen van deze verdragen had de Amerikaanse regering zich, ondanks alle oorlogsschulden van de Onafhankelijkheidsoorlog, niet teruggehouden om aan de financiële eisen van de Ottomaanse provincies in Noord-Afrika te voldoen.¹¹²

Zoals gezegd, op 30 maart 1795 droeg de Amerikaanse president George Washington David Humphreys op om verdragen tussen de Amerikaanse Republiek en de machthebbers in de Noord-Afrikaanse Ottomaanse provincies tot stand te brengen.¹¹³ Het eerste Amerikaanse verdrag met een Ottomaanse provincie werd op 5 september 1795 getekend tussen de Amerikaanse Republiek en Algerije. Het tweede verdrag tussen de Amerikaanse Republiek en Tripoli kwam tot stand op 4 november 1796. Het derde verdrag met Tunesië kwam op 5 september 1797 tot stand. Terwijl de Barbarijse staten in de Europese literatuur vaak als semi-autonome staten worden beschouwd, zijn er toch Ottomaanse kenmerken in de verdragen te vinden. De voornaamste kenmerken die deze verdragen Ottomaans maken zitten in de terminologie die is gebruikt in de verdragen.¹¹⁴ Vooral in de preambule van het verdrag dat met Tunesië in 1797 getekend is, is er een duidelijke verwijzing als “the most powerful of all princess of the Ottoman nation who reign upon the earth” naar de Ottomaanse sultan.¹¹⁵ Aan het einde van het verdrag van Algiers is een *Tuğra* van de Dayı, de Turkse handtekening die vooral door de Ottomaanse sultans wordt gebruikt, te zien. Een mogelijke verklaring hiervoor is dat de heersers in deze provincies Turks waren en zich ook met de Ottomanen verbonden voelen.

¹¹⁰ T. Lyman, *The Diplomacy of the United States: Being an Account of the Foreign Relations of the Country, from the First Treaty with France, in 1778, to the Treaty of Ghent, in 1814, with Great Britain*, II (Boston 1826) 155.

¹¹¹ N. Şafak, *Osmanlı-Amerikan İlişkileri* (De Ottomaans-Amerikaanse Relaties) (Istanbul 2003) 10.

¹¹² In het tot stand brengen van de Amerikaanse verdragen met de Ottomaanse provincies in Noord Afrika waren de tribuutbetalingen een belangrijke onderdeel van de vrede.

¹¹³ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 187.

¹¹⁴ Şafak, *Osmanlı-Amerikan İlişkileri*, 35.

¹¹⁵ Avalon Project, ‘Preamble van het verdrag van Tunis’ (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797t.asp (17 januari 2011 om 20.50 uur).

In de onderstaande paragrafen zal eerst specifieke informatie over de verdragen gegeven worden. Onder specifieke informatie wordt verstaan de plaats van de ondertekening, welke partijen of personen bij de onderhandelingen waren betrokkenen, in welke taal het is geschreven en als laatste wordt op de thema's ingegaan die in de drie verdragen naar voren komen.

3. 1. Het verdrag met Algerije

Dit verdrag tussen de Amerikaanse Republiek en Algerije werd op 5 september 1795 als vredes- en vriendschapsverdrag getekend. De originele tekst van het verdrag werd door de Ottomaanse bestuurders van Algerije opgesteld in het Turks met gebruik van het Arabische alfabet.¹¹⁶ Hiermee is dit het eerste Turkse verdrag in de Amerikaanse geschiedenis. Achteraf werd door de Amerikanen gesuggereerd dat het Arabisch zou zijn. Leidse professor J. H. Kramers had bevestigd dat het verdrag niet uit het Arabisch maar uit het Turks is vertaald.¹¹⁷ Daarmee is het ook een bijzonder Turks verdrag in de Algerijnse geschiedenis. De originele tekst is zestien pagina's lang.¹¹⁸ Op 15 februari 1796 werd het verdrag voorgelegd aan de Amerikaanse Senaat. Op 2 maart werd het in behandeling genomen en goedgekeurd. Op 7 maart werd het geratificeerd en dezelfde dag is het verdrag door de Amerikaanse Senaat bekend gemaakt aan het Amerikaanse publiek.¹¹⁹

Het verdrag dat uit 22 artikelen bestaat werd namens de Amerikaanse regering door Joseph Donaldson jr. getekend. De ondertekenaars aan de Algerijnse kant waren de Dayı van Algerije Hasan Paşa, de Janitsaar Ağa, en de leden van de Divan. Hiermee had de Amerikaanse regering voor het eerst in haar geschiedenis besloten om een land jaarlijks 12.000 Algerijnse goudstukken, gelijk aan 21.600 Amerikaanse dollars, te betalen oftewel om Algerije voor een vergelijkbare bedrag van militaire materialen te voorzien.¹²⁰ Donaldson betaalde ook het bedrag van 585.000 dollar om door Algerije gevangen gehouden Amerikanen vrij te kopen. De bemanningsleden van het schip *Dolphin* van Philadelphia die op 30 juli 1785 werden gevangen, werden daardoor op 11 september vrijgelaten.¹²¹ De uiteindelijke prijs van het verdrag met Algerije kwam voor de Amerikaanse schatkist op

¹¹⁶ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 184.

¹¹⁷ Avalon Project, 'Treaty with Algeria September 5, 1795 Translation of 1930' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795e.asp (16 januari 2011 om 21.50 uur).

¹¹⁸ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 184.

¹¹⁹ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Amity, Signed at Algiers September 5, 1795' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795t.asp (16 januari 2011 om 21.50 uur).

¹²⁰ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 185.

¹²¹ *Ibidem*, 184.

992.463,25 dollar te liggen.¹²²

Voor dit verdrag was Humphreys benoemd maar hij was zelf niet naar Algiers gegaan. Daarom werd Donaldson naar de Dayı gestuurd. De onderhandelingen om het verdrag tot stand te brengen duurden niet lang.¹²³ Donaldson had een eerder getekend verdrag tussen Algerije en Zweden van James Leander Cathcart gekregen. Dat was ongeveer een exacte kopie van het Amerikaanse verdrag. Cathcart was als slaaf gevangen en in de jaren dat hij in Algerije zat tot een hoge positie opgeklommen als christelijke adviseur van de Dayı. Hij speelde in deze onderhandeling een belangrijke bemiddelingspositie tussen Algerije en Amerika.¹²⁴ Dit vermeldde Donaldson later als “returned to me with Articles of a Treaty in Turkish & then Englished, which Proves to be that of the Sweedes.”¹²⁵

3. 2. Het verdrag met Tripoli

Het verdrag met Tripoli werd als vredes- en vriendschapsgedrag tussen de Amerikaanse Republiek en Tripoli op 4 november 1796 getekend. De originele tekst van het verdrag werd in het Arabisch met het Arabische alfabeetschrift door de Ottomaanse bestuurders van Tripoli opgesteld. Hiermee is dit het tweede Arabische verdrag in de Amerikaanse geschiedenis na het verdrag met Marokko. Op 29 mei werd het aan het Amerikaanse congres voorgelegd. Op 7 juni werd het door de Amerikaanse Senaat in behandeling genomen en op 10 juni geratificeerd. Op dezelfde dag is het verdrag door de Amerikaanse Senaat afgekondigd.¹²⁶

Het origineel bestaat uit veertien artikelen.¹²⁷ Volgens de documenten van het Avalon Project van de Yale Law School bevat het artikel twaalf artikelen en telt veertien pagina's.¹²⁸ Het is daarmee kleiner en bevat minder regels dan het verdrag dat eerder in 1795 met Algerije is getekend. Dit verdrag werd aan Amerikaanse zijde door Joel Barlow getekend. Hij was door de Amerikaanse staat als consul in Algerije benoemd en daarmee was hij de hoogste Amerikaanse autoriteit in de onderhandelingen. Hij werd ook nog door de Amerikaanse kapitein Richard O'Brien vergezeld. O'Brien verbleef lange tijd in Algerijnse gevangenissen

¹²² Avalon Project, 'Note Regarding Ratification' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795n.asp#n3 (13 januari 2011 om 22.50 uur).

¹²³ Nash, *The forgotten wars*, 36.

¹²⁴ P. Baeppler, *White Slaves, African Masters: An Anthology of American Barbary Captivity Narratives* (Chicago 1999) 104.

¹²⁵ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Amity, Signed at Algiers September 5, 1795: Hunter Miller's Notes' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795n.asp (17 januari 2011 om 21.50 uur).

¹²⁶ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Amity, Signed at Algiers September 5, 1795' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795t.asp (16 januari 2011 om 21.50 uur).

¹²⁷ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 185.

¹²⁸ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Amity, Signed at Algiers September 5, 1795' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795t.asp (16 januari 2011 om 21.50 uur).

en daarmee had hij al kennis over het politieke systeem van de Ottomaanse provincies in Noord-Afrika.¹²⁹ De Tripolitaanse partij bestond uit Yusuf Karamanli Paşa, Soliman Kaya, Mehmet de Schatkistbewaarder, Halil de Opperbevelhebber van Tripoli, Ahmet de Minister van de Marine van Tripoli, Ali het hoofd van de Tripolitaanse Divan en andere voorname figuren uit de Ottomaanse provincie Tripoli.¹³⁰ Dit verklaart ook hoeveel belang de Tripolitaanse partij aan dit verdrag hechtte.

Het verdrag werd na de ondertekening door de Tripolitaanse partij door Joel Barlow naar Algerije meegenomen. Het hoofd van de Ottomaanse provincie Algerije de Dayı Hasan Paşa, was zoals gezegd als garant van het verdrag bij het verdrag betrokken. Het verdrag werd door Hasan Paşa en Joel Barlow op 3 januari 1797 getekend en gezegeld. Dat Hasan Paşa bij de onderhandelingen betrokken was, was geïnstigeerd door David Humphreys. Hij vond de deelname van Dayı Hasan Paşa als bevestiging van het verdrag door de Algerijnen, waardoor de Amerikanen elk moment de hulp van de Dayı konden vragen als de Tripolitanen de afspraken niet zouden nakomen.¹³¹ Hiermee was het tweede verdrag tussen Amerika met de Ottomaanse provincies in Noord Afrika tot stand gekomen. Het verdrag werd later door de Amerikaanse ambassadeur David Humphreys in ontvangst genomen. Hij heeft het na het lezen goedgekeurd en ondertekend.¹³² Dit tweede verdrag had de Amerikaanse staat in totaal 56.000 dollar gekost.¹³³ Hiermee was het klaar om het naar de Amerikaanse senaat te gaan.

Na dat dit verdrag door beide partijen was getekend, werd door de Amerikaanse staat de eerste ambassadeur voor Tripoli benoemd. De keuze viel op James Leander Cathcart. Hij was al eerder de hoogste christelijke adviseur van de Dayı in Algerije geweest en met zijn nieuwe functie mocht hij zijn talenten voor de Amerikaanse belangen in Tripoli inzetten. Op 5 april 1799 kwam hij naar Tripoli om zijn ambt te betrekken.¹³⁴

3. 3. Het verdrag met Tunis

De derde en de laatste Ottomaans provincie waarmee de Amerikaanse Republiek een verdrag tekende was Tunesië. Dit laatste verdrag werd ook net als de andere twee een vredes- en vriendschapsverdrag genoemd. De wens naar dit verdrag aan de Amerikaanse zijde gaat terug

¹²⁹ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 185.

¹³⁰ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Amity, Signed at Algiers September 5, 1795' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795t.asp (16 januari 2011 om 21.50 uur).

¹³¹ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 186.

¹³² Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tripoli November 4, 1796' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1796t.asp (16 januari 2011 om 20.50 uur).

¹³³ Pratt, *A history of United States Foreign Policy*, 110.

¹³⁴ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 186.

tot 17 juni 1796. De Tunesische heerser Hamdullah Bey, was van de Amerikaanse wensen op de hoogte gesteld door Joel Barlow die in Algerije zat en de Franse handelaar Joseph Stephen Famin die de Amerikaanse belangen in Tunis vertegenwoordigde. Hamdullah Bey heeft per brief zijn positieve houding over dit verdrag aan de Amerikaanse president laten weten.¹³⁵ Op 28 augustus 1797 tekenden beide partijen de verdragen. Aan de Tunesische zijde tekenden de Ottomaanse gezaghebbers van de provincie Hamdullah Bey (Paşa), Dayı Ibrahim, hoofd van de Divan en de Janitsarencommandant Suleyman bin Mahmut en andere voornamen van de Janitsaren Ocak. De Amerikaanse ondertekenaars waren, de Amerikaanse gezant in Tunesië, Joseph Stephen Famin en de Amerikaanse consul van Algerije Joel Barlow.¹³⁶ De Amerikaanse ambassadeur David Humphreys die in Madrid was gezeteld, zette er op 14 november 1797 zijn stempel ook op. De inhoud van het verdrag was in het Turks geschreven in het Arabische alfabet. Daarmee heeft een tweede verdrag in het Turks zijn plaats in de Amerikaanse geschiedenis ingenomen. Op 21 februari 1798 werd dit verdrag aan de Amerikaanse Senaat afgegeven. Tot 6 maart 1798 heeft de Amerikaanse Senaat dit verdrag behandeld en haar advies over de inhoud gegeven.¹³⁷ Het verdrag voldeed op bepaalde punten niet aan de juridische en financiële wensen van de Amerikaanse Senaat. De Amerikanen waren niet van plan om hoge importtarieven te betalen en het buskruit te leveren die bedoeld was om de Amerikaanse schepen aan de havens van Tunis te salueren. Bovendien waren ze van mening dat de Bey van Tunis door het verdrag de wetten aan de Amerikaanse kapiteinen zou voorschrijven.¹³⁸ Over artikel 11, 12 en 14 moesten de Amerikaanse diplomaten verder onderhandelen om het voor de Amerikaanse Republiek gunstiger te maken. Richard O'Brien die afwezig was bij de tot stand komen van het verdrag, zette zijn zegel op 18 december 1798 ook onder het verdrag.¹³⁹

De tweede Amerikaanse onderhandelingspoging met Tunesië over artikel 11, 12 en 14 was op 26 maart 1799. Op 26 maart hebben de Amerikaanse onderhandelaars William Eaton en James Leander Cathcart, met de zegel die ze van de Amerikaanse staat hadden mee gekregen, de veranderde artikelen in het verdrag bevestigd. Op 13 december 1799 werd een nieuwe poging gedaan en het verdrag werd opnieuw aan de Amerikaanse Senaat aangeboden.

¹³⁵ Avalon Project, 'Tunis 1797: Truce of June 17, 1796' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797a.asp (18 januari 2011 om 20.50 uur).

¹³⁶ Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri*, 187.

¹³⁷ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tunis August 28, 1797' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797t.asp (17 januari 2011 om 20.50 uur).

¹³⁸ J. Sparks, *The library of American biography* IX (Boston 1838) 185-187.

¹³⁹ Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tunis August 28, 1797' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797t.asp (17 januari 2011 om 20.50 uur).

Deze bracht opnieuw een advies uit. Ze waren het nog niet eens met artikel 11, 12 en 14. Dit werd op 24 december 1799 bekend gemaakt.¹⁴⁰ Dit verdrag koste Amerikaanse regering ongeveer 107,000 dollar.¹⁴¹ De Tunesische eisen veranderden ook na de aanpassing van het verdrag. Ze wilden voortaan militaire materialen om de Amerikaanse schepen te groeten en bovendien een bedrag van 20.000 dollar extra als het eerste Amerikaanse consulaat in Tunesië haar deuren zou openen.¹⁴²

3. 4. Belangrijke thema's in de verdragen

De drie verdragen die de Amerikaanse Republiek met de Barbarijse staten oftewel de Ottomaanse provincies in Noord-Afrika tekende tonen inhoudelijk gelijke kenmerken qua thema's maar elk verdrag kent ook bijzonderheden. De thema's omvatten handel, piraterij, slavernij diplomatie, jurisdictie, tribuutbetalingen en andere bijzonderheden.

3. 4. 1. Handel, piraterij en slavernij

De Amerikaanse schepen mochten voortaan goederen exporteren en importeren uit Algerije. In de haven mochten ze niet lastiggevallen worden. Voor de goederen die ze naar Algerije exporteerden, moesten ze net als de Europese staten een importbelasting van vijf procent betalen.¹⁴³ Als de Algerijnen de Amerikaanse schepen herkenden, mochten ze deze niet aanvallen en niet aan de goederen aan boord komen.¹⁴⁴ Ook de schepen die schade op zee hadden opgelopen door anderen, mochten ze niet worden leeggeroofd en andere landen mochten niet geholpen worden om Amerikaanse schepen aan te vallen.¹⁴⁵ De schepen mochten tijdens een douanecontrole op zee niet langdurig worden vastgehouden. Als de schepen door beide partijen werden onderzocht en de Amerikaanse paspoorten waren ingezien mochten ze naar hun bestemming varen. De paspoorten werden alleen door de Amerikaanse overheid aan haar onderdanen verstrekt.¹⁴⁶ De Amerikaanse bemanningsleden, mochten niet door de Algerijnen van boord worden gehaald.¹⁴⁷ Alle andere opvarenden die geen Amerikaans paspoort bezaten mochten door de Algerijnen gevangen worden genomen. Ook de schepen die een consulaire pas oftewel een mediterrane pas hadden gekregen van de

¹⁴⁰ Avalon Project, 'Note Regarding Ratification' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797n.asp#n4 (17 januari 2011 om 20.50 uur).

¹⁴¹ Pratt, *A history of United States Foreign Policy*, 110.

¹⁴² Perry, *Carthage and Tunis, past and present, in two parts*, 194.

¹⁴³ Artikel II van het verdrag van Algiers.

¹⁴⁴ Artikel III van het verdrag van Algiers.

¹⁴⁵ Artikel VI en VII van het verdrag van Algiers.

¹⁴⁶ Artikel IV van het verdrag van Algiers

¹⁴⁷ Artikel V van het verdrag van Algiers.

Amerikaanse ambassadeur in Algerije en van de Dayi mochten naar hun bestemming varen.¹⁴⁸ De consulaire passen werden tegelijk met het verdrag op 7 september 1795 aan O'Brien gegeven. De Amerikanen mochten deze passen reproduceren en gebruiken zolang als dat nodig was.¹⁴⁹ Daarmee werd er een garantie aan de Amerikanen gegeven dat deze schepen ook door Tripoli en Tunis geen schade zouden oplopen. De Amerikaanse schepen die door de Tunesiërs, Marokkanen of Tripolitanen werden gekaapt mochten niet door de Algerijnen opgekocht worden.¹⁵⁰

De Tripolitaanse heerser zou voortaan de Amerikaanse schepen in de Middellandse Zee zonder enige belemmering door laten varen naar hun bestemming.¹⁵¹ De onderdanen van beide partijen die gevangen genomen waren, zouden worden vrijgelaten en hun bezittingen moesten worden terug gegeven.¹⁵² De Amerikaanse schepen zouden voortaan een mediterrane pas van Tripoli krijgen die hun bescherming zou geven in de Middellandse Zee en deze passen zouden achttien maanden geldig zijn.¹⁵³ De Amerikaanse schepen mochten goederen importeren en exporteren uit Tripoli. De prijzen van goederen zouden gelijk aan de marktprijzen zijn. Hier werd geen vermelding gemaakt van een importtarief zoals in de verdragen met Algiers en Tunis. Verder mochten de schepen zolang als nodig, gebruik maken van alle havenfaciliteiten.¹⁵⁴ De burgers van beide landen, mochten in beide landen handel bedrijven en moesten als most favorite nations van elkaar, gelijk behandeld te worden.¹⁵⁵

In Tunesië lag het importtarief hoger dan Algerije, namelijk zes procent.¹⁵⁶ Van Tunesië kregen de Amerikaanse schepen ook de mediterrane pas. Deze passen zouden achttien maanden geldig zijn.¹⁵⁷ Bovendien, Amerikaanse goederen, die in een door de Tunesiërs gekaapt schip van een ander land zitten, moesten door de Bey van Tunis worden vergoed.¹⁵⁸ De Amerikaanse marineschepen die de handelsschepen escorteerden mochten voortaan niet meer worden onderzocht.¹⁵⁹ Als er op de Amerikaanse schepen burgers van een

¹⁴⁸ Artikel IV van het verdrag van Algiers.

¹⁴⁹ Avalon Project, 'The Passports' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795n.asp#n4 (13 januari 2011 om 22.50 uur).

¹⁵⁰ Artikel IX van het verdrag van Algiers.

¹⁵¹ Artikel II van het verdrag van Tripoli.

¹⁵² Artikel III van het verdrag van Tripoli.

¹⁵³ Artikel IV van het verdrag van Tripoli.

¹⁵⁴ Artikel VI van het verdrag van Tripoli.

¹⁵⁵ Artikel IX van het verdrag van Tripoli.

¹⁵⁶ Artikel XIV van het verdrag van Tunis.

¹⁵⁷ Artikel IV van het verdrag van Tunis.

¹⁵⁸ Artikel II van het verdrag van Tunis.

¹⁵⁹ Artikel V van het verdrag van Tunis.

vijandig land van Tunesië zaten, mochten deze mensen gevangen worden genomen.¹⁶⁰ Amerikaanse schepen mochten goederen importeren uit en exporteren naar Tunis en mochten gebruik maken van alle faciliteiten van de havens in Tunis. De Amerikaanse schepen die op zee schade hadden opgelopen, moesten door de Tunesiërs worden geholpen.¹⁶¹ De Amerikaanse handelaren moesten in Tunesië op gelijke manier behandeld worden als die van andere landen.¹⁶² De Amerikaanse overheid had met deze drie verdragen in drie Ottomaanse provincies in Noord-Afrika, drie kwesties die ze in de Middellandse Zee belangrijk achtten, het voortzetten van de handelsactiviteiten, de piraterij en als laatste, de slavernij van de eigen onderdanen opgelost.

3. 4. 2. Diplomatie

Zowel Algerije als de Amerikaanse Republiek zouden elkaar als gelijke behandelen.¹⁶³ Tussen Tripoli en de Amerikaanse Republiek zou er vrede bestaan en deze zou door de heersers van Algerije worden gewaarborgd.¹⁶⁴ Ook Tunesië en de Amerikaanse Republiek zouden permanente vrede hebben en beiden partijen zouden steeds meer naar elkaar toe werken.¹⁶⁵ De diplomatie gaat verder in de vorm van een alliantie tussen beide partijen. Als de Amerikaanse schepen door een ander land¹⁶⁶ zouden worden aangevallen, dan moesten de Tripolitanen de Amerikanen te hulp schieten.¹⁶⁷ Dit werd ook van Tunesië verwacht.¹⁶⁸ Een soort gelijke eis werd in het verdrag met Algerije niet genoemd. Daarmee bleef Algerije neutraal, maar Tripoli en Tunis, wat ook uit de verdragen bleek, werden bondgenoot van de Amerikaanse Republiek.

De diplomaten mochten in Algerije en Tunis te allen tijde komen en gaan.¹⁶⁹ Amerikaanse diplomaten mochten zich ontfermen over de bezittingen van overleden Amerikaanse burgers die geen nazaten meer hadden.¹⁷⁰ In Tunesië mocht de Amerikaanse staat overal ambassadeurs benoemen en plaatsen. De kosten van de diplomaten in Tunesië

¹⁶⁰ Artikel XIII van het verdrag van Tunis

¹⁶¹ Artikel VIII en IX van het verdrag van Tunis.

¹⁶² Artikel XII van het verdrag van Tunis.

¹⁶³ Artikel I van het verdrag van Algiers.

¹⁶⁴ Artikel I van het verdrag van Tripoli.

¹⁶⁵ Artikel I van het verdrag van Tunis.

¹⁶⁶ "Enemy" is geen duidelijke beschrijving om welke land het gaat. Frankrijk heeft in die periode nog vriendschappelijke relaties met de Amerikaanse Republiek. Het is groot waarschijnlijk Engeland wat de Amerikanen hiermee wilden bedoelen.

¹⁶⁷ Artikel VIII van het verdrag van Tripoli.

¹⁶⁸ Artikel X van het verdrag van Tunis.

¹⁶⁹ Artikel XVIII van het verdrag van Algiers; Artikel XXIII van het verdrag van Tunis.

¹⁷⁰ Artikel XIII van het verdrag van Algiers.

zouden door de staat (Tunesië) worden vergoed.¹⁷¹ De bevoegdheden van de diplomaten in Tunis gaan verder. Ze mochten recht spreken (jurisdictie) over de Amerikaanse burgers en de bezittingen van de Amerikanen zonder erfgenamen confisqueren, net zoals in Algerije. De plichten van diplomaten in Tunesië werden verder met artikel 20 en 21 aangevuld.¹⁷² Als er een incident tussen een Amerikaan en een bewoner van het land zelf plaats zou vinden dan golden de regels van het land waar dat incident plaats vond.¹⁷³

In Tripoli kregen de Amerikanen het recht om overal ambassadeurs te benoemen en te plaatsen. Hier werden geen verantwoordelijkheden of de mogelijkheid tot rechtspraak door diplomaten genoemd. Het was wel zo, dat de Amerikaanse diplomaten samen met de Dayi van Algiers, Tripoli konden dwingen om afspraken na te leven.¹⁷⁴ Hieruit blijkt ook dat diplomaten zowel in Algerije en als in Tunis wat meer ruimte van de heersers hadden gekregen, maar ook met verschillende taken waren belast.

3. 4. 3. Tribuut

Het meest opvallende en belangrijkste kenmerk, van de verdragen, was gevormd door de tribuut die aan Algiers en Tripoli voldaan moest worden. Dit was in de Amerikaanse geschiedenis een unieke gebeurtenis. Een land dat ongeveer een kwart eeuw eerder haar ongenoegen over de toenemende Engelse belastingdruk in een opstand had verwoord en deze grote mogendheid had verslagen, was nu gedwongen met geld de vrede van de Barbarijse staten te kopen. Dit was namelijk in de preambule van het verdrag met Algiers en Tripoli vermeld. Het jaarlijkse tribuut bedroeg 12.000 Algerijnse gouden munten, gelijk aan 21.600 dollar. En anders een gelijke waarde aan buskruit, kanonnen, ijzer, ankers, kabels, en andere noodzakelijke militaire materialen voor maritieme doeleinden.¹⁷⁵ Aan de vooravond van het verdrag kreeg het hoofd van Tripoli 40.000 duro's (Spaanse dollars), dertien horloges, vijf zegelringen, 140 ells (1 ell is ongeveer 94.1 cm in het metriek stelsel) kledingstof en vier gewaden. De Amerikaanse ambassadeur zou bij zijn aankomst ook nog eens 12.000 Spaanse dollars meenemen, naast de nodige militaire materialen voor maritieme doeleinden. Deze

¹⁷¹ Artikel XVII van het verdrag van Tunis.

¹⁷² Artikel XIX van het verdrag van Tunis.

¹⁷³ Artikel XVI van het verdrag van Algiers; Artikel XXI van het verdrag van Tunis.

¹⁷⁴ Artikel IX van het verdrag van Tripoli.

¹⁷⁵ Avalon Project, 'Translation of 1930' (versie onbekend),

http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795e.asp (16 januari 2011 om 22.50 uur); Artikel XXII van het verdrag van Algiers.

eisen, waarin geld en het giften van de Amerikanen kwam, waren eenmalig.¹⁷⁶ In het verdrag met Tunis, in dit opzicht anders dan dit met van Algiers en Tripoli, staat geen soortgelijke eis tot een tribuutbetaling, maar Hamdullah Bey eiste wel een juweel en een oorlogsschip in de onderhandelingen over de te veranderen artikelen van het verdrag.¹⁷⁷ Hiermee waren de kosten van het verdrag achteraf opgelopen tot 179,044 dollar.¹⁷⁸

3. 4. 4. Andere bijzonderheden

Het opvallendste artikel in de drie verdragen, is artikel 11 van het verdrag van Tripoli. Daarin verklaarde de Amerikaanse staat zich openlijk een seculiere staat en de religie mag geen reden voor de Amerikaanse Republiek zijn om het verdrag en de vrede te verbreken:

‘As the Government of the United States of America is not, in any sense, founded on the Christian religion; as it has in itself no character of enmity against the laws, religion, or tranquility, of Mussulmen; and, as the said States never entered into any war, or act of hostility against any Mahometan nation, it is declared by the parties, that no pretext arising from religious opinions, shall ever produce an interruption of the harmony existing between the two countries.’¹⁷⁹

Dit blijft tot de dag van vandaag een actueel punt van discussie in de Amerikaanse politiek. Een zoekterm als “treaty of Tripoli article 11” levert genoeg resultaten via google die deze conclusie bevestigen.¹⁸⁰ De Founding Fathers hadden zich vaak met het christendom geassocieerd en kwamen als zeer gelovig over. In 3 oktober 1789 werd zelfs *Thanksgiving day* onder referentie aan God door George Washington aangekondigd als een nationale feestdag.

‘[...] to recommend to the People of the United States a day of public thanks-giving and prayer to be observed by acknowledging with grateful hearts the many signal favors of Almighty God, especially by affording them an opportunity peaceably to establish a form of government for their safety and happiness.’¹⁸¹

¹⁷⁶ Artikel X van het verdrag van Tripoli; Avalon Project, ‘Translation of the "Note' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1796e.asp (16 januari 2011 om 22.50 uur).

¹⁷⁷ Avalon Project, ‘The Negotiations of 1799’ (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797n.asp#n2 (16 januari 2011 om 22.50 uur).

¹⁷⁸ Avalon Project, ‘The Alterations’ (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797n.asp#n1 (16 januari 2011 om 22.50 uur).

¹⁷⁹ Artikel XI van het verdrag van Tripoli.

¹⁸⁰ Google Search, ‘Tripoli Treaty Article 11’ (versie onbekend), <http://www.google.com/search?hl=en&q=tripoli+treaty+article+11&btnG=Search> (16 januari 2011 om 22.50 uur).

¹⁸¹ George Washington, ‘October 3, 1789, Thanksgiving’ (versie onbekend), [http://memory.loc.gov/cgi-bin/query/r?ammem/mgw:@field\(DOCID+@lit\(gw300388\)\)](http://memory.loc.gov/cgi-bin/query/r?ammem/mgw:@field(DOCID+@lit(gw300388))) (16 januari 2011 om 22.50 uur).

Terwijl de uitspraken van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten in zijn besluiten 143 U.S. 457, 43 U.S. 127, 136 U.S. 1, 283 U.S. 605 bevestigden dat de rol van het Christendom in de Amerikaanse Republiek diep was geworteld, blijft dit een paradoxale aanwijzing.¹⁸²

Een ander vermeldingswaardig punt was de veranderingen in artikel 11, 12, 14 van het verdrag van Tunis. In artikel 11 was de verplichting om elkaars schepen te groeten, op initiatief van beide partijen niet meer verplicht, in artikel 12 vielen de onderdanen niet meer onder de bescherming van de heerser van Tunis maar onder de overheid of de commandant van hun land van herkomst. En in artikel 14 was het importtarief van zes procent naar drie procent verlaagd.¹⁸³

¹⁸² US Supreme Court Center, 'Church of The Holy Trinity V. United States, 143 U. S. 457 (1892)' (versie onbekend), <http://supreme.justia.com/us/143/457/case.html> (18 januari 2011 om 22.50 uur); US Supreme Court Center, 'Vidal V. Girard's Executors, 43 U. S. 127 (1844)' (versie onbekend), <http://supreme.justia.com/us/43/127/case.html> (18 januari 2011 om 22.50 uur); US Supreme Court Center, 'Mormon Church V. United States, 136 U. S. 1 (1890)' (versie onbekend), <http://supreme.justia.com/us/136/1/case.html> (18 januari 2011 om 22.50 uur); US Supreme Court Center, 'United States V. Macintosh, 283 U. S. 605 (1931)' (versie onbekend), <http://supreme.justia.com/us/283/605/case.html> (18 januari 2011 om 22.50 uur).

¹⁸³ Avalon Project, 'Note Regarding Articles 11, 12, And 14' (versie onbekend), http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797n.asp#n7 (16 januari 2011 om 22.50 uur).

Conclusie

Uit het voorgaande blijkt als eerste dat de oorspronkelijke Ottomaanse provincie Algerije was in 1587 verdeeld en zo drie aparte provincies Algerije, Tunis en Tripoli waren ontstaan. De Ottomaanse provinciebestuurders verloren in de zeventiende en achttiende eeuw hun macht aan de lokale militaire troepen: de Janitsaren. Deze veranderden het bestuurlijke systeem in Algerije tot een militaire opvolging, en in Tunis en Tripoli tot een erfopvolging. Ze waren mede door deze ontwikkelingen onafhankelijk van het Ottomaanse gezag beschouwd, maar ze bleven de Ottomaanse Sultan nog als hoogste gezag erkennen en gehoorzamen. Deze provincies hadden een economie die al met het begin van de vroegmoderne tijd met maritieme activiteiten was verbonden. De piraterij die als een heilige oorlog in de zestiende eeuw was begonnen, werd steeds meer een economische noodzaak waar deze gebieden van leefden. Europese schepen werden in de periode vaak aangevallen en de bemanningsleden tot slaaf gemaakt. De provincies steunden dit omdat deze activiteiten veel inkomsten genereerden. Zij werden de Barbarijse staten en hun piraten Barbarijse zeerovers genoemd. De dertien koloniën waren tot 1776 de Britse gebieden in Noord-Amerika. Deze gebieden waren in de zeventiende eeuw gesticht om het moederland van grondstoffen te voorzien. Later werden de kolonisten vooral door de religieuze minderheden gevolgd. De Noordelijke steden werden in de achttiende eeuw proto-industrieel en bevorderde de handel. Daardoor nam de scheepvaart in de havensteden toe. De zuidelijke steden ontwikkelden zich in de achttiende eeuw voornamelijk agrarisch. De belastingmaatregelen die Engeland deze koloniën in de achttiende eeuw oplegde om haar oorlogsschulden te betalen, leidden uiteindelijk tot de onafhankelijkheidsoorlog en het ontstaan van de Amerikaanse Republiek.

De eerste contacten tussen de Amerikanen en het Ottomaanse rijk gingen terug tot zeventiende eeuw. De Amerikaanse handelaren konden in de Middellandse Zee onder de Britse bescherming handel drijven. Met het begin van de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog verloren de Amerikaanse handelaren de bevoorrechte positie die zij onder het Britse gezag hadden, bijvoorbeeld de mediterrane pas waarmee ze ongestoord handel konden bedrijven met Europa en het Ottomaanse rijk. Handel in het algemeen was voor de Amerikanen belangrijk om mee te tellen in de wereld en om hun oorlogsschulden af te kunnen betalen. Het Ottomaanse rijk was daarin ook aantrekkelijk voor de Amerikanen omdat dit rijk zich uitstrekte over drie continenten. De Barbarijse zeerovers vormden een gevaar voor de Amerikaanse handel na het wegvallen van de Britse bescherming en die kwestie hoopten ze via de grootmachten in Europa te regelen. Steeds vaker bleken de

grootmachten in de tweede helft van het achttiende eeuw een neutrale of een favorabele houding tegenover de Barbarijse zeerovers te hebben door verdragen met ze aan te gaan en tribuut te betalen. De Amerikanen aarzelden in de jaren tachtig van de achttiende eeuw om een directe relatie te beginnen met het Ottomaanse rijk vanwege de te verwachte hoge financiële eisen die door de Sultan zouden worden gesteld. Daarom is deze optie niet verder overwogen. De enige manier om de vrije handel voor de Amerikaanse schepen in de Middellandse Zee tegen de Barbarijse zeerovers te beschermen was oorlogvoeren of tribuut (en losgeld) betalen. De andere Europese landen tekenden in de loop van het achttiende eeuw vele verdragen met deze Ottomaanse provincies waarbij ze jaarlijks hoge bedragen moesten betalen om hun eigen handel veilig te stellen. Uiteindelijk verkozen de Amerikanen voor deze zelfde optie om toegang te krijgen tot het Middellandse Zee gebied.

Er zijn tussen 1795-1797 drie verdragen met de drie Ottomaanse provincies in Noord-Afrika Algerije, Tunis en Tripoli tot stand gekomen. Eerst werd met Algerije, daarna met Tripoli en als laatste met Tunis getekend. Deze verdragen waren dan ook uniek in de Amerikaanse geschiedenis. De terminologie die in de verdragen werden gebruikt was Ottomaans. Ze waren met het Arabisch alfabet in het Turks of in het Arabisch geschreven. De teksten in de verdragen verwijzen naar de Ottomaanse sultan en ze gebruikten Turkse sluitzegels de Tuğra. Daaruit bleek dat de heersers van deze provincies tot 1797 nog loyaal waren aan de Sultan. In de verdragen komen vooral thema's naar voren als handel, piraterij, slavernij, diplomatie en tribuut. Met deze verdragen werden kwesties in de Middellandse Zee als piraterij en slavernij in één klap voor de Amerikanen opgelost. De Amerikaanse diplomaten kregen autoriteit en verantwoordelijkheden om de Amerikaanse belangen in deze provincies te vertegenwoordigen. Daarvoor vroegen de Ottomaanse provincies hoge bedragen in de vorm van giften en tribuut van de Amerikanen terug. Als dat niet in baar geld kon worden betaald dan moesten de Amerikanen dat met maritiem militair materiaal voldoen. Hiermee gingen beide partijen akkoord.

Mijn antwoord op de vraag wat de belangrijke zaken waren die een belangrijke rol in de Amerikaans - Ottomaans betrekkingen waren tussen 1778 en 1797: dat de Amerikaanse staat ongestoord toegang wenste tot de handel in het Middellandse Zeegebied zonder dreiging van piraterij en slavernij. De Barbarijse staten hadden doorlopend geld en of maritieme materialen nodig om te blijven bestaan. De verdragen sluiten, met de Europese staten en in het bijzonder met de Amerikaanse Republiek, waren rendabeler voor ze om permanente inkomsten te blijven genereren. Daarmee wilden de Barbarijse staten hun marinemacht

consolideren en de Janitsaren betalen.

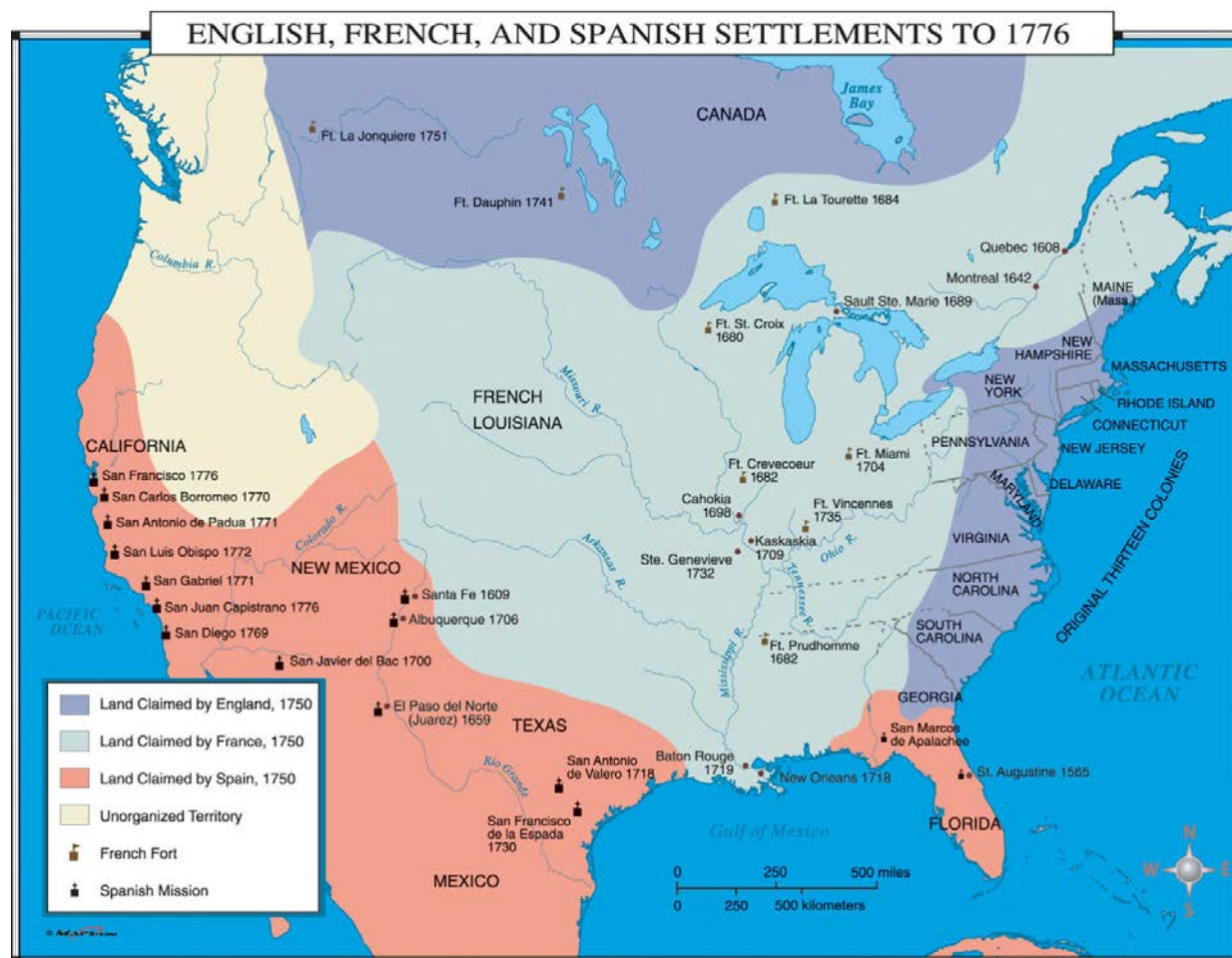
Bijlagen

Bijlage I: Kaart van het Ottomaans Rijk, 1774-1914

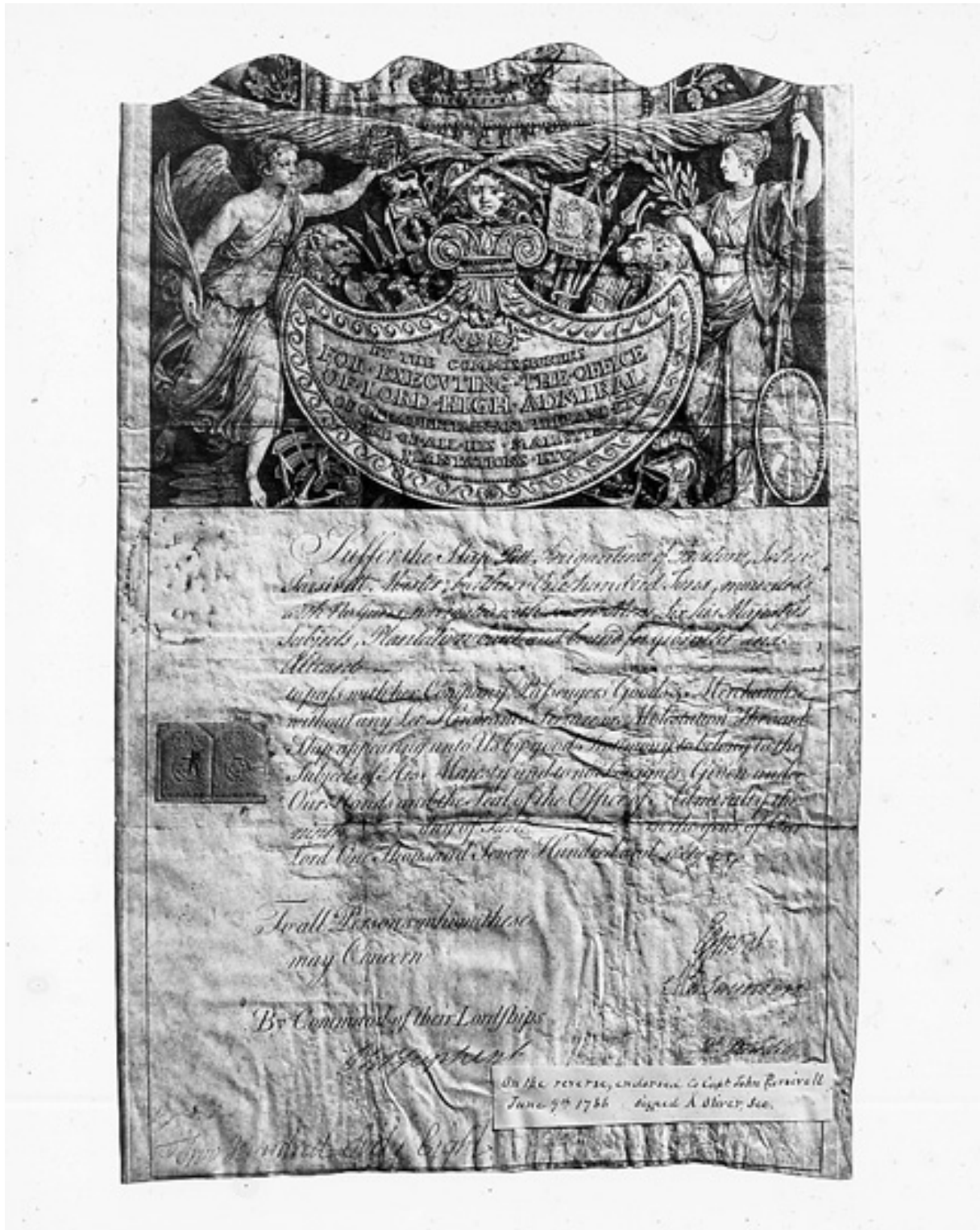
Bron: CSN Library Furniture, 'Universal Map - 30335 - World History Wall Maps - Decline of Ottoman Empire (versie onbekend), <http://common1.csnimages.com/lf/8/hash/641/1729208/1/World+History+Wall+Maps+-+Decline+of+Ottoman+Empire.jpg>' (geraadpleegd 16 januari 2011 om 22.30 uur).

Bijlage II: Kaart van de Dertien Koloniën, 1776

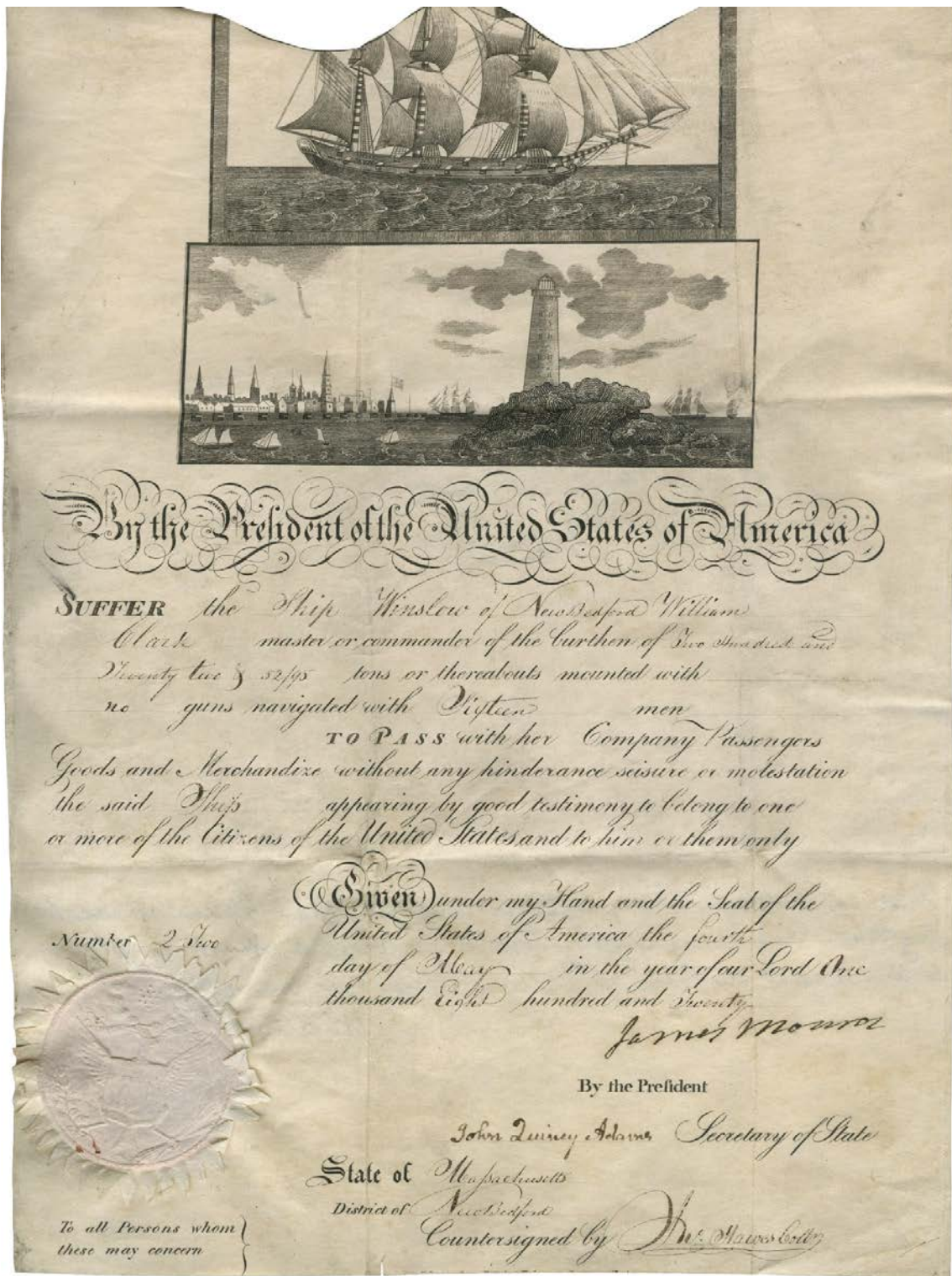
Bron: CSN Library Furniture, 'Universal Map - 30383 - World History Wall Maps - English, French & Spanish Settlements to 1776' (versie onbekend), <http://common1.csnimages.com/1f/8/hash/641/1729222/1/World+History+Wall+Maps+-+English%2C+French+%26+Spanish+Settlements+to+1776.jpg> (geraadpleegd 16 januari 2011 om 22.30 uur).

Bijlage III: Midderraanse Pas van Britse Schepen uit het koloniale Amerika

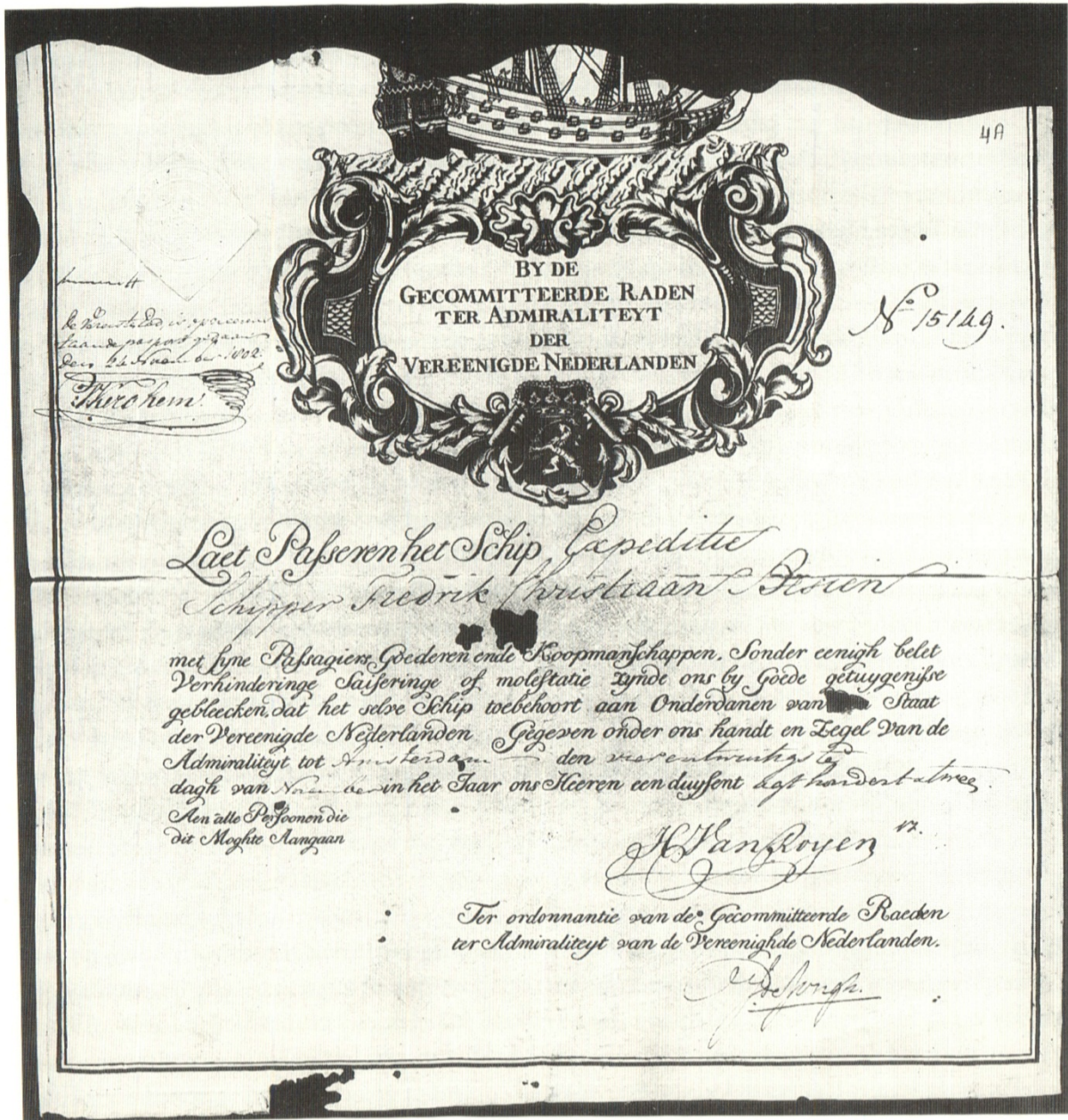
Bron: New York State Archives 'A Mediterranean pass issued by the British government to a ship from Boston, 1766', <http://iarchives.nysed.gov/Gallery/galleryDetail.jsp?id=879&ss=EDU> (geraadpleegd 17 januari 2011 om 21.30 uur).

Bijlage IV: Midderraanse Pas van de Amerikaanse Republiek

Bron: Wikipedia 'A U.S. Mediterranean passport from 1820', <http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/d0/MediterraneanPassport1820.jpg> (geraadpleegd 17 januari 2011 om 21.30 uur).

Bijlage V: Midderraanse Pas van de Verenigde Nederlanden

Bron: 'Een Consulaire Pas (Turkse Pas) van Verenigde Nederlanden' uit het boek van G. S. Krieken, *Kapers En Kooplieden: De Betrekkingen Tussen Algiers En Nederland, 1604-1830* (Amsterdam 1999) 73.

Bijlage VI: Originële verdrag met Algiers van 1795

فصل

و اینجاست که در روزی اولدوله مرجان حاکم و مستقر کبار
که بیرون و کرد که کمالی اناری مکه اولون و غای استان
یکباری خود را جبراز اسکالای و با خود وقت حکمده اولون اسکالای
و اولدوله ایله عاد تقسیم اولدونه و قایلون او توری و نام عهد
سائر اسکالای و غلبه و سولایا بش غرض کرون آله زیاده طلب ایله
و در بعضی کرون نیز غرضین در قایلون طلب ایله و نیز کرون
سواد ایله کرون یکسده اولون شیئی طلب ایله و نیز کرون اسکالای
یکسده اندوا بقدریالی قریبه رواندهم هر کس که ۱۱ ص ۱۱

فصل

انباری فصل اولدوله کتبویله ایله اولون کرون
مال ایله کرون خبر کونیا بالریبه شغرفا و کتبه خود و یا شغرفا
نام مریکاما کجا به او با خبر خود خراز غرض صاحب الدوله اولون
سعادت حسن باشا قید الله له ما یرید و یا باشا خبر کونیا و
منصوبه انغاسی و قول کتبخن اسو سائر اید با بد و زمان و جمله عساکر
منصوره و جانینله رعایا بالریبا انفا قبله یوم اولدوله خبر
و حکم اولدی نایب اولمشاد عبدالمومنین صلوات
و فاشنایده جمله بر سوز قالمشاد و کماله ص ۱۱

فصل ۸

سخن فضاك قول و قرارى اولدركه . ميركاته بازيكافى محمد كيازي
بر اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن و باخوردن
بازى برى عنتا اديون نكده كينك قورونق و باخوردن و باخوردن
ماندگار نه اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن
اولدور و بون قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
جوويه مزاجين قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
الان بازيكاته و قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن

فصل ۷

سخن فضاك قول و قرارى اولدركه . ميركاته بازيكافى محمد كيازي
بر اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن و باخوردن
بازى برى عنتا اديون نكده كينك قورونق و باخوردن و باخوردن
ماندگار نه اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن
اولدور و بون قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
جوويه مزاجين قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
الان بازيكاته و قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن

فصل ۱۱

سخن فضاك قول و قرارى اولدركه . ميركاته بازيكافى محمد كيازي
بر اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن و باخوردن
بازى برى عنتا اديون نكده كينك قورونق و باخوردن و باخوردن
ماندگار نه اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن
اولدور و بون قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
جوويه مزاجين قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
الان بازيكاته و قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن

فصل ۹

سخن فضاك قول و قرارى اولدركه . ميركاته بازيكافى محمد كيازي
بر اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن و باخوردن
بازى برى عنتا اديون نكده كينك قورونق و باخوردن و باخوردن
ماندگار نه اقطار و صافته ايله و باخوردن و باخوردن و باخوردن
اولدور و بون قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
جوويه مزاجين قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن
الان بازيكاته و قورونق اولدور و باخوردن و باخوردن و باخوردن

فصل ۱۶

اولن فصلی فیصله قول و قرار ای اولدکه حالیا احتمالدکه مریکان
ماکنیک قول لرندن برکنه برسلمان ایله غوغا ایوی بربرین یاره لوب
و با قتل ایید لر ایشه بربرین مملکت شریعتی هرزه حکم ایله ایشه معنی
سأثر براره کوره خرا و برینه و اما بر مریکان برسلمان ای اولدسه
واولددکن مکن قاچوق قورتلور ایشه جزایزه اولوز مریکان
با یوزینه ونه انردن اولوز بوجهله عقوبتتا یوب ایختیدر
هکره ۱۲ ص ۱۲

فصل ۱۵

اولن فصلی فیصله قول و قرار ای اولدکه مریکان ماکنیک دعایا سندن
برکنه برسلمان ایله داخوه جزاؤن حکمنه اولوز کنه لر ایله
وهو الق اولسه مذکور برین دعوی ای اولدور ای دیوان شتریم
حضورن فصل اوله برعینر کنه دن اولنیه و اگر اول طافده
کندی با یسازن دعوی ای اولدسه اول زمان مریکان با یوزی
اولوز کنه وهو الر فی فصل ایله واسلام هکره ۱۲ ص ۱۲

فصل ۱۸

اولن فصلی فیصله قول و قرار ای اولدکه مالت با رشق لرین و سندن
حکم اولوزن و امر رشق لرین صلح و صلحه مالت اولوز جا پیشلن بر
شقی بود شقیه سینه اولدا شه دارکان با یوزن اولد غیری حاکم
اولوزن مریکان با رشق لرین و کورک بود رشق لرین و با لرین و اسباب
اولدکن زمانه مکن استر ایشه رشق لرین و با لرین و اسباب
و رشق لرین کوییکه اصلو برکنه یول لرندن ای قومغه سب
اولیه و در جزا مملکتن و دعوی ایشه یله واسلام هکره ۱۲ ص ۱۲

فصل ۱۷

اولن فصلی فیصله قول و قرار ای اولدکه مریکان با یوزن اولدکنه
شمالی مالت اولدکنه هریم اولد ایشه لوسون داغاق خود سوز
کوییکه چکنه و هیچ برکنه نه کنه یه ونه رشق لرین و رشق لرین
و رشق لرین بود شه هر زمان برکنه ستمان ایرد و کمالک مسازین
طش و دعوی رشق لرین و رشق لرین مریکان ایله ایشه رشق لرین
و دعوی رشق لرین رشق لرین رشق لرین رشق لرین رشق لرین
جزایزه یولان مریکان اسیر لر رشق لرین رشق لرین رشق لرین
اولوز رشق لرین رشق لرین رشق لرین رشق لرین رشق لرین
اینگه رشق لرین رشق لرین رشق لرین رشق لرین رشق لرین
هکره ۱۲ ص ۱۲

فصل ۹

یکم فی فصل اول و فراری اولدکه هر زمانه سرکان و اولی کسالتی
بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
سند و اولدجه آله غیر و سید کوزدی کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
براقه یون بر جازون بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه
سرکان مالکین بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
ایقوب المقتدا بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
اقدیه سوزده لهر جری بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه

فصل ۱۰

ارون بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
سند و اولدجه آله غیر و سید کوزدی کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
براقه یون بر جازون بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه
سرکان مالکین بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
ایقوب المقتدا بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
اقدیه سوزده لهر جری بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه

فصل ۱۱

یکم فی فصل اول و فراری اولدکه هر زمانه سرکان و اولی کسالتی
بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
سند و اولدجه آله غیر و سید کوزدی کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
براقه یون بر جازون بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه
سرکان مالکین بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
ایقوب المقتدا بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
اقدیه سوزده لهر جری بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه

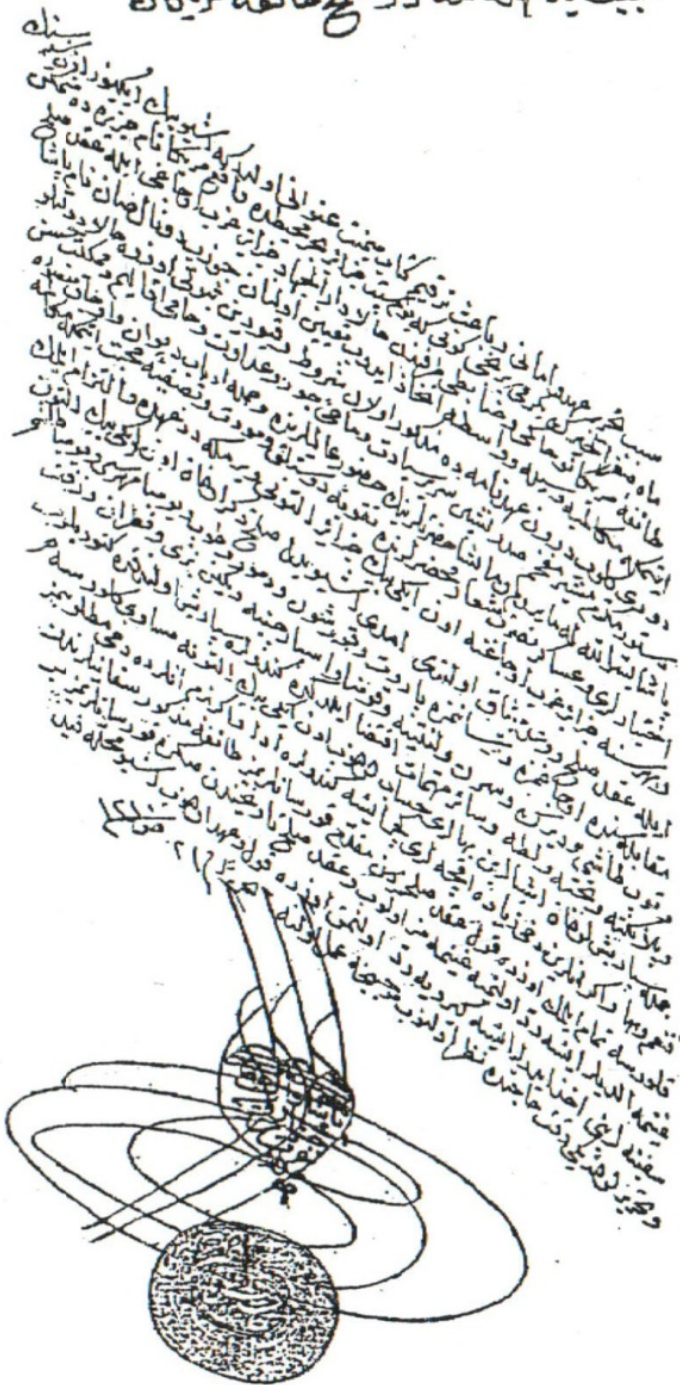

فصل ۱۲

یکم فی فصل اول و فراری اولدکه هر زمانه سرکان و اولی کسالتی
بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
سند و اولدجه آله غیر و سید کوزدی کوزدی زمانه سرکان بالونج اولون
براقه یون بر جازون بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه
سرکان مالکین بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
ایقوب المقتدا بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه سرکان
اقدیه سوزده لهر جری بقیود اناسی خایر او کونه کلوب کوزدی زمانه

سبب خیر عہد نامہ در صلح طائفہ امریکان

Bron: T. Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002) 264-270.

Bijlage VII: Ottomaans-Turkse tekst van het verdrag met Algiers in Latijne letters

1.Fasıl:

Ibtida ki fasılın kavlı u kararı oldur ki işbu 1210 senesinde hala Merikan Ceziresi Eyaletlerine mutasarrıf dostumuz *Corco Vaşinto*⁷⁹⁹ her biri zebti (?) nam Merika hakimi ile ocağımız Mahruse-i Cezair-i Garbta sahib-i devlet olan saadetlü *Hasan Paşa*⁸⁰⁰ –yesserellahü ma yezid vema yeşa- Hazretlerinin re'y ve asker-i mansure Ağası ve kul kethüdası ve sair erbab-ı divan ve cümle asakir-i mansure ve canibinin reayaları ittifakıyla bu sulh ve selahımız ve metin ve muhkem olub sabit olmuştur. Ba'del yevm sulhümüze muhalif ve mugayir ve fasid idicek bir söz kalmamış. Vesselam⁸⁰¹ Tahriren fi 21 Safer, Sene 1210.

2.Fasıl:

İkinci fasılın kavlı u kararı oldur ki Merikan hakimi dostumuzun gemileri gerek büyük ve gerek küçük ve kezalik anların hükmünde olan reayasının gemileri mahruse-i Cezayir iskelesi veyahut taht hükmünde olan iskelelere varurlar ise adet-i kadim üzere rızklarından ötürü sattıklarında sair İngiliz ve Felemenk sevid bazerkanlarının vire geldiği ve anlara akdolunan gümrüğü 100 guruşta 5 guruş gümrük alına. Ziyade taleb olunmaya. Ve bir dahi budur ki satılmayan rızkların yine gemiye koyup götür-

mek murad ettiklerinde bir kimesne anlardan bir şey talep itmeye. Ve mezkur iskelelerde bir kimesne anları incidüb alıkomalayaalar. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

3.Fasıl:

Üçüncü faslın kavl u kararı oldur ki Merikan hakimi dostumuzun gerek korsan ve gerek bazargan ve gerek Cezair'in korsan ve bazargan gemileri ruy-i deryada birbirlerine rastgelüb buluştuklarında aramaktan ve birbirlerin incitmekten beri olup riayet ve hürmet ile birbirlerinden yollarına gitmeden bir kimesneye mani olmaya. Ve biri dahi budur ki içlerinde herkanı cins olursa olsun yolcu oldukta rızkları ve malları ve eşyalarıyla her ne canibe giderler ise birbirin incidüb birşeylerin almaya ve bir yere getürmeyeler ve eğlendürmeyeler ve hiçbir vecihle birbirlerine zarar u ziyan itmeyeler. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

4.Fasıl:

Dördüncü faslın kavl u kararı oldur ki, mahruse-i Cezair'in Korsan gemileri Merikan bazargan gemilerine rastgeldikte gerek büyük ve gerek küçük Merikan'ın hükmeyledüğü yerlerden taşra gelürler ise, yalnızca bir sandal gönderile. Ve kürekçilerden gayri ancak iki adem ile gide, vardıkta iki ademden gayri gemiye girmeye. Zikrolunan gemi reisinin izni ve icazeti ola. Ol vakit hakiminin pasaportusun gösterdükte gemiye varan hizmetini alelacele kamil edüp, ve ne bazargan gemisi dahi yoluna gide. Ve bir dahi budur ki Merikan hakiminin Korsan gemileri Cezair'in korsan veyahut bazargan gemilerine rastgelürler ise mezkur gemilerde Cezair hakiminin yedinden veyahut Cezair'de olan Merikan balyozundan mezkur gemilerinden pasaportu bulunur ise ol vakit zikrolunan bir kimesne birşeyine dokunmayıp selamet ile yoluna gide. Ve bir dahi budur ki mahruse-i Cezair'in korsan gemileri gerek büyük ve gerek küçük sulh için verilecek

pasaportlar tarihinden ve sulh tarihinden onsekiz aya deđin yedinden Merikan pasaportası bulunmayan Merikanolara tokunmayup yolundan alıkoymaya. Ve keزالık Merika hakiminin korsan gemileri Cezair gemülerine rastgelürler ise bu minval üzere onsekiz aya deđin seferlerine mani olmayalar. Selametle yollarına gideler. Ve bir oldur ki Merikan hakimi dostumuz kendi hükmünde ve kendi cinsinden⁸⁰² olmayan taifelerden bir ahere pasaportu virmeye. Eđer kendi cinsinden maada cins yedinde Merikan pasaportu bulunursa ganime iderüz alıruz. Zira sulhumuzda olan şarttan olmayup, sonra sulhumuza hanel vermesun deyu bu babda ve bu fasılda kaydolunmuştur, gaflet olunmaya. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

5.Fasıl:

Beşinci faslın kavlı u kararı oldur ki hiçbir Cezayir gemisi kapudanlarından veyahud anların zabıt ve hakimlerinden olan kimesneler Merikan gemilerinden cebren çıkarup kendü gemilerine ve yahud sair yerlere hiçbir şeyden ötürü sorup ve sual ve cevri ü cefa eylemeyeler. Her ne cins kimesne olursa olsun Merikan gemisinde bulundukda ebeden incitmeyeler. Vesselam. Tahriren. fi 21 Safer 1210.

6.Fasıl:

Altıncı faslın kavlı u kararı oldur ki Merikan hakiminin yahud anın hükmünde olan reayasının gemilerinden biri Cezayir hükmeyledüğü memleketlerin yalılarında baştan kara olup parelisine asla ve kat'a kendülerin malların ve rızkların hiçbir kimesne bir şeylerin alup yağma ve ganimet itmeye. Ve bir dahi budur ki böyle bir iş vaki olur ise gümrüğe rızklarını alınmayup ve ademlerine bir zarar itmeyeler. Ve Cezair'in taht-ı hükmünde olan yer-

lerde bu minval üzere bir iş zuhur ider ise mümkün oldukça ale'l-kaderi't-takat çalışup muaveret idüp dostluğu icra ideler. Ve rızkların korumağa imdad ideler. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

7.Fasıl:

Yedinci faslın kavlı u kararı oldur ki hiçbir gemi cezayir gemilerinden gerek büyük ve gerek küçük Cezayir hakiminin izin ve icazetiyle Merikan hakimine düşman olan memleketlerden donanup Merikalı üzerine korsanlık itmeyeler. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

8.Fasıl:

Sekizinci faslın kavlı u kararı oldur ki bir Merikan bazarganı Mahruse-i Cezair'den bir aktarma (yük) satun alsa veyahut deryada korsanlık iden Cezair reislerinden biri bir gemi ganimet idüp mezkur geminin kapudanı veyahud reisi bir Merikan bazarganına aktarmasın satsa gerek Cezair'den ve gerek deryada reisten olsun yedinde bu minval üzere satun alduğuna tezkiresi oldukda bir aher Mahruse-i Cezair'in korsan gemisine rastgelür ise bir kimesne mezkur aktarma alan bazargana dokunmayup selamete yoluna gitmeden mani olmaya. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

9.Fasıl:

Dokuzuncu faslın kavlı u kararı oldur ki gerek Tunus ve Trablus ve Sidre veyahud gayri yerler asla ve kat'a Merikan gemilerinin gerek büyük ve gerek küçük ne ademlerini ve ne erzaklarını Cezayir hükmeyledüğü vilayetlere gönderüp satmaya rıza ve cevaz virüp satturmayalar. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

10.Fasıl:

Onuncu faslın kavlı u kararı oldur ki eğer Merikan hakiminin korsan gemileri Cezair veyahud Cezair'in hükmünde olan

iskelelere aktarma veyahud ganimet eyledikleri rızkı götürürler ise hiçbir kimesne mani olmayub ganimetlerini gönülleri ne diler ise işleyeler yani satmakta ve yine götürmekte ve bir dahi budur ki Merikan korsan gemileri asla bir vechile oşür ve a'vaid vermeyeler. Ve bir dahi budur ki eğer rehine için bir şey almak isterler ise sair kimesnelere virdükleri gibi bunlara dahi ol bahaya vireler. Ziyade talep eylemeyeler. Ve bizler dahi ol taifeden her tarafa ve kangı vilayete ve iskeleye gerek İzmir'e ve gerek *Islam-bol*⁸⁰³'dan bu tarafa mühimmat nakli için ve gerek İzmir'den ve gayri vilayetlerden yoldaş nakli için ve gerek Mısır'a hüccac götürmek için gemi kiralamak murad olunur ise sair cinsler gibi makul baha ile kiralayalar. Götüreyüzdür (?) yahud bizim beyinlerimizde memnudur kaldurmayuz deyü kıl ü kal ve muhalefet itmeyeler denilmiştir. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

11.Fasıl:

On birinci faslın kavlı kararı oldur ki, Merikan hakimi⁸⁰⁴ dostumuzun korsan gemileri mahruse-i Cezair önüne gelüp temür (demir) bıraktıkda Mahruse-i Cezairden gerek Merikan ve gerek gayri eger bir esir kaçup varup korsan gemisine firaren vüsul olup ve mahruse-i Cezair hakimi mezbur kaçan esiri talep eyleye ve talep olundukta mezbur korsan gemisinin kapudanı dahi elinde gemisinden ol firar eden esiri çıkarup Cezair hakiminin huzuruna vire. Ve eğer kaçan esir tutulmayup kafir yakasına dahi varur ise ol geminin kapudanı tekrar dutup Cezayire götürmek kavlü üzere kat'i kelim ve şart olunmuştur.. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

12.Fasıl:

On ikinci faslın kavl u kararı oldur ki şimden sonra Merikan hakiminin reayası Cezair hükmeyledüğü yerlerde ne alınur ve ne satılır ve ne esir olur ve bir dahi budur ki Merikan hakimi ile barışık olduğundan ötürü gönü olmayınca elinde esirlerini kurtar denilmeye. Hususu mezbur için murad eyledüğü zamanda olur. Meğer ki esirlerin hism ve akrabaları mürüvvet ve gayretlerinden ola. Ve bir dahi budur ki kurtarmağa bir va'd ü zaman olmaya. Ve dahi ne miktar makul görürler ise ol dahi hüsnü hal ile ola. Behalarından ötürü efendileriyle söyleşile. Ve efendilerine hiçbir kimesne elbette esirlerinizi filan behaya var demiye ve denilmeye. Gerek beylik ve gerek gayrının olsun ve gerek paşanın olsun ve lakin Merikan hakiminin reayası olmağa kurtuldukları vakit adet-i kadim üzere nice ola geldi ise sair ecnas gibi anlardan ziyade talep olunmaya. Ve bir dahi budur ki Merikan taifesinden biri Cezair ile düşman olan cinsin birisinin teknesinde bulunup Cezair korsanları ol gemiyi iğtinam eylediklerinde içinde bulunan Merikan taifesinde yedinde pasavneti⁸⁰⁵ bulunursa esir olmaz ve kendüye ve rızkına bir zarar olmaz. Ve eğer yedinde pasavendi⁸⁰⁶ bulunmazsa esir olur ve rızkı ve malı alınur. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

13.Fasıl:

On üçüncü faslın kavl u kararı oldur ki eğer Merikan hakiminin tacirlerinden veyahud reayasından bir kimesne Mahrusse-i Cezair'de vefat eylese veyahut Cezair hümünde olan memleketlerde mürd olan merkumin akça ve malın ve rızkın Cezair hakimi ve gayriler asla mezburun rızkına ve malına degmeyeler.

Vefat itmezden mukaddem bir kimesne bir şeyini rızkindan ve malından degmeye. Eger zikrolunan Cezair memleketinde bulunur ise ve eger mezkurun vasisi değil ise anın için fevt olan kimesne her kime vasiyet ol vasi müteveffanın malın ve rızkın alup gayri bir kimesne zerre miktarı bir şeyi aldurmayalar. Öyle olacak vasi olan yahud vekil eylediği kimesnenin akçasın ve malın defter idüp kabz ide. Ve vakt-i hacette varisi olan kimesneye tebliğ idüp oluşdura. Husus-ı mezbur için bir kimesne mani olmaya. Ve bir dahi budur ki eğer Merikan hakiminin reayasından bir kimesne hazır olmaya ol zamanda Merikan Balyoz⁸⁰⁷u olan kimesne mezbur müteveffanın akçasın ve rızkın defter idüp zabt ide. Hatta memleketlerinde olan hısım ve akrabaları gelince Balyoz zabtında ola. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

14.Fasıl:

On dördüncü faslın kavl u kararı oldur ki Cezair'in kendüsünde ve ne hükm eylediği yerlerde Merikan tacirlerine sıklet edüp gönlü istemedüğü rızkı aldurmayalar ancak gönülleri istediği rızkı alalar. Ve bir dahi budur ki Cezair'in iskelelerine gelen Merikan gemilerine zor ve sıklet idüp istemedükleri rızkı gemisi içine komıyalar ve bir dahi budur ki ne Merikan Balyoz, ve ne gayrisi Merikan reayasından birisi borçlu olsa ödemeğe kudreti olmasa mezkurun borcundan ötürü bir gayrisine yapışup ödettirmeyeler. Meger gönlü olub ve borçluya birkaç kimesne kefil ola. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

15.Fasıl:

On beşinci faslın kavl u kararı oldur ki Merikan hakiminin reayasından bir kimesne bir müselman ile veyahut Cezayir hükmünde olan kimesneler ile *davaları olsa mezkurların davala-*

rı Devletlu Dayı ve Divan-ı Muhterem huzurunda fasloluna, bir gayrı kimesneden olunmaya.⁸⁰⁸ Ve eğer ol taife kendi mabeynlerinde davaları olursa ol zaman Merikan balyozu olan kimesne davalarını fasl eyleye. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

16.Fasıl:

On altıncı faslın kavlı u kararı oldur ki haliya ihtimaldir ki Merikan hakiminin kullarından bir kimesne bir Müselman⁸⁰⁹ ile gavga edüp birbirin yaralayup veya katl iderler ise birbirin memleketi şeriatı her ne hükmeder ise yani sair yerlere göre ceza verile. Ve emana bir Merikan bir Müselmanı öldürse ve öldürdükten sonra kaçup kurtulur ise Cezair'de olan Merikan Balyozuna ve ne anlardan olanlara bir vechile ukubet idüp incitmeyeler. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

17.Fasıl:

On yedinci faslın kavlı u kararı oldur ki Cezair Balyozu olan kimesne şimdiki halde ve gelecek zamanda her kim olursa olsun daima korsuz⁸¹⁰ güzelce geçine.⁸¹¹ Ve hiçbir kimesne ne kendüye ve ne rızkına dokunup incitmeye. Ve bir dahi budur ki her kimi diler ise tercüman ider. Ve kezalik simsar ider. Ve bir dahi budur ki her zamanda bir gemiye gitmek murad iderse ve yahud taşrada canı rahat etmek murad iderse bir kimesne mani olmaya. *Ve dahi anların tarikince ayin-i atılasın icra itmeğe bir yer gösterile. Ve dahi talim-i fen için kendülere lazım bir papas dahi sakin ola. Mahruse-i Cezair'de bulunan Merikan esirleri gerek Beylik*

gerek sair kimesnelerde olanlar Konsolo Ėvi'ne varmağa ve tarikince ayin-i batılların icra itmeğe gerek Vardiyan Başı ve gerek Efendileri mani olmaya.⁸¹² Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

18.Fasıl:

On sekizinci faslın kavlı u kararı oldur ki salt barışıklığımız ve dostluğumuz muhkem olup ve eğer şimden⁸¹³ gerü ve sulh u salahımıza muhalif olup caniplerden bir şey bozuşmağa sebep olur ise, Merikan Balyozu olan kimesne ve andan gayri hazır olan Merikan hakiminin reayasından gerek Cezair'de ve gerek taht-ı hükümetinde olsun gerek barıştıkdı ve gerek bozuşukda hiçbir kimesne mani olmayub diledüğü zamanda gitmek isterler ise rızkların ve malların ve esbab ve hizmetkarların götürmeğe asla bir kimesne yollarından alıkoymağa sebep olmaya ve eğer Cezair memleketinde doğdu ise bile. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

19. Fasıl:

On dokuzuncu faslın kavlı u kararı oldur ki Merikan hakiminin reayasından bir kimesne her ne memlekete giderken yahud gelirken ve her kangı ecnasdan bir cins olursa ne kendüye ve ne rızkına ve ne malına ve ne esbabına ve ne hizmetkarına Cezair gemileri gerek büyük ve küçük rastgeldikleri yerlerde incitmeyeler ve kezalik eğer Cezairli, Merikan hakiminin düşmanı olan kimesnelerin gemilerinde bulunur ise zikrolunan kişilerin malları ve rızıkları ve akçaları ve hizmetkarları asla ve kat'a incilmeye. Mezkurların eşyalarına kem nazar ile bakılmayub daima dostluk yüzi gösterile. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

20. Fasil:

Yirminci faslın kavl u kararı oldur ki her zamanda Merikan Kralı dostluğımızın bir kapudanesi Cezair önüne gelüb göründüğü zaman Merikan Balyozu olan kimesne varub hakime haber virdükten sonra mezkur kapudan liman önünde timur (demir) bıraktıkta Cezair hakimi olan kimesne zikrolunan Merikan hakimine hürmeten ve riayeten hatır için burçlardan yirmi bir pare top atılmasına emreyleye ve atıla. Andan sonra Merikan hakiminin kapudanesi olan kimesne zikrolunan top adedince redd-i cevap idüp ol miktarı top ata. Ve mezkur gemiye Kral gemisi olup Krala hürmete adet üzere muneleri virile. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

21. Fasil:

Yirmi birinci faslın kavl u kararı oldur ki Merikan Balyozu⁸¹⁴ olan kimesne evine harç olacak mekûlat ve meşrubat ve sair mühimmat ve hedaya gibi bu makul eşyalardan gümrük ve meks⁸¹⁵ taleb olunmaya. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

22. Fasil:

Yirmi ikinci faslın kavl u kararı oldur ki eğer şimden⁸¹⁶ sonra barışığımızı muhalif bir şey vaki olursa her kanğı taraftan olursa olsun la ceren sulhümüze zarar olmayup baki kalur böyle işler dostluğumuza adavetlik itmez ve lakin zarar gören kimesne canibeynden her kim ise yine hakkını talep eyleye amma bir kabahat ve suç canibeynden olan veya reayadan olan kimesne gizlü olub oldi ise dostluğa itikadımız itikattır. Ve sözümüz sözdür. Vesselam. Tahriren fi 21 Safer 1210.

Hatime:

Sebeb-i tahrir-i ahidname-i der sulh taife-i Merikan:

Sebeb-i tahrir-i ahd ü eman ve bais-i terkim-i kitab-ı meymenet ünvanı ile oldur ki, iş bu 1210 senesinin mah-ı seferül hayrının yirmi birinci günü ki yevm-i sebt Cezair'i Bahr-ı Muhitde vaki Merikan nam cezirede mütemekkin taife-i Merikanu hakimi ve zabiti tarafından hal- la darül cihad Cezair-i Garb ocağı ile akd ü sulh itmekle mükalemeye vesile ve vasıta ittihaz idüb tayin olunan Cozeb Donalsan⁸¹⁷ nam Pa- şa devri gelüp derunu ahidnamede mezkur olan şürüt ve kuyudun sü- butu üzere hala devletlü düsturu mükerrem müşir-i mufahham sadrni- şin serir-i siyadet ve mahi-i cud ve adavet ve hami-i ekalim ve memle- ket Hasan Paşa –yesserellahü lehü ma yerumu ve ma yeşa- Hazretle- rinin huzuru alilerinde ve cümle erbab-ı divan ve ocak-ı Mansure ih- tiyarları ve asakir-i nusret şiar mahzarlarında takviye-i dostlukve me- veddet tadfiye-i muhabbet etmekle mükaleme ve be her sene Cezair-i Garb Ocağına onikibin Cezair altunu vermekle deruhde ve iltizam ey- lemek ile akd-i sulh-i dostluk misak olundu. İmdi işbu bedel-i sulh zik- rolunan 12.000 altun mukabelesinde Ocağımıza ve tersanemize barut ve kurşun ve demür (demir) ve top ve bomba mühresi ve bomba talebi ve top taşı ve direk ve seren ve lentine ve kumna ve esarçenbe ve yel- kenbezi ve katran ve zift ve palankte ve tahta ve lata ve sair mühim- mat iktiza eyledikte kendülere sipariş olundukta gönderilüp sipariş olunan eşyaların bahaları hesap olunup 12.000 altuna müsavi gelürse her (?) kangı (?) ve baha ve eğer anların dahi ziyade akçaları geçer ise kendülere eda ve eğer bizim onlara dahi matlubumuz kalursa tamam eylemek üzere kavlı ü akd-i sulhumuzdan mukaddem korsanlarımız taife-i mezkur sefainlerinden ganimet aldılar ise red olunmaya. Gani- memiz olup ve akd-i sulh tarihinden sonra korsanlarımız sefinelerini ahz iderler ise girüye red olunmak üzere kavlı ve ahd olunup işbu ma- halle kayd ve tahrir olundu ki vakt-i hacette nazar olunup mucebince amel oluna. Tahriren fi 21 Safer 1210.

Bron: T. Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002) 271-281.

Bijlage VIII: Engelse vertaling van het verdrag met Algiers

ARTICLE 1st

From the date of the Present Treaty there shall subsist a firm and Sincere Peace and Amity between the President and Citizens of the United States of North America and Hassan Bashaw Dey of Algiers his Divan and Subjects the Vessels and Subjects of both Nations reciprocally treating each other with Civility Honor and Respect

ARTICLE YE 2d

All Vessels belonging to the Citizens of the United States of North America Shall be permitted to enter the Different ports of the Regency to trade with our Subjects or any other Persons residing within our Jurisdiction on paying the usual duties at our Custom-House that is paid by all nations at Peace with this Regency observing that all Goods disembarked and not Sold here shall be permitted to be reimported without paying any duty whatever either for disembarking or embarking all naval & Military Stores Such as Gun-Powder Lead Iron Plank Sulphur Timber for building far pitch Rosin Turpentine and any other Goods denominated Naval and Military Stores Shall be permitted to be Sold in this Regency without paying any duties whatever at the Custom House of this Regency.

ARTICLE 3d

The Vessels of both Nations shall pass each other without any impediment or Molestation and all Goods monies or Passengers of whatsoever Nation that may be on board of the Vessels belonging to either Party Shall be considered as inviolable and shall be allowed to pass unmolested.

ARTICLE 4th

All Ships of War belonging to this regency on meeting with Merchant Vessels belonging to Citizens of the United States shall be allowed to Visit them with two persons only beside the rowers these two only permitted to go on board said vessel without obtaining express leave from the commander of said Vessel who shall compare the Pass-port and immediately permit said Vessel to proceed on her Voyage unmolested All Ships of War belonging to the United States of North America on meeting with an Algerine Cruiser and Shall have seen her pass port and Certificate from the Consul of the United States of North America resident in this

Regency shall be permitted to proceed on her cruise unmolested no Pass-port to be Issued to any Ships but such as are Absolutely the Property of Citizens of the United States and Eighteen Months Shall be the term allowed for furnishing the Ships of the United States with Pass-ports.

ARTICLE 5th

No Commander of any Cruiser belonging to this Regency shall be allowed to take any person of whatever Nation or denomination out of any Vessel belonging to the United States of North America in order to Examine them or under presence of making them confess any thing desired neither shall they inflict any corporal punishment or any way else molest them.

ARTICLE 6th

If any Vessel belonging to the United States of North America shall be Stranded on the Coast of this Regency they shall receive every possible Assistance from the Subjects of this Regency all goods saved from the wreck shall be Permitted to be Reimbarked on board of any other Vessel without Paying any Duties at the Custom House.

ARTICLE 7th

The Algerines are not on any presence whatever to give or Sell any Vessel of War to any Nation at War with the United States of North America or any Vessel capable of cruising to the detriment of the Commerce of the United States.

ARTICLE YE 8th

Any Citizen of the United States of North America having bought any Prize condemned by the Algerines shall not be again captured by the Cruisers of the Regency then at Sea altho they have not a Pass-Port a Certificate from the Consul resident being deemed Sufficient untill such time they can procure such Pass-Port.

ARTICLE YE 9th

If any of the Barbary States at War with the United States of North America shall capture any American Vessel & bring her into any of the Ports of this Regency they shall not be Permitted to sell her but Shall depart the Port on Procuring the Requisite Supplies of Provision.

ARTICLE YE 10th

Any Vessel belonging to the United States of North America, when at War with any other Nation shall be permitted to send their Prizes into the Ports of the Regency have leave to Dispose of them with out Paying any duties on Sale thereof All Vessels wanting Provisions or refreshments Shall be permitted to buy them at Market Price.

ARTICLE YE 11th

All Ships of War belonging to the United States of North America on Anchoring in the Ports of ye Regency shall receive the Usual presents of Provisions & Refreshments Gratis should any of the Slaves of this Regency make their Escape on board said Vessels they shall be immediately returned no excuse shall be made that they have hid themselves amongst the People and cannot be found or any other Equivocation.

ARTICLE YE 12th

No Citizen of ye United States of North America shall be Oblidged to Redeem any Slave against his Will even Should he be his Brother neither shall the owner of A Slave be forced to Sell him against his Will but All Such agreements must be made by Consent of Parties. Should Any American Citizen be taken on board an Enemy-Ship by the Cruisers of this Regency having a Regular pass-port Specifying they are Citizens of the United States they shall be immediately Sett at Liberty. on the Contrary they having no Passport they and their Property shall be considered lawfull Prize as this Regency Know their friends by their Passports.

ARTICLE YE 13th

Should any of the Citizens of the United States of North America Die within the Limits of this Regency the Dey & his Subjects shall not Interfere with the Property of the Deceased but it Shall be under the immediate Direction of the Consul unless otherwise disposed of by will Should their be no Consul, the Effects Shall be deposited in the hands of Some Person worthy of trust untill the Party Shall Appear who has a Right to demand them, when they Shall Render an Account of the Property neither Shall the Dey or Divan Give hinderence in the Execution of any Will that may Appear.

ARTICLE 14th

No Citizen of the United States of North America Shall be obliged to purchase any Goods against his will but on the contrary shall be allowed to purchase whatever it Pleaseth him. the Consul of the United States of North America or any other Citizen shall not be answerable for debts contracted by any one of their own Nation unless previously they have Given a written Obligation so to do. Shou'd the Dey want to freight any American Vessel that may be in the Regency or Turkey said Vessel not being engaged, in consequence of the friendship subsisting between the two Nations he expects to have the preference given him on his paying the Same freight offered by any other Nation.

ARTICLE YE 15th

Any disputes or Suits at Law that may take Place between the Subjects of the Regency and the Citizens of the United States of North America Shall be decided by the Dey in person and no other, any disputes that may arise between the Citizens of the United States, Shall be decided by the Consul as they are in Such Cases not Subject to the Laws of this Regency.

ARTICLE YE 16th

Should any Citizen of the United States of North America Kill, wound or Strike a Subject of this Regency he Shall be punished in the Same manner as a Turk and not with more Severity should any Citizen of the United States of North America in the above predicament escape Prison the Consul Shall not become answerable for him.

ARTICLE YE 17th

The Consul of the United States of North America Shall have every personal Security given him and his houshold he Shall have Liberty to Exercise his Religion in his own House all Slaves of the Same Religion shall not be impeded in going to Said Consul's House at hours of Prayer the Consul shall have liberty & Personal Security given him to Travil where ever he pleases within the Regency. he Shall have free licence to go on board any Vessel Lying in our Roads when ever he Shall think fitt. the Consul Shall have leave to Appoint his own Drogaman & Broker.

ARTICLE YE 18th

Should a War break out between the two Nations the Consul of the United States of North America and all Citizens of Said States Shall have leave to Embark themselves and property unmolested on board of what Vessel or Vessels they Shall think Proper.

ARTICLE YE 19th

Should the Cruisers of Algiers capture any Vessel having Citizens of the United States of North America on board they having papers to Prove they are Really so they and their property Shall be immediately discharged and Shou'd the Vessels of the United States capture any Vessels of Nations at War with them having Subjects of this Regency on board they shall be treated in like Manner.

ARTICLE YE 20th

On a Vessel of War belonging to the United States of North America Anchoring in our Ports the Consul is to inform the Dey of her arrival and She shall be Saluted with twenty one Guns which she is to return in the Same Quanty or Number and the Dey will Send fresh Provisions on board as is Customary, Gratis.

ARTICLE YE 21st

The Consul of ye United States of North America shall not be required to Pay duty for any thing he brings from a foreign Country for the Use of his House & family.

ARTICLE YE 22d

Should any disturbance take place between the Citizens of ye United States & the Subjects of this Regency or break any Article of this Treaty War shall not be Declared immediately but every thing shall be Searched into regularly. the Party Injured shall be made Reparation.

Bron: Avalon Project, 'Treaty of Peace and Amity, Signed at Algiers September 5, 1795', http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1795t.asp (geraadpleegd 11 januari 2011 om 21.30 uur).

Bijlage IX: Originale verdrag met Tripoli van 1796

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعلنا من العرب
مؤمنين بدينه ورسوله
صلى الله عليه وسلم
وآله وصحبه
الطيبين الطاهرين
السلامة على من اتبع الهدى
السلامة على من اتبع الهدى
السلامة على من اتبع الهدى

Handwritten signature or seal in Arabic script.

الحمد لله الذي جعلنا من العرب
مؤمنين بدينه ورسوله
صلى الله عليه وسلم
وآله وصحبه
الطيبين الطاهرين
السلامة على من اتبع الهدى
السلامة على من اتبع الهدى
السلامة على من اتبع الهدى

Handwritten signature or seal in Arabic script.

الحمد لله الذي جعلنا من العرب
مؤمنين بدينه ورسوله
صلى الله عليه وسلم
وآله وصحبه
الطيبين الطاهرين
السلامة على من اتبع الهدى
السلامة على من اتبع الهدى
السلامة على من اتبع الهدى

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or seal.

Handwritten signature or seal in Arabic script.

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة
معه جبرئيل امير الانبياء وخبره في
الارض وهو في الجنة في الجنة

اینگلیس... اول داریه اللعنه...
کلیه کتیب...
اینگلیس...
اول داریه اللعنه...
اول داریه اللعنه...

حفظت العظم کرم و نور
احضرت مرزا...
اول داریه اللعنه...

اینگلیس... اول داریه اللعنه...
کلیه کتیب...
اینگلیس...
اول داریه اللعنه...
اول داریه اللعنه...

اینگلیس... اول داریه اللعنه...
کلیه کتیب...
اینگلیس...
اول داریه اللعنه...
اول داریه اللعنه...

اینگلیس... اول داریه اللعنه...
کلیه کتیب...
اینگلیس...
اول داریه اللعنه...
اول داریه اللعنه...

اینگلیس... اول داریه اللعنه...
کلیه کتیب...
اینگلیس...
اول داریه اللعنه...
اول داریه اللعنه...

اینگلیس... اول داریه اللعنه...
کلیه کتیب...
اینگلیس...
اول داریه اللعنه...
اول داریه اللعنه...

Bron: T. Fendoğlu, Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002) 285-288.

Bijlage X: Engelse vertaling van het verdrag met Tripoli

ARTICLE 1.

There is a firm and perpetual Peace and friendship between the United States of America and the Bey and subjects of Tripoli of Barbary, made by the free consent of both parties, and guaranteed by the most potent Dey & regency of Algiers.

ARTICLE 2.

If any goods belonging to any nation with which either of the parties is at war shall be loaded on board of vessels belonging to the other party they shall pass free, and no attempt shall be made to take or detain them.

ARTICLE 3.

If any citizens, subjects or effects belonging to either party shall be found on board a prize vessel taken from an enemy by the other party, such citizens or subjects shall be set at liberty, and the effects restored to the owners.

ARTICLE 4.

Proper passports are to be given to all vessels of both parties, by which they are to be known. And, considering the distance between the two countries, eighteen months from the date of this treaty shall be allowed for procuring such passports. During this interval the other papers belonging to such vessels shall be sufficient for their protection.

ARTICLE 5

A citizen or subject of either party having bought a prize vessel condemned by the other party or by any other nation, the certificate of condemnation and bill of sale shall be a sufficient passport for such vessel for one year; this being a reasonable time for her to procure a proper passport.

ARTICLE 6

Vessels of either party putting into the ports of the other and having need of provisions or other supplies, they shall be furnished at the market price. And if any such vessel shall so put in from a disaster at sea and have occasion to repair, she shall be at liberty to land and

reembark her cargo without paying any duties. But in no case shall she be compelled to land her cargo.

ARTICLE 7.

Should a vessel of either party be cast on the shore of the other, all proper assistance shall be given to her and her people; no pillage shall be allowed; the property shall remain at the disposition of the owners, and the crew protected and succoured till they can be sent to their country.

ARTICLE 8.

If a vessel of either party should be attacked by an enemy within gun-shot of the forts of the other she shall be defended as much as possible. If she be in port she shall not be seized or attacked when it is in the power of the other party to protect her. And when she proceeds to sea no enemy shall be allowed to pursue her from the same port within twenty four hours after her departure.

ARTICLE 9.

The commerce between the United States and Tripoli,-the protection to be given to merchants, masters of vessels and seamen,- the reciprocal right of establishing consuls in each country, and the privileges, immunities and jurisdictions to be enjoyed by such consuls, are declared to be on the same footing with those of the most favoured nations respectively.

ARTICLE 10.

The money and presents demanded by the Bey of Tripoli as a full and satisfactory consideration on his part and on the part of his subjects for this treaty of perpetual peace and friendship are acknowledged to have been recieved by him previous to his signing the same, according to a reciept which is hereto annexed, except such part as is promised on the part of the United States to be delivered and paid by them on the arrival of their Consul in Tripoly, of which part a note is likewise hereto annexed. And no presence of any periodical tribute or farther payment is ever to be made by either party.

ARTICLE 11.

As the government of the United States of America is not in any sense founded on the Christian Religion,-as it has in itself no character of enmity against the laws, religion or tranquility of Musselmen,-and as the said States never have entered into any war or act of hostility against any Mehomitan nation, it is declared by the parties that no pretext arising from religious opinions shall ever produce an interruption of the harmony existing between the two countries.

ARTICLE 12.

In case of any dispute arising from a notation of any of the articles of this treaty no appeal shall be made to arms, nor shall war be declared on any pretext whatever. But if the (consul residing at the place where the dispute shall happen shall not be able to settle the same, an amicable reference shall be made to the mutual friend of the parties, the Dey of Algiers, the parties hereby engaging to abide by his decision. And he by virtue of his signature to this treaty engages for himself and successors to declare the justice of the case according to the true interpretation of the treaty, and to use all the means in his power to enforce the observance of the same.

Bron: Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tripoli November 4, 1796', http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1796t.asp (geraadpleegd 11 januari 2011 om 21.30 uur).

هو المعين

115005 - 31 - vol. 2 - 37

جناب نكبه زنده تون و سكان و زينت شده دمين واسمان جناب مھتديان عنايت عميقه عطا و نعمت بيديه كبررانه مفاومت ايده مر
 ممالد سر آزي تحكاه سلطنت عثمانی و تنكا پيراي اركه مستطابق اولئا غور شيد آسمان دوت و بر جبران انفرود اوج سلطنت شوكتو
 مهانبكو عظمنانو قدرتنو سلطان البرين و افان الجويه السلطان ابن السلطان غاويج سيم خان ابن السلطان قايجي مصطفى خان مھتديان
 سكه و سلطنته الى اخر الده و دان مھتديانك مسون نظر پازشاھاء البحر كائنه زمان موفت نشان شريفناھا از ان ممالد دار الجهاد
 نوحه تونس الواحي محافظي و والي ايات تونس و ميله لاسي اولئا مھتديان سيم خان پاشا باج اطلس عوره و اجاله و از يد سلطنته و مبلد
 و اولئ مصر و دايو سمان ابن ابراهيم و امي و بكجور اعماي سيمان انها و اهالي ويزان و اوجاق اختيار ريج بالافاق ممالد مرقان
 طائفه سناه سكره و والي اولئا اقتدار او را التمسيمه تختا و تكبر الطائفه الجسويه او امكوس و تيز مننت عزابه بلكير و الرشاو بند و منفذ
 اولئا ممل و مل و عمد و بيماني مكاله و ريط فوجيه بند البرجيه بزاده اولئا برود تي مودت سيدن ابجكه مرقان سكره م سزاو اليه فخر ك نازوت
 ممالد تونس ايمانده مقيم فرائجه طائفه عموزاب قامين بازكان و سافينه مصلح مكدور بالكماله تنظيم و عقد او دان ستمه ممالد
 شمول و قيره و عومر و كوشيد اسمي بكرم اوج ماله او ذينته بنا و بطر و قيد اولئھ با عميال زيرده تخير و طبر از نسين طريفه موط و رسنود
 اعرطون تلب سفار شرط مساعدھه حكما بر جروه جواز و نعمت و رقيه م

الشرط الاول

منه فليس يوافق طائفة من ان يستدعيه صلح وسوا على الزوار والسنن والارباب...
الشرط الثاني

الشرط الثاني

الشرط الثالث

الشرط الثالث

الشرط الرابع

الشرط الرابع

الشرط الخامس

الشرط الخامس

الشرط السادس

الشرط السادس

الشرط السابع

الشرط السابع

الشرط الثامن

الشرط الثامن

الشرط التاسع

الشرط السابع

بأن يكون سبعة لونه برصينه ابي جانب متكافئة بقفا، والشك باقية قره لولوب وبالبار ولين تحت اوتسه اول دولون سبعة
اخراج يمين اوله وذلقاله اخراجه سعي واهانت ابد او زيرته تقيج اينديز واصحاب مال خيزت لولوب سبعة اوله اجماعه في اوله اخطار

الشرط الثامن

اذا كان لون سفاردين برصينه لولوب برصينه ابي جانب متكافئ بقفا، والشك باقية قره لولوب وبالبار ولين تحت اوتسه اوله دولون سبعة
اخراج يمين اوله وذلقاله اخراجه سعي واهانت ابد او زيرته تقيج اينديز واصحاب مال خيزت لولوب سبعة اوله اجماعه في اوله اخطار

الشرط التاسع

مركان طائفه سبعة كماله سبعة لولوب برصينه ابي جانب متكافئ بقفا، والشك باقية قره لولوب وبالبار ولين تحت اوتسه اوله دولون سبعة
اخراج يمين اوله وذلقاله اخراجه سعي واهانت ابد او زيرته تقيج اينديز واصحاب مال خيزت لولوب سبعة اوله اجماعه في اوله اخطار

الشرط العاشر

مركان طائفه سبعة كماله سبعة لولوب برصينه ابي جانب متكافئ بقفا، والشك باقية قره لولوب وبالبار ولين تحت اوتسه اوله دولون سبعة
اخراج يمين اوله وذلقاله اخراجه سعي واهانت ابد او زيرته تقيج اينديز واصحاب مال خيزت لولوب سبعة اوله اجماعه في اوله اخطار

الشرط الحادي عشر

اذا كان لون سفاردين برصينه لولوب برصينه ابي جانب متكافئ بقفا، والشك باقية قره لولوب وبالبار ولين تحت اوتسه اوله دولون سبعة
اخراج يمين اوله وذلقاله اخراجه سعي واهانت ابد او زيرته تقيج اينديز واصحاب مال خيزت لولوب سبعة اوله اجماعه في اوله اخطار

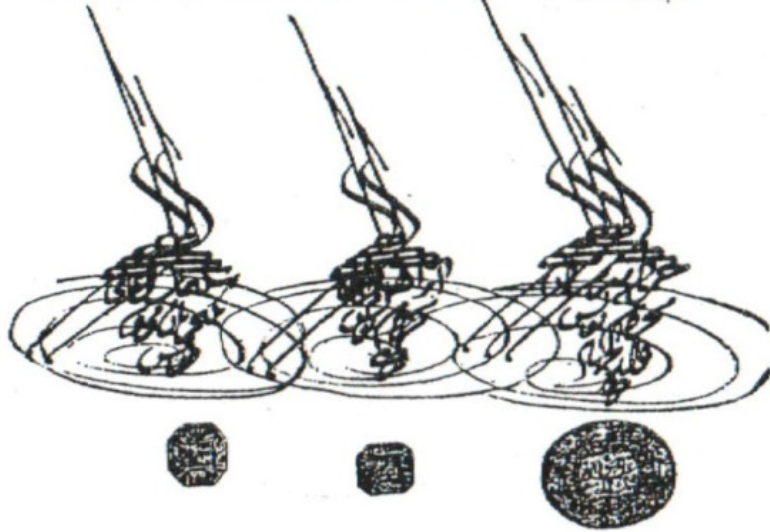
الشرط الثاني عشر

مركان طائفه سبعة كماله سبعة لولوب برصينه ابي جانب متكافئ بقفا، والشك باقية قره لولوب وبالبار ولين تحت اوتسه اوله دولون سبعة
اخراج يمين اوله وذلقاله اخراجه سعي واهانت ابد او زيرته تقيج اينديز واصحاب مال خيزت لولوب سبعة اوله اجماعه في اوله اخطار

الشروط الثالث والعشرون

تتضمن ملكي في حق جماعت وقان اوزرينه فيها نفسا تحت وبانقذ انذاره واقع اوتسه وشروط المعامله بر مناسبت واقع اوتسه بزمنه
 محرمه مبادرت اوليه بكل مخصصه تالفا كركد كنه ناكمه مابيد ننه مراجعت واقع اوله وحرايق نفسا كان اوله وبابا سينت
 واقع اوله وبونانك ومراجعت كرك هدم واقع اوله راسم ارتقام اوله ومراد مقصود هاسم اوله والاعمال كمان باقى فلان
 اخره بر سنه معذوى ابن وقت وزيره المولى حى اجلن اجرن وترتب امور اجرن دولتبه حقا وبسنه مبركه مكرمه بزمنه

بنيان و بنيد و كيد و بيان اوله لغو من اوله اوله و قيس بينه و شيق اوله و صولان قرد و حيد و انما شانندى بوند و لغو قرد
 هر كجه شوقه و عيات اوله و قد ستايرى مكامن بين دولت او غلوه تا كيدى ماهوى تكرار بنه نمده قرد و انشا روزه قديمى و لغو ريد اوله

Bron: T. Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002) 291-295.

Bijlage XII: Ottomaans-Turks tekst van het verdrag met Tunis in Latijne letters

Giriş:

Hüve'l Muin. Cenab-ı nigahdarende-i kevn ü mekan ve zinetbahşende-i zemin ve asuman celle şanuhu hazretlerinin inayet-i aliye-i uzma ve nimet-i celile-i kübralarına mukarenet ile hala serir-i alayı tahtgahı Saltanat-ı Osmani ve mütekabiray-ı erike-i mesned-i sultani olan hurşid-i asuman-ı devlet ve mühr-i cihan-ı efruz-i evc i saltanat şevketlü mehabetlü azamaetlü kudretlü sultanü'l berreyn ve hakanül bahreyn es Sultan Ibn Sultan Gazi Selim Han⁸²³ Ibn Sultan Gazi Mustafa Han -*halledellahü mülkehü ve saltanahü ila ahir-i devran*- hazretlerinin hüs-nü nazar-ı padişahaneleri berekatı ile zeman-ı meadelet nişan-ı şehinşahenelerinde hala darü'l-cihad-ı Mahruse-i Tunus Ocağı muhafızı ve vali-i eyalet-i Tunus ve mirlivası olan devletlü seadetlü Hamdullah Paşa Bey -*etaallhü ömrühü ve ikbalehü ve ezide saltanatehü ve iclalehü* - ve Ocağı mansure dayısı seadetlü İbrahim Dayı ve Yeniçeri Ağası Süleyman Ağa ve Ahali-i Divan ve Ocak İhtiyarları bilittifakla hala Merikan Taifesinin⁸²⁴ sergerde ve hakimi olan iftiharü'l ümerai'l -milleti'l Mesihyye muhtarü'l kübera-i taifeti'l Iseviyye Adamos⁸²⁵ dostumuz -*hutimet avakibuhu bi'l hayr ve'r-reşad*- beyninde münakit olan sulh ü salah ve

ahdü peymanı mükaleme ve rabt-ı kaviyye bend idüp bi nihade olan bürudeti meveddete tebdil etmeğe Merkan serkerdesi müşarünileyh tarafından mezun hala Tunus ocağında mukim Françe taifesi tüccarından Joseph Famin⁹²⁶ bazarkan ve vesatetile sulhü mezkur bilmukaleme tanzim ve akdolunan rişte-i musalahanın şürut ve kuyud ve uhudu ve teşyid esası yirmi üç madde üzerine bina ve rapt ve kayd olunup ba i'yanühüm zirde tahrir ve tasdir olunmağın tarafeynden meri ve düsturu'l amel dutulup mugayir-i şart-ı muahede hergah (?) bir vecih ile cevaz ve ruhsat verilmeye.

Şart-1:

Mahruse-i Tunus devleti ile taife-i Merkan beyninde sulh ve salah ale'd-devam ve'l-istimrar olup murur-i ezmine ve i'dam-ı tul-i müddet ile tebdil ü tağyir olunmayup heman taht ve meveddet ve ülfet-i imtidad ve ezdiyad ola.

Şart-2:

İki taraftan biri düşmanına galib gelüp ve ahz ve girift ve iğtinam eylese ve derunu ganimede Tunuslu'nun emval ve eşyası bulunmasa ganimede bulunan Tunuslu'nun emval ü eşyasını taife-i Merkan sahibine tamamen red ve teslim eyleye. Ve kezalik Tunus Devleti'nin korsan sefineleri iğtinam eylediği ganimesinde bulunduğu Merkan taifesinin emval ü eşyasını sahib-i mal olan merkanlıya ba'de'l-ispāt tamamen redd ü teslim eyleye.

Şart-3:

Taife-i Merkan sefinelerinde Tunus Devleti düşmanları mallarından her kime bulunur ise ve kezalik Tunus sefinelerinde taife-i mezkure düşmanları mallarından her kime bulunur ise

tarafeyn sefinelerine ikramen ve ihtiramen dest-i tasallut olunmayup ne Tunus'lu tarafından Merkan sefinesine ve ne Merkan tairesi tarafından Tunus sefinesine mal-i advinin ahzi için teaddi olunmaya. İki canib sefinelerinin hırmüçün tarafeynden memun ola.

Şart-4:

İki taraf bir canib sefinelerine pasaporta⁸²⁷ ita eyliye ki hin-i mülakatta birbirlerine rast geldikte tahsil-i marifet hasıl ola. Ve taife-i Merkan için on sekiz ay miktarı müddet tayin oluna. İhzar-ı nesne için ve müddet-i mezkure esnasında ibtiday-ı müddetten intihasına degin hassa-i pasaportaya amel oluna. Ba'de mesafe için ve nesneye tevakkuf olunmaya. Ve müddet-i mezkure tecavüz eyledükde taife-i mezkuraya ihzar-ı nesne teklif oluna.

Şart-5:

Ruy-i deryada korsanımız Merkan korsanına rast gelüb mülaki olsa ve Merkan korsanının maiyetinde cins-i Merkandan bazargan teknesine bulunsa korsanımız ol Merkan bazarganı teknelerine dest-i dıraz-ı tasallut eylemeye. Ve anlardan pasaporta talep etmeye. Heman korsan gemisine kumandanısıyla söyleşe. Ve kumandan-ı merkum her ne ki ihbar ider ise kelamını tasdik eyleye. Karantineleri bozulmamak için ve kezalik Merkan tairesi korsanları korsanımız sefinelerine mülaki oldukça maiyetinde bazarganımız tekneleri bulunsa Merkan kumandanısı bir nesne sual itmeyüb korsanımız kapudanıya mükaleme eyleyüp binihade zikrolunan minval üzere oluna.

Şart-6:

Korsanımız teknelerinden bir korsanımız Merkan cinsinden olan bir bazargan teknesine eger mülaki olsa bazargan sefi-

827 Pasaport.

nesi filukasını gönderür. Ve korsan kapudanı adet-i kadimden hariç andan bir nesne ahzeylemeye. Ve adet-i kadime mugayir olan eşyadan bir nesne alınsa bu canibde muhkem hakkından gelinüb cezası tertip olunur. Ve kezalik cins-i Merkan korsanı vilayetimizin bazargan teknelerinden bir tekneye rasgelip mülaki oldukda zikrolunan minval üzere eyleye ve Merkanın korsan sefinesine bir esir firar eylese ol sefineden esiri alivermek hususu konsolostan talep olunur ve kezalik korsanımıza firar eden esir aliverilir ve ihraç olunur ve bazargan sefineleri asla kimesneyi meneylemezler ve eger bazargan sefinesine bir esir firar eyleyüp ve ol sefine esiri alup firar eylese badessübut esir veyahut bahası korsanlardan talep olunur.

Şart-7:

Cins-i Merkan⁸²⁸dan bir kimesne Ccağ-ı mansuremizden bir kıta aktarma ganime iştira eylese müşterisini mübeyyin bir sene tamamına değin müddet ile tarafımızdan bir kıta mirürname tahrir olunur. Ruy-i deryada korsanımızdan himayet ve siyaret olmak için ve tarafımızdan verilen mirürname muktezasınca Konsolos dahi kontrata tahrir ve ita eyler. Vilayet-i baid olmak hasebiyle vilayetinden ana pasaporta göndermek müteazzir olmağla mesafe-i baide olduğu için ve eger müddet-i mezkure bir sene tamamından sonra vilayetinden pasaporta gelmese ve bir sene mürurundan sonra ana rastgelip mülaki olsa gerek sefineyi ve gerek derununda olan rızık ve nasraları ahz ve girift ve igtinam eyler.

Şart-8:

Eger iki taraf sefainlerinden bir sefine hasbel iktiza iki taraf limanlarına dühulu lazım gelür ise ve limana dahil olan sefinesine müteallik bazı alat-ı dune ve gayrı zalik masalih-i lazime-

828 Amerikan vatandaşı.

sini ru'yet için muhtaç olduğu şeyden men olunmaya ve ehl-i bilad beyninde sa'r-i cari üzere iştirâ eyleye ve eger sefine açulup su idüp ve sahibi sefine kalfasını ve ıslahını murad eylese sefine-sinden rızkını karaya indürüp ve ba'del ıslah rızkını sefinesine iade ve tahmil eyledikte gümrükçi veya gayr-i tarafta resm-i gümrük talep olunmaya ve iade edenlerin ücretleri eda oluna.

Şart-9:

İki taraf sefinelerinden bir sefine iki canib memleketlerinde bi kadaillahi teala baştan kara olup veya parelenip şikest olsa ol vilayetin hakimi ol rızkun ihracı mümkün olan rızkın ihracına sa'y ve iane-i ider, üzerine teaddi ittirmez ve eshab-ı mal hizmet iden kimesnelerin ücretlerini eda ve ita ideler.

Şart-10:

İki tarafın sefainlerinden bir sefine tarafeyn limanlarından bir limana dahil olup ve top menzili yerde bulunsa gücü yettügü kadar düşmanından himayet ve siyanet ider. Ve eğer ol mekandan sefer eylese düşmanı olan sefine kalkmaz, ve zehabına (giriş) izin ve ruhsat verilmez. Ta ki kırk sekiz saat mürur eyleye ve keزالik bulunduğu limana karib bir başka limanda düşmanı sefinesi olsa serh olunmaz. Ta ki zikrolunan kırk sekiz saat mürur eyleye.

Şart-11:

Merkan taifesinin Beylik Sefinesi mahruse-i Tunus limanına geldikte Konsolosu gelip mezkur sefine için kal'a dan top atılmak ister ise matlub eylediği miktar kal'adan top atıla. Ve eğer Konsolos istemez ise atılmaya. Feemma Konsolos top atılmasını isteyüp matlub eylediği miktar top atıldıkta her ne miktar top atılır ise adedince birer varil barut Merkan teknesine vire. Keزالik Tunus korsanı dahi Merkan limanına vardıkta ber minval-i muharrer olsa.

Şart-12:

Merkan taifesinden olan tüccar Mahruse-i Tunus memleketine geldikte gayr-i ecnas düvel tüccarları adetleri üzere icra oluna ve eğer cins-i Merkan tüccarlarından bir kimesne rü'yet-i mesalih-i lazimesi için vilayetimizin bazı limanlarına teveccüh ve azimet itmek murad eylese men olunmaya. Ve maiyetinde tercümanlık eder kimesne getürse veyahut kendü için hizmetkar getürse kezalik men' olunmaya. Illa meğer ki gayr-i ecnas-i düvel üzerine hakim tarafından a'vk ve men' vaki ola. Anlar dahi gayrileri gibi men' ve a'vk olunurlar. Ve eğer tüccarımız Vilayet-i Merkan'a teveccüh ve azimet eylese zikrolunan minval üzere ola. Ve eğer Tunus ehalisi tüccarlarından bir kimesne Merkan taifesinden bir sefine isticar ve derununa rızk u tüccar va'z ve tahmil eylese ve ba'det-tahmil ol rızkı taşraya ihraç veyahut bir başka sefineye nakl ve tahvil murad eylese hususu mezkure tarafımızdan izin verilmez. Ta ki cemaat-ı tüccar ve erbab-ı kabile kande mürafaa ve tehaküm eyleyeler. Ve ba'de't-tehaküm cemaat-ı tüccar ve erbab-ı kabile anlara ne minval üzere hükmederler ise kaziyyeden hüküm tüccar üzere amel oluna. Ve Merkan taifesinden olan sefineleri limanlarımızda a'vk ve te'hir olunmaya. Illa meğer ki cemi' ecnas sefainleri korsan için veya bir gayri nesne için a'vk ve men' olundukta ol zaman anlar dahi başkaları gibi a'vk ve men' olunurlar. Ve emma Beğin kira sefinelerine a'vk ve men' olunmaktan bir şey lazım gelmez. İki canib ehalileri tarafeynin vilayetlerinde hakimin taht-ı nezaretinde ola. Ve bulunduğu vilayetin hakimi ona hükmeyleye. Ve hakimden gayri kimesne onlara hüküm ve taarruz eylemeye. Ve eğer husus-ı mezkuri vilayet hakimi hak üzere fasl idemez ise, müddei ve müddealeyhi ihkak-ı hak için tarafımıza irsal eyleye. Ve eğer canib-i Beğ için taife-i Merkandan bir bazargan teknesi ekseri olunmak (?) iktiza eylese Beğ tarafından taife-i mersumun bazargan sefinesi isticar olunup iktiza eden navlı hakimin muradı üzere sefine kapudanına virile. Husus-sı mezkur için sefine kapudanına eba ve imtina eylemeye.

Şart-13:

Eğer Merkan taifesinin tüccar sefinelerinde bize düşman olan ecnas-ı muhtelif bulunsa esir olunmaz. Ol şartla ki Merkan taifesinin sülüsünden efl ola. Ve eğer sülüsten ziyade bulunur ise esir olurlar. İşbu şart bahriyeler hakkındadır. Fe emma tüccar ve yolcu olsalar ne mikdar olur ise dahlolunmaz.

Şart-14:

Mahruse-i Tunus tüccarından biri her kangı taifenin sancağ-ı sefinesi ile olursa olsun Merkan Vilayetine Tunus Vilayeti metai götürse Merkan Vilayetinde ecnas-ı saireden her kangısı kalil gümrük verir ise Tunus tüccarı dahi ol mikdar gümrüğü vire. Ve yüzde kaç gümrük virür ise kezalik Merkan tüccarı dahi kendi vilayeti metaini kendü sancağı sefinesi ile Tunus'a ve mülhakatına geldükde ol mikdar gümrük vire. Fe emma merkan tüccarından biri kendü vilayeti Morokko'dan veyahud ahar cins vilayetlerinden taife-i saire sancağ-ı sefinesi ile rızk getürse yüzde on gümrük vire. Ve eğer taife-i saire tüccarı, kendü vilayetimizden veyahud Morokko'dan Merkan sancağ-ı sefinesiyle rızk getürse yine yüzde on gümrük vire.

Şart-15:

Taife-i Merkan tüccarı vilayetimizde ticaret eyleyeler ve anlara bey' ve şıradan kimesne men eylemeye ve gayrı tüccarlar gibi bey' ve şıra eyleyeler. Ancak heman hamr mekulesi sekeratı ticaret eylemeler. Ve Merkan tüccarından bir kimesne kontrabanda olan eşyadan bir nesne ile vilayetin adeti üzere hakim anın hakkından gele. Ve eğer reisler ve bahriyeler kontrabanda olan eşyadan başkalarına tahmil eyleseler-ol makule fiile mübaşeret ve ikdam eden kimesneye hükümü şedid oluna, ve andan gayrısı husus-u mezkur için müdahale olunmaya ve bir bahriyenin hilaf-ı faide-i ocak fiil işlemesiyle sefine veya derununda olan rızk 'avk ve tehir ve mümana'at olunmaya. Fakat ol mahalli (hamli?) ibraz eden kimesne talep olunub muhkem

hakkından geline. Ve sefain kapudanlarına bir kimesne tarafından tatli'i rızık için gasb ve ibram olunmaya. Illa meğer ki kapudan ile kirada infisalden sonra tahmil oluna.

Şart-16:

Merkan sefinesi halkulvad limanına veya Tunus mülhakatından olan gayri limana eğer dahil olsa anın üzere yine hükm-i infirac Fransız sefineleri gibi olur. Eğer gönüllü gelür ise yükünü boşalttığı halde on yedi buçuk riyal infirac virir. Ve eğer yükünü ifrağ'dan sonra yine tahmil olunur ise li ecli't-tahmil aded-i mezkur mikdarı aded ziyade olunur. Ve eğer boş gelür ise infiraçtan bir şey lazım gelmez. Ve keزالik boş gider ise dahi bir şey lazım gelmez.

Şart-17:

Canibeyn Konsolos nasbetmek murad iderler ise men' ve taaruz olunmaz. Illa meğer ki Konsolos'dan adet-i kadime-i müstahseneye mugayir nesne sadrola. Ol zaman hakimine ilam ve ihbar olunup hakim anı azl ve tebdil ve yerine başka kimesneyi Konsolos nasb ider. Ve Konsolos ehl ve iyal ve etba-ı hakim in taht-ı nezaretinde ola. Ve Konsolos hanesine me'kulat ve meşrubat ve melbusattan gayri ticaret için rızık getürse adet-i cari üzere gümrüğü vire.

Şart-18:

Eğer iki taraf reayasından bilad-ı aharda bazı kimesne üzerine deyn tertip eylese Konsolosdan veyahud vekilden veyahud ebnayı cinsinden ve gayrilerinden ol deyn taleb olunmaz. Amma ki eğer konsolos veyahud vekil veya gayrileri hatt-ı yedini yazub zamin olsalar zimanet-i hatt-ı yed mucibince ol vakit deyn-i mezkur mütalebe olunur.

Şart- 19:

İki taraf reayasından bir kimesne bilad-ı aharda vefat eylese cemi muhallefat ve metrukatını konsolos veyahud vekil zabt ve defte-

re kayd ve müstehakkına ita ve teslim ider. Ve ol vilayet hakimi tarafından anın üzerine tasallut itmek yokdur. Ve eğer Konsolos veyahud vekil olmayan vilayette vefat ider ise ol vilayetin büyüğü olan kimesne anın cümle muhallesat ve metrukatını zabt ve zimama kayd ve tahrir ve bade Konsolosa veyahut vekile irsal ider.

Şart- 20:

Tarafeyn canibinden olan Konsolos veyahud vekil bilad-ı aharda ebney-ı cinsi ve etbaları üzerine hakim olur. Ve eğer tenfiz hükmü için vilayet hakiminden meded ve ianet talep ider ise vilayetin hakimi husus-u mezbur için yardım ve meded ve ianet ider.

Şart-21:

İki taraf reayasından bir kimesne ferik-i aherden bazı kimesne üzerine teaddi ve cürm ü cinayet eylese yaralamak ve darb veyahud katl ve gayri nesne gibi ol vilayetin hakimi olan cinayet eden kimesneye gereği gibi hükmeder, kendi raiyesinden olanlara hükmettiği gibi. Ve konsolosün veyahud vekilin huzurunda ola kaçup firar ider ise konsolos veyahud vekil anın için mütalebe olunmaya.

Şart-22:

İki taraftan bazı kimesneler bila aherde müteallekat-ı ticaretten ve gayri nesneden bir şeyde niza' ve muhasama eylese konsolos yahud vekil anlar ile ma'an hazır ola ki ehl-i hükm katında huzurunda kazıyyeleri mabeynlerinde infisal ve hisamları kat' ola. Ve eğer yerine kimesne göndermek murad ider ise anın için yerine adem göndermek vardır.

Şart-23:

Tunus hakimi tarafından Cemaat-ı Merkan üzerine nev'en nefsanıyet veyahud anlardan vaki olsa ve şurut ve musalahaya mütabaat vaki olsa binihade girü hususuna aciletten mübaderet olunmaya. Belki bu hususta teenni gerekdir ki ta ki mabeynlerimizde mür-

caat vaki ola. Ve hararet-i nefis sakin ola. Ve şayed mabeynlerinde her ne vaki ola bu teenni ve müracaattan sonra her ne vaki olur ise emr tamam olur. Ve murad ve maksud hasil olur. Ve illa halkema kan baki kalur ise ferik-i ahere bir nesne mikdarı ecel ve müddet virilmeyub emvalini cem etmek için ve tertib-i umuri için ve vilayetten çıkar ve bir sene müddettten sonra murad ne ise o olur.

İşbu balayı vesikada bast-u beyan olunduğu minval üzere tarafeyn beyninde mün'akid olan sulh ve salahın kuyud ve uhudu -ila maşallahı Teala- düsturul amel dutulup her vecihle şurutuna riayet olunarak muğayiri Merikan-a meylü raiyyet olunmamak te'kidini havi tekrar işbu mahalle tahrir ve iş'ar olundu.

Tahriren fi gurre-i rebiulevvel Sene 1213. Süleyman Ağa (Imza-Mühür), İbrahim Ağa (Imza-Mühür) ve Hamdullah Ağa (Imza-Mühür).

Bron: T. Fendoğlu, *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002) 296-305.

Bijlage XIII: Engels vertaling van het verdrag met Tunis

God is infinite.

Under the auspices of the greatest, the most powerful of all the princes of the Ottoman nation who reign upon the earth, our most glorious and most august Emperor, who commands the two lands and the two seas, Selim Khan I the victorious, son of the Sultan Moustafa, whose realm may God prosper until the end of ages, the support of kings, the seal of justice, the Emperor of emperors.

The most illustrious and most magnificent Prince Hamuda Pasha, Bey, who commands the Odgiak of Tunis, the abode of happiness; and the most honored Ibrahim Dey; and Suleiman, Agha of the Janizaries and chief of the Divan; and all the elders of the Odgiak; and the most distinguished and honored President of the Congress of the United States of America, the most distinguished among those who profess the religion of the Messiah, of whom may the end be happy.

We have concluded between us the present Treaty of Peace and Friendship, all the articles of which have been framed by the intervention of Joseph Stephen Famin, French merchant resident at Tunis, Charge d'Affaires of the United States of America; which stipulations and conditions are comprised in twenty-three articles, written and expressed in such manner as to leave no doubt of their contents, and in such way as not to be contravened.

ARTICLE 1.

There shall be a perpetual and constant peace between the United States of America and the magnificent Pasha, Bey of Tunis, and also a permanent friendship, which shall more and more increase.

ARTICLE 2.

If a vessel of war of the two nations shall make prize of an enemy vessel in which may be found effects, property, and subjects of the two contracting parties, the whole shall be restored; the Bey shall restore the property and subjects of the United States, and the latter shall make a reciprocal restoration; it being understood on both sides that the just right to what is claimed shall be proved.

ARTICLE 3.

Merchandise belonging to any nation which may be at war with one of the contracting parties, and loaded on board of the vessels of the other, shall pass without molestation and without any attempt being made to capture or detain it.

ARTICLE 4.

On both sides sufficient passports shall be given to vessels, that they may be known and treated as friendly; and considering the distance between the two countries, a term of eighteen months is given, within which term respect shall be paid to the said passports, without requiring the conge or document (which at Tunis is called testa), but after the said term the conge shall be presented.

ARTICLE 5.

If the corsairs of Tunis shall meet at sea with ships of war of the United States having under their escort merchant vessels of their nation, they shall not be searched or molested; and in such case the commanders shall be believed upon their word, to exempt their ships from being visited and to avoid quarantine. The American ships of war shall act in like manner towards merchant vessels escorted by the corsairs of Tunis.

ARTICLE 6.

If a Tunisian corsair shall meet with an American merchant vessel and shall visit it with her boat, she shall not exact anything, under pain of being severely punished; and in like manner, if a vessel of war of the United States shall meet with a Tunisian merchant vessel, she shall observe the same rule. In case a slave shall take refuge on board of an American vessel of war, the Consul shall be required to cause him to be restored; and if any of their prisoners shall escape on board of the Tunisian vessels, they shall be restored; but if any slave shall take refuge in any American merchant vessel, and it shall be proved that the vessel has departed with the said slave, then he shall be returned, or his ransom shall be paid.

ARTICLE 7.

An American citizen having purchased a prize-vessel from our Odgiak, may salt our passport, which we will deliver for the term of one year, by force of which our corsairs which may meet with her shall respect her; the Consul on his part shall furnish her with a bill of sale; and

considering the distance of the two countries, this term shall suffice to obtain a passport in form. But after the expiration of this term, if our corsairs shall meet with her without the passport of the United States, she shall be stopped and declared good prize, as well the vessel as the cargo and crew.

ARTICLE 8.

If a vessel of one of the contracting parties shall be obliged to enter into a port of the other and may have need of provisions and other articles, they shall be granted to her without any difficulty, at the price current at the place; and if such a vessel shall have suffered at sea and shall have need of repairs, she shall be at liberty to unload and reload her cargo without being obliged to pay any duty; and the captain shall only be obliged to pay the wages of those whom he shall have employed in loading and unloading the merchandise.

ARTICLE 9.

If, by accident and by the permission of God, a vessel of one of the contracting parties shall be cast by tempest upon the coasts of the other and shall be wrecked or otherwise damaged, the commandant of the place shall render all possible assistance for its preservation, without allowing any person to make any opposition; and the proprietor of the effects shall pay the costs of salvage to those who may have been employed.

ARTICLE 10.

In case a vessel of one of the contracting parties shall be attacked by an enemy under the cannon of the forts of the other party, she shall be defended and protected as much as possible; and when she shall set sail, no enemy shall be permitted to pursue her from the same port, or any other neighboring port, for forty-eight hours after her departure.

ARTICLE 11.

When a vessel of war of the United States of America shall enter the port of Tunis, and the Consul shall request that the castle may salute her, the number of guns shall be fired which he may request; and if the said Consul does not want a salute, there shall be no question about it.

But in case he shall desire the salute, and the number of guns shall be fired which he may have requested, they shall be counted and returned by the vessel in as many barrels of cannon powder.

The same shall be done with respect to the Tunisian corsairs when they shall enter any port of the United States.

ARTICLE 12.

When citizens of the United States shall come within the dependencies of Tunis to carry on commerce there, the same respect shall be paid to them which the merchants of other nations enjoy; and if they wish to establish themselves within our ports, no opposition shall be made thereto; and they shall be free to avail themselves of such interpreters as they may judge necessary, without any obstruction, in conformity with the usages of other nations; and if a Tunisian subject shall go to establish himself within the dependencies of the United States, he shall be treated in like manner.

If any Tunisian subject shall freight an American vessel and load her with merchandise, and shall afterwards want to unlade or ship them on board of another vessel, we will not permit him until the matter is determined by a reference of merchants, who shall decide upon the case; and after the decision, the determination shall be conformed to.

No captain shall be detained in port against his consent, except when our ports are shut for the vessels of all other nations, which may take place with respect to merchant vessels but not to those of war.

The subjects of the two contracting powers shall be under the protection of the Prince and under the jurisdiction of the chief of the place where they may be, and no other persons shall have authority over them. If the commandant of the place does not conduct himself agreeably to justice, a representation of it shall be made to us.

In case the Government shall have need of an American merchant vessel, it shall cause it to be freighted, and then a suitable freight shall be paid to the captain, agreeably to the intention of the Government, and the captain shall not refuse it.

ARTICLE 13.

If among the crews of merchant vessels of the United States, there shall be found subjects of our enemies, they shall not be made slaves, on condition that they do not exceed a third of the crew; and when they do exceed a third, they shall be made slaves. The present article only concerns the sailors, and not the passengers, who shall not be in any manner molested.

ARTICLE 14.

A Tunisian merchant who may go to America with a vessel of any nation soever, loaded with merchandise which is the production of the kingdom of Tunis, shall pay duty (small as it is) like the merchants of other nations; and the American merchants shall equally pay, for the merchandise of their country which they may bring to Tunis under their flag, the same duty as the Tunisians pay in America.

But if an American merchant, or a merchant of any other nation, shall bring American merchandise under any other flag, he shall pay six I per cent duty. In like manner, if a foreign merchant shall bring the merchandise of his country under the American flag, he shall also pay six (1) per cent.

ARTICLE 15.

It shall be free for the citizens of the United States to carry on what commerce they please in the kingdom of Tunis, without any opposition, and they shall be treated like the merchants of other nations; but they shall not carry on commerce in wine, nor in prohibited articles; and if any one shall be detected in a contraband trade, he shall be punished according to the laws of the country. The commandants of ports and castles shall take care that the captains and sailors shall not load prohibited articles; but if this should happen, those who shall not have contributed to the smuggling shall not be molested nor searched, no more than shall the vessel and cargo; but only the offender, who shall be demanded to be punished. No captain shall be obliged to receive merchandise on board of his vessel, nor to unlace the same against his will, until the freight shall be paid.

ARTICLE 16.

The merchant vessels of the United States which shall cast anchor in the road of the Gouletta, or any other port of the Kingdom of Tunis, shall be obliged to pay the same anchorage for entry and departure which French vessels pay, to wit: Seventeen plasters and a half, money of Tunis, for entry, if they import merchandise; and the same for departure, if they take away a cargo; but they shall not be obliged to pay anchorage if they arrive in ballast and depart in the same manner.

ARTICLE 17.

Each of the contracting parties shall be at liberty to establish a consul in the dependencies of the other; and if such consul does not act in conformity with the usages of the country, like others, the government of the place shall inform his Government of it, to the end that he may be changed and replaced; but he shall enjoy, as well for himself as his family and suite, the protection of the government. And he may import for his own use all his provisions and furniture without paying any duty; and if he shall import merchandise (which it shall be lawful for him to do), he shall pay duty for it.

ARTICLE 18.

If the subjects or citizens of either of the contracting parties, being within the possessions of the other, contract debts or enter into obligations, neither the consul nor the nation, nor any subjects or citizens thereof, shall be in any manner responsible, except they or the consul shall have previously become bound in writing; and without this obligation in writing they cannot be called upon for indemnity or satisfaction.

ARTICLE 19.

In case of a citizen or subject of either of the contracting parties dying within the possessions of the other, the consul or the vakil shall take possession of his effects (if he does not leave a will), of which he shall make an inventory; and the government of the place shall have nothing to do therewith. And if there shall be no consul, the effects shall be deposited in the hands of a confidential person of the place, taking an inventory of the whole, that they may eventually be delivered to those to whom they of right belong.

ARTICLE 20.

The consul shall be the judge in all disputes between his fellow citizens or subjects, as also between all other persons who may be immediately under his protection; and in all cases wherein he shall require the assistance of the government where he resides to sanction his decisions, it shall be granted to him.

ARTICLE 21.

If a citizen or subject of one of the parties shall kill, wound, or strike a citizen or subject of the other, justice shall be done according to the laws of the country where the offense shall be

committed. The consul shall be present at the trial; but if any offender shall escape, the consul shall be in no manner responsible for it.

ARTICLE 22.

If a dispute or lawsuit on commercial or other civil matters shall happen, the trial shall be had in the presence of the consul, or of a confidential person of his choice, who shall represent him and endeavor to accommodate the difference which may have happened between the citizens or subjects of the two nations.

ARTICLE 23.

If any difference or dispute shall take place concerning the infraction of any article of the present treaty on either side, peace and good harmony shall not be interrupted until a friendly application shall have been made for satisfaction; and resort shall not be had to arms therefor, except where such application shall have been rejected; and if war be then declared, the term of one year shall be allowed to the citizens or subjects of the contracting parties to arrange their affairs and to withdraw themselves with their property.

The agreements and terms above concluded by the two contracting parties shall be punctually observed with the will of the Most High. And for the maintenance and exact observance of the said agreements, we have caused their contents to be here transcribed, in the present month of Rabia Elul, of the Hegira one thousand two hundred and twelve, corresponding with the month of August of the (Christian year one thousand seven hundred and ninety-seven.

Bron: Avalon Project, 'Treaty of Peace and Friendship, Signed at Tunis August 28, 1797', http://avalon.law.yale.edu/18th_century/bar1797t.asp (geraadpleegd 11 januari 2011 om 21.30 uur).

Literatuurlijst

Primaire Bronnen

Avalon Project, 'Treaty of Amity and Commerce Between The United States and France; February 6, 1778', http://avalon.law.yale.edu/18th_century/fr1788-1.asp (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 13 januari 2011.

Avalon Project, 'The Barbary Treaties 1786-1836', http://avalon.law.yale.edu/subject_menus/barmenu.asp (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 13 januari 2011.

Benjamin Franklin Papers, The Committee of Secret Correspondence to the American Commissioners, 21-23 December 1776, <http://franklinpapers.org/franklin/yale?vol=23&page=050a&rqs=1230&rqs=1234&rqs=1236&rqs=1237&rqs=1238&rqs=1239&rqs=1240&rqs=1241&rqs=1242&rqs=1243&rqs=1244&rqs=1245&rqs=1246&rqs=1247&rqs=1248&rqs=1249&rqs=1250&rqs=1251&rqs=1252&rqs=1253&rqs=1254> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 15 januari 2011.

Fendoğlu, H. T., *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002).

Franklin, B., 'Benjamin Franklin Papers', <http://franklinpapers.org/> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 15 januari 2011.

Ford, W. C., e.a., *Journals of the Continental Congress 1783 XXV* (Washington 1922).

Washington G., 'October 3, 1789, Thanksgiving', [http://memory.loc.gov/cgi-bin/query/r?ammem/mgw:@field\(DOCID+@lit\(gw300388\)\)](http://memory.loc.gov/cgi-bin/query/r?ammem/mgw:@field(DOCID+@lit(gw300388))) (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 16 januari 2011.

Wharton, F., *The Revolutionary Diplomatic Correspondence of the United States VI*, (Washington 1889).

Smith, P. H., en Gephart, R. M., *Letters of delegates to Congress 1774-1789 XXI*, (Washington 1994).

Secundaire Bronnen

Abun-Nasr, J. M., *A History of the Maghrib in the Islamic Period* (New York 1987).

Allen, G. W., *Our navy and the Barbary corsairs* (Boston 1905).

Allison, R. J., *The crescent obscured: The United States and the Muslim world, 1776-1815* (New York 1995).

- Anderson, S. P., *An English Consul in Turkey: Paul Rycout at Smyrna, 1667-1678* (Oxford 1989).
- Baepler, P., *White Slaves, African Masters: An Anthology of American Barbary Captivity Narratives* (Chicago 1999).
- Baepler, P., 'Rewriting the Barbary Captivity Narrative: The Perdicaris Affair and the Last Barbary Pirate', *Prospects* 24 (1999) 177-211.
- Barnby, H. G., *The prisoners of Algiers: an account of the forgotten American-Algerian war 1785-1797* (London 1966).
- Bemis, S. F., *The diplomacy of the American Revolution* (Bloomington 1965).
- Bennett W. J., en Cribb. J. T. E., *The American Patriot's Almanac* (Nashville 2008).
- Brown, D., en Webb, C., *Race in the American South: From Slavery to Civil Rights* (Edinburg 2007).
- Brune, L. H. en Burns, R. D., *Chronological History of U.S. Foreign Relations 1607-1932 I* (New York 2003).
- Compier, A. H., "Liever Turks dan Paaps": de Watergeuzen en de piratencultuur van de Atlantische Oceaan', *Al-Islam* 60 (2007) 29-34.
- CSN Library Furniture, 'Universal Map - 30335 - World History Wall Maps - Decline of Ottoman Empire', <http://common1.csnimages.com/lf/8/hash/641/1729208/1/World+History+Wall+Maps+-+Decline+of+Ottoman+Empire.jpg> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 16 januari 2011.
- CSN Library Furniture, 'Universal Map - 30383 - World History Wall Maps - English, French & Spanish Settlements to 1776', <http://common1.csnimages.com/lf/8/hash/641/1729222/1/World+History+Wall+Maps+-+English%2C+French+%26+Spanish+Settlements+to+1776.jpg> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 16 januari 2011.
- Dearden, S., *A nest of Corsairs: The fighting Karamanlis of Tripoli* (London 1976).
- Dinsmoor, W. B., 'Proceedings of the American Philosophical Society', *The Early History of Science and Learning in America* 87 (1943) 70-104.
- Dumper M., en Stanley, B. E., *Cities of the Middle East and North Africa: A Historical Encyclopedia* (Santa Barbara 2007).
- Erhan, Ç., 'Abd'nin Magrib Ülkeleri İle İlişkileri (1776-1815)' (De Amerikaanse relaties met Maghrebijnse landen) (1776-1815), *Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi dergisi (Journal of the Faculty of Political Sciences of Ankara University)* 53 (1998) 127-146.

Erol, M., 'Amerikan Trablusgarp İlişkileri' (De Amerikaanse relaties met Tripoli), *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü Tarih Araştırmaları Dergisi (Journal of History Research of Ankara University College of Language, History and Geography)* 24 (1981) 129-155.

Fendoğlu, H. T., *Modernleşme bağlamında Osmanlı-Amerika ilişkileri, 1786-1929: Kamuhukuku açısından karşılaştırmalı bir inceleme* (De Ottomaanse-Amerikaanse betrekkingen in de context van de modernisering, 1786-1929: een vergelijkende studie van het publiekrecht) (İstanbul 2002).

Fremont-Barnes, G., *The wars of the barbary pirates: To the shores of Tripoli: the rise of the US navy and marines* (Oxford 2006).

Google Search, 'Tripoli Treaty Article 11', <http://www.google.com/search?hl=en&q=tripoli+treaty+article+11&btnG=Search> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 16 januari 2011.

Goloboy, J. L., *Industrial Revolution: People and Perspectives* (Santa Barbara 2008).

Krieken, G. S., *Kapers En Kooplieden: De Betrekkingen Tussen Algiers En Nederland, 1604-1830* (Amsterdam 1999).

Het Vrije Volk, 'De Verenigde Staten, de Barbarijse zeerovers en Obama's interpretatie van de geschiedenis', <http://www.hetvrijevolk.com/index.php?pagina=11858> (versie 07 augustus 2010), geraadpleegd 16 januari 2011.

Holt, P. M., Ann K. en Lambton S., *The Cambridge History of Islam, IIA* (Cambridge 1977).

Howarth, S., *To shining sea: A history of the United States Navy, 1775-1998* (Okla 1999).

Irwin, R. W., *The Diplomatic Relations of the United States with the Barbary Powers, 1776-1816* (New York 1970).

Jefferson T. en Woods, B. F., *Thomas Jefferson: Thoughts on War and Revolution: Annotated Correspondence* (New York 2009).

Kavas, A., *Osmanlı-Afrika İlişkileri* (De Ottomaans-Afrikaanse Relaties) (Istanbul 2006).

Kurat, A. N., 'Berberi Ocakları ile Amerika Birleşik Devletleri Münasebetleri (1774-1816)' (De relaties van de Verenigde Staten met de Berberse Provincies) (1174-1816), *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü Tarih Araştırmaları Dergisi (Journal of History Research of Ankara University College of Language, History and Geography)* 2 (1964) 175-213.

Marks, R., *The origins of the modern world: Fate and fortune in the rise of the West* (Lanham 2007).

Nash, H. P., *The forgotten wars: The role of the U.S. Navy in the quasi war with France and the Barbary Wars 1798-1805* (South Brunswick 1968).

New York State Archives 'A Mediterranean pass issued by the British government to a ship from Boston, 1766', <http://iarchives.nysed.gov/Gallery/galleryDetail.jsp?id=879&ss=EDU> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 17 januari 2011.

Norton, M. B., *A People and a Nation A History of the United States* (Princeton 2008).

Lambert, F., *The Barbary wars: American independence in the Atlantic world* (New York 2005).

Lane-Poole, S., en Kelley, J. D. J., *The Story of the Nations: The Story of the Barbary Corsairs* (Middlesex 1970).

Lyman, T., *The diplomacy of the United States: Being an account of the foreign relations of the country, from the first treaty with France, in 1778, to the present time I* (Boston 1828).

Lyman, T., *The Diplomacy of the United States: Being an Account of the Foreign Relations of the Country, from the First Treaty with France, in 1778, to the Treaty of Ghent, in 1814, with Great Britain II* (Boston 1826).

Panzac, D., *Barbary Corsairs: The End of a Legend, 1800-1820* (Leiden 2005).

Parker, R. B., *Uncle Sam in Barbary: A diplomatic history* (Gainesville 2004).

Perry, A., *Carthage and Tunis, past and present, in two parts* (Providence 1869).

Pratt, J. W., *A history of United States Foreign Policy* (New York 1955) 110.

Pearson, W. R., '200 years of Turkish-American Relations', *The Turkish Yearbook of International Relations* 31 (2000) 1-6.

Os, van M., en Potjer, M., *Een kennismaking met de geschiedenis van de nieuwe tijd* (Muiderberg 2003).

Oudheusden, J., *De Amerikaanse Geschiedenis in Een Notendop* (Amsterdam 2000).

Roberts P. H., en Roberts, R. S., *Thomas Barclay (1728-1793): Consul in France, Diplomat in Barbary* (Bethlehem 2008).

Sparks J., *The library of American biography IX* (Boston 1838).

Silvey B., 'De kaart van Barbarijse kusten', http://www.billiesilvey.com/barbary_map.jpg/ (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 27 december 2010.

Şafak N., *Osmanli-Amerikan İlişkileri* (De Ottomaans-Amerikaanse Relaties) (Istanbul 2003).

Tezcan, B., *The Second Ottoman Empire: Political and Social Transformation in the Early Modern World* (New York 2010).

Thomson, A., *Barbary and enlightenment: European attitudes towards the Maghreb in the 18th century* (Leiden 1987).

Vogel, L. I., *To See a Promised Land: Americans and the Holy Land in the Nineteenth Century* (Pennsylvania 1993).

US Supreme Court Center, 'Website van het Amerikaanse Hooggerechtshof, <http://supreme.justia.com/> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 18 januari 2011.

Wells, S. B., 'Long-Time Friends: A History of Early U.S.-Moroccan Relations, 1777-1787', http://rabat.usembassy.gov/historical_background.html (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 4 januari 2011.

Williams, T., *American spirit: The story of commodore William Phillip Bainbridge* (Bloomington 2010).

Wikipedia 'A U.S. Mediterranean passport from 1820', <http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/d0/MediterraneanPassport1820.jpg> (datum laatste wijziging onbekend), geraadpleegd 17 januari 2011.

Wheelan, J., *Jefferson's war: America's first war on terror, 1801-1805* (New York 2004).